Chương 61: Trí Tuệ Đến Từ Dị Thời Không

8 giờ sáng ngày 9 tháng 10, bên phía quân Prosen, đoàn xe của Gilles bị chặn lại.

Feliz xuống xe chất vấn: "Chuyện gì thế? Trên xe là Trung tướng Gilles đấy!"

Thiếu tá chặn xe giơ tay chào, sau đó nói lớn: "Tham mưu trưởng ra lệnh cho tôi nhất định phải chặn ngài lại."

Gilles nhíu mày: "Có chuyện gì?"

"Khi Thiếu tướng Kruger, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla đi thị sát đài quan sát pháo binh mà ngài định đến, thì bị pháo kích, xà ngang trên đỉnh hầm quan sát bị đạn pháo chấn sập, Thiếu tướng Kruger bị thương ở vai, đã được đưa đến bệnh viện dã chiến cấp cứu. Tham mưu trưởng cho rằng tình hình này ngài không nên đến tiền tuyến nữa." Thiếu tá chặn đường nói lớn.

Feliz quay đầu nhìn Gilles: "Có khi nào địch đã nắm được tình báo, đợt pháo kích này nhắm vào ngài không?"

Gilles trầm mặc vài giây, nói: "Bây giờ Sư đoàn Ampla không có người chỉ huy, tôi sẽ đến thẳng bộ chỉ huy Sư đoàn Ampla. Tôi muốn xem, tên Bạch mã tướng quân kia có thể tìm ra tôi, lại còn pháo kích tôi hay không!"

————

Bên phía Vương Trung, hắn trơ mắt nhìn vị Sư đoàn trưởng kia bị khiêng đi.

Dù sao cũng có hầm tránh đạn, với độ chính xác khi bắn gián tiếp của lựu pháo, muốn tiêu diệt kẻ địch trong hầm tránh đạn là rất khó.

Lần này chỉ là đạn pháo rơi gần hầm tránh đạn, khiến hầm bị sập. Vị Sư đoàn trưởng kia khá đen đủi, bị đất đá sập đè vào vai, những người khác trong hầm còn có người không bị thương.

Đây là Vương Trung đã quan sát đo đạc khoảng cách, tính toán cẩn thận các yếu tố bắn.

Xem ra muốn đảm bảo sát thương, vẫn phải dùng trọng pháo bắn trực tiếp.

Một phát 203 phang thẳng vào hầm, lo gì không chết người?

Đúng lúc này, quân địch bắt đầu thả khói.

Vương Trung: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Phòng tuyến bờ đông bên này, Vương Trung đã thiết lập nhiều lớp.

Quân địch thích thả khói, toàn bộ chỉ huy của Sư đoàn Cận vệ 1 đều biết rõ, nên bờ đông cũng đã tính đến tình huống này.

Vương Trung cho thiết lập hỏa điểm ở tầng hai của tòa nhà ven sông.

Có chút giống với ý tưởng thiết kế của pháo đài trong Thế chiến thứ nhất.

Bản thân bờ kè rất dốc, rất khó leo, nên cho dù quân địch có bơi qua sông, lên được bờ, cũng phải đi cầu thang.

Súng máy trên tầng hai bắn xéo xuống, có thể bao quát hoàn toàn những cầu thang này.

Đúng vậy, đây là ải tử vong đầu tiên Vương Trung thiết lập cho quân địch, cho dù chúng dựa vào khói mù yểm hộ qua sông, cũng phải đối mặt với hỏa lực bắn mù của súng máy - khói mù không thể ảnh hưởng đến hỏa lực này, ngược lại còn khiến quân địch trong khói mù không thể nhìn rõ vị trí súng máy để phản công.

Cho dù quân địch vượt qua ải tử vong này, Vương Trung còn bố trí phòng tuyến thứ hai.

Vương Trung cho bịt kín phần lớn cửa sổ của các tòa nhà dọc theo con phố, sau đó để trống toàn bộ căn phòng hướng ra bờ sông, bên trong không có một người phòng thủ nào.

Toàn bộ quân phòng thủ đều ở bên ngoài phòng.

Như vậy, quân địch không thể nhìn rõ tình hình trong phòng, sau khi dùng thuốc nổ để phá vỡ gạch đá bịt kín cửa sổ mà xông vào, sẽ gặp phải hỏa lực của tiểu liên canh giữ ở cửa.

Ngoài ra, Vương Trung còn cho đặt mìn trong những căn phòng hướng ra bờ sông.

Mìn bố trí bên ngoài sẽ bị kích nổ bởi áp suất, vậy còn mìn bố trí trong phòng? Hơn nữa cửa sổ của căn phòng này còn được bịt kín bằng gạch và bao cát.

Thiết kế như vậy sẽ giảm thiểu tối đa nguy cơ kích nổ do áp suất.

Đương nhiên, tầng một của tòa nhà ven sông cũng được cải tạo thành trận địa pháo chống tăng, loại công trình này Vương Trung áp dụng một logic phòng thủ khác.

Những bức tường quay lưng về phía bờ sông của các tòa nhà này đều bị phá bỏ, chỉ để lại cột chống đỡ, sau đó hỏa điểm súng máy được bố trí ở dãy nhà thứ hai.

Như vậy, một khi pháo thủ chống tăng rút lui, tầng một của những tòa nhà này sẽ trở thành khu vực sát thương hỏa lực thuần túy.

Hơn nữa, việc phá bỏ bức tường quay lưng về phía bờ sông của tầng một cũng giúp pháo chống tăng dễ dàng di chuyển. Loại pháo như ZIS30 có

thể trực tiếp ra vào tầng một.

Nếu quân địch đột phá lớp phòng thủ này, muốn tấn công tầng hai cũng khó như lên trời.

Bởi vì Vương Trung đã cho dỡ bỏ toàn bộ cầu thang lên tầng hai của tòa nhà ven sông, bình thường di chuyển bằng thang gỗ, lúc chiến đấu thì cất thang gỗ đi.

Trừ khi quân Prosen biết nhảy cao hai đoạn, nếu không thì không thể lên được.

Cho dù lên được, cũng có lính Sư đoàn Cận vệ 1 cầm tiểu liên đợi sẵn.

Nếu tất cả những thứ này đều vô dụng, quân địch chiếm được hoàn toàn các tòa nhà dọc theo con phố, chúng cũng sẽ phát hiện căn bản không thể vào được hầm ngầm bên dưới.

Tất cả lối vào hầm ngầm đều ở dãy nhà thứ hai, thông qua đường hầm nối với nhau.

Nếu quân địch muốn tấn công dãy nhà thứ hai, sẽ phải đối mặt với hỏa lực từ hầm ngầm sau lưng.

Khi bộ thiết kế này được đưa ra, Pavlov và những người khác đều kinh ngạc, bởi vì học viện quân sự của Ant hoàn toàn chưa từng dạy thiết kế trận địa phòng ngự như vậy.

Vương Trung không nói cho bọn họ biết, thật ra đây không phải là do hắn sáng tạo ra, mà là học từ Địa đạo chiến.

Chính hắn cũng không ngờ, một trong những bộ phim hắn thích nhất khi còn nhỏ, sau khi xuyên không lại có thể phát huy tác dụng!

Lúc này, Vương Trung đang đợi quân địch đến, xem xem thứ học được từ phim ảnh rốt cuộc có hữu dụng hay không.

Sau khi quân địch bố trí xong khói mù, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng còi từ bờ bên kia.

Vasili căng thẳng nói: "Tiếng còi, quân địch sắp tấn công rồi."

Vương Trung: "Đóng tất cả cửa hầm ngầm."

Pavlov lập tức truyền lệnh.

Bộ chỉ huy vì để tiện ra vào, vẫn để lại một cửa lên mặt đất, lúc này sau khi đóng cửa này lại, muốn ra khỏi hầm chỉ huy, phải đi qua đường hầm dài.

Do bên trong không có không khí lưu thông, nên khói trắng bên ngoài căn bản không bay vào hầm.

Vương Trung dùng hack xuyên khói để quan sát động tĩnh của quân địch.

Bên phía bến đò, rõ ràng quân địch định bắc cầu phao, nên những tên lính từ trong chiến hào đi ra chủ yếu là công binh cầu đường.

Vương Trung: "Ra lệnh cho pháo đoàn khai hỏa, phương án hỏa lực ba."

Phương án ba là bao phủ bến đò đối diện.

Để quân địch bắc cầu phao xong xuôi thì sẽ rất phiền phức, chúng sẽ liên tục ùa tới, hắn chỉ có một Sư đoàn, tốt nhất là khiến cuộc tấn công của chúng đừng quá thuận lợi.

Tiếng pháo cối vang lên, cùng lúc đó, quân địch bắt đầu xuống nước.

Quân Prosen còn đưa cả xuồng thép, đặt trên sông để vận chuyển vũ khí hạng nặng, do lính công binh đẩy đi.

Lúc này, súng máy và xe thiết giáp của quân địch bắt đầu bắn xối xả vào tầng hai của các tòa nhà bên bờ Đông qua làn khói mù.

Đáng tiếc, Vương Trung đã cho ngụy trang hỏa điểm rất kỹ, quân địch căn bản không phát hiện ra hỏa điểm thực sự ở đâu.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Pavlov mừng rỡ: "Nối máy được rồi! Tốt."

Hắn cầm lấy điện thoại: "Bộ chỉ huy, đúng, quân địch đang vượt sông, đội lực lượng dự bị chưa cần hành động, cứ chờ đấy."

Đặt điện thoại xuống, Pavlov quay đầu lại: "Trung tá Yevgeny hơi nóng vội rồi đấy."

Vasili: "Tôi cũng nóng lòng lắm, hay là chúng ta khai hỏa đi, yên tĩnh thế này khó chịu quá."

Vương Trung: "Không phải vẫn còn tiếng pháo cối hạng nặng đang bắn sao?"

"Xa quá. Không đã." Vasili nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hay là chúng ta khai hỏa đi?"

Vương Trung: "Đừng nóng vội, mới nghe thấy tiếng còi tấn công của quân địch được mấy phút chứ."

Popov: "Cậu nên bình tĩnh như tướng quân chứ."

Vương Trung nghĩ thầm, tôi bình tĩnh là vì tôi có hack xuyên khói, quân địch bơi đến đâu tôi đều biết.

Pavlov nhìn đồng hồ, hỏi: "Hay là, để pháo đoàn khai hỏa? Ít ra cũng có thể bắn trúng một ít quân dự bị của chúng."

Vương Trung: "Sao ông cũng thiếu kiên nhẫn vậy? Đợt tấn công đầu tiên này của quân địch, chắc chắn sẽ thất bại, cứ yên tâm."

Hắn nói xong, cả hầm chỉ huy đều im lặng.

Vương Trung đang tập trung quan sát quân địch, bỗng nhiên cảm thấy có người kéo áo hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn, là Nelly, cô hầu gái nhỏ: "Em cũng rất lo lắng, phải làm sao bây giờ?"

Vương Trung: "Sao vậy, em không tin bố trí của anh có thể đánh bại quân địch sao?"

"Không phải."

Vương Trung đưa tay ra, xoa đầu Nelly: "Yên tâm đi."

Đúng lúc này, Vương Trung nhìn thấy đợt quân địch đầu tiên đổ bộ, chúng thử leo lên bờ kè trước, phát hiện không lên được thì ùa về phía cầu thang.

Vương Trung: "Khai hỏa!"

Pavlov nói với ống liên lạc: "Khai hỏa!"

Súng máy trên tầng hai lập tức khai hỏa, lưới hỏa lực tạo thành phong tỏa toàn bộ cầu thang.

Quân địch bị bao phủ trong làn khói mù, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình đã bị hỏa lực như mưa bão đánh gục.

Một số lính kỳ cựu của Prosen dựa vào kinh nghiệm và trực giác đã nằm xuống, tránh được làn mưa đạn.

Nhưng quân Prosen cũng rất ngoan cường, bò dọc theo cầu thang, cho đến khi bị trúng đạn mới dừng lại.

Vương Trung: "Pháo cối!"

Pháo cối hạng nặng được phân bổ cho các Trung đoàn, theo mệnh lệnh của Vương Trung, pháo cối của Trung đoàn Cận vệ súng trường 5 khai hỏa.

Đạn pháo không ngừng rơi xuống bãi đất trống.

Tuy pháo cối không được chính xác, nhưng quân địch quá đông đúc.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một sĩ quan Prosen bắn pháo sáng về phía hỏa điểm trên tầng hai.

Ánh sáng đỏ của pháo sáng dù xuyên qua làn khói mù vẫn có thể chỉ thị sơ bộ phương hướng.

Vấn đề duy nhất là, tên sĩ quan này bắn đại khái theo đường đạn, pháo sáng thực ra không rơi trúng hỏa điểm súng máy.

Tuy nhiên, pháo binh ở bờ bên kia đã khai hỏa.

Những khẩu pháo này nằm ngoài tầm chiếu sáng của Vương Trung.

Dù sao thì tầm bắn của pháo binh Prosen cũng không tệ.

Đạn pháo liên tục rơi xuống tầng hai, dựa vào mật độ hỏa lực dày đặc, chúng đã bắn im bặt một khẩu súng máy!

Vương Trung: "Gọi điện thoại cho pháo đoàn, pháo binh của quân địch nằm ngoài tầm nhìn của tôi, chắc là không xa!"

Pavlov vừa định nhấc điện thoại lên, chợt nghe thấy tiếng trọng pháo: "Khoan đã, pháo đoàn khai hỏa rồi?"

Vasili: "Có thể đài quan sát pháo binh đã nhìn thấy vị trí pháo binh của quân địch rồi."

Vương Trung đã cho bố trí đài quan sát pháo binh trên nóc nhà, nhưng hắn cứ nghĩ rằng lúc pháo binh chuẩn bị khai hỏa thì sĩ quan pháo binh trên nóc nhà đã hy sinh.

Bây giờ xem ra không phải.

Pháo binh của quân địch vốn đang bắn dồn dập về phía pháo sáng bỗng ngừng bắn.

Hỏa lực súng máy lập tức lại vang lên.

Nhưng khoảng thời gian trống này đã có rất nhiều lính Prosen vượt qua ải tử vong đầu tiên.

Quân Prosen rõ ràng đã chuẩn bị cho chướng ngại vật thứ hai, chúng trực tiếp dùng thuốc nổ để phá vỡ cửa sổ bị bịt kín.

Tuy nhiên, chúng không biết phía sau cửa sổ có mìn.

Tên lính Prosen đầu tiên trèo qua cửa sổ đã bị nổ tung lên trời.

Vương Trung nhìn rõ mồn một, cười ha hả.

Những người khác trong phòng bản đồ đều lộ vẻ mặt nghi hoặc, không biết Vương Trung đang cười cái gì.

(Hết chương)

Chương 62: Người Prosen Máu Chảy Thành Sông (Bổ sung 9/33)

Bộ chỉ huy Sư đoàn Ampla, Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, quân Prosen.

Gilles sốt ruột chờ đợi báo cáo từ tiền tuyến.

Tham gia tấn công ngoài Tiểu đoàn Lựu đạn của Sư đoàn Ampla, còn có hai Tiểu đoàn Lựu đạn của một Sư đoàn Lựu đạn khác.

Ngoài ra còn có một đơn vị công binh cầu đường được điều động từ phía sau đến để phụ trách bắc cầu.

Sau khi hoàn thành việc bắc cầu, lực lượng thiết giáp của Prosen cũng sẽ tham gia tấn công. Xe tăng phun lửa II sẽ dọn dẹp sạch sẽ tất cả các tòa nhà.

Đây là một trong những kinh nghiệm mà Prosen đã đúc kết được trong Chiến dịch Carolin, khi khói mù che khuất tầm nhìn của hai bên, súng

phun lửa của xe tăng phun lửa vẫn có thể gây sát thương hiệu quả, chỉ cần phun vào nơi có tia lửa lóe lên là được.

Theo ghi chép, quân đội của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky vẫn chưa đụng độ với xe tăng phun lửa II, lần này phải cho hắn nếm thử mùi vị lợi hại.

Gilles đi tới đi lui trong sở chỉ huy, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: "Hay là tôi ra tiền tuyến xem sao!"

"Không được!" Feliz lớn tiếng ngăn cản, "Tuyệt đối không được! Tuy Sư đoàn trưởng Kruger đã qua cơn nguy kịch, nhưng ông ấy cũng không thể tiếp tục chỉ huy!"

Thực ra, nếu không phải toàn bộ sĩ quan tham mưu của Sư đoàn đều hy sinh, thì việc Sư đoàn trưởng bị thương rời khỏi trận địa cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Sư đoàn.

Gilles thở dài, cau mày tiếp tục đi tới đi lui, khiến cho các sĩ quan tham mưu của Sư đoàn Ampla không dám hó hé lời nào - dù sao thì vị này là người được Hoàng đế tin tưởng.

Chưa kể, vị này có thể thuyết phục Hoàng đế, người đang nóng lòng muốn kết thúc chiến tranh, chấp nhận đề xuất sử dụng công sự để giảm thiểu thương vong của hắn, trong vòng hai mươi ngày qua, tin đồn về chuyện này càng ngày càng trở nên kỳ quái.

Thậm chí có người còn khẳng định chắc nịch rằng, Gilles được Hoàng đế sủng ái, thực chất là nam sủng của Hoàng đế.

Gilles chưa từng phủ nhận những lời đồn đại này - đương nhiên cũng có thể là hắn không biết.

Tóm lại, lúc này không ai dám nói gì, chỉ biết nhìn Gilles đi tới đi lui.

Hai tiếng sau khi cuộc tấn công bắt đầu, cuối cùng cũng có tin tức truyền đến.

"Báo cáo Trung tướng," người lính truyền tin giơ tay chào Gilles, "quân ta bị quân Ant chặn đứng hoàn toàn trên bờ sông. Làn khói đầu tiên đã tan. Chỉ huy tiền tuyến yêu cầu được bắn trực tiếp."

"Không được." Gilles quát lớn, "Thả thêm một đợt khói nữa. Pháo chống tăng của quân địch rất mạnh. Yêu cầu pháo binh tiếp tục sử dụng khói mù để che phủ, cho đến khi bắc xong cầu!"

"Vâng!"

Gilles tiếp tục đi tới đi lui, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Giá mà lúc này có lính dù thì tốt biết mấy."

Feliz: "Bây giờ cũng có thể yêu cầu không quân yểm trợ mà."

Gilles lắc đầu: "Bây giờ bờ sông toàn là khói mù, bọn họ sẽ lấy cớ không nhìn thấy mục tiêu, sẽ không đến đâu. Chúng ta đã cố gắng giảm thiểu thương vong bằng cách sử dụng công sự, bây giờ là lúc phải dùng mạng người để công phá tuyến phòng thủ của quân địch rồi."

————

Vương Trung nhỏ giọng lẩm bẩm: "Quân địch tổn thất nặng như vậy mà vẫn tiếp tục tấn công sao?"

Thật ra, không ai trong hầm chỉ huy biết quân Prosen tổn thất bao nhiêu, vì không ai nhìn thấy.

Lúc này, toàn bộ hỏa lực của Sư đoàn Cận vệ 1 đều đang bắn mù, dựa vào thông số đã được xác định từ trước để bắn bừa, nhằm đối phó với màn khói mù của quân địch.

Chỉ có Vương Trung, kẻ gian manh với hack xuyên khói, mới nhìn thấy toàn bộ bờ sông bên kia chất đầy xác chết của lính Prosen.

Lực lượng công binh cầu đường của quân địch vẫn đang liều mạng bắc cầu dưới hỏa lực của pháo cối hạng nặng, cầu phao đã được bắc xong một nửa.

Vì vậy, Vương Trung ra lệnh: "Ra lệnh cho pháo đoàn chuyển hướng hỏa lực, cho quan sát viên dẫn đường, pháo kích bến đò."

Pavlov không chút nghi ngờ, lập tức cầm ống nghe điện thoại lên.

Popov thì đề nghị: "Hay là chúng ta cứ để một bộ phận quân địch vào đi, cứ bắn mù vào màn khói như vậy, binh lính sẽ sinh ra tâm lý ngại chiến đấu. Phải để họ nhìn thấy quân địch, sau đó tiêu diệt chúng, như vậy mới được."

Vương Trung lắc đầu: "Không được, việc quân địch chọc thủng lưới lửa đầu tiên gần như là điều chắc chắn, chúng ta phải gây ra thương vong lớn nhất cho chúng ở mỗi ải, triệt tiêu sinh lực của chúng."

Popov: "Cậu là Sư đoàn trưởng, cậu quyết định đi."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy tiếng pháo phòng không bắn, hắn ngẩng đầu lên nghi hoặc: "Bọn họ đang bắn cái gì vậy?"

Vasili lắng nghe một lúc rồi nói: "Không phải pháo phòng không của chúng ta, hình như là hải quân bên cảng đang bắn."

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn.

Hải quân không phải là lực lượng trực thuộc hắn, chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng đơn vị, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng đường đạn của pháo cao xạ.

Vương Trung: "Hình như là pháo hạm trên sông kia."

Pavlov: "Bên cảng hết khói rồi sao? Nhìn thấy mục tiêu rồi à?"

Vương Trung biết rõ ràng khói mù ở cảng vẫn chưa tan, nhưng hắn chỉ có thể thuận miệng đáp: "Chắc vậy."

Hải quân chắc là nghe thấy tiếng trọng pháo oanh tạc bến đò, phán đoán rằng có mục tiêu giá trị cao của quân địch ở đó, nên đã sử dụng pháo trên pháo hạm để bắn.

Phải nói là tố chất của Hải quân rất cao, ý chí chiến đấu và tinh thần chủ động tấn công đều đáng kinh ngạc.

Lực lượng công binh cầu đường của quân địch ở bến đò bị pháo cối hạng nặng, trọng pháo và pháo tự động bắn phá, đã ngừng bắc cầu từ lâu.

Vấn đề là loại hỏa lực này có thể kéo dài bao lâu?

Vương Trung đang suy nghĩ thì nhìn thấy lính Prosen bị chặn lại ở bãi đất trống bên phía bộ chỉ huy bắt đầu leo lên bờ kè.
Hắn nhìn đến sửng sốt, binh lính Prosen lại dùng xẻng công binh cắm vào khe hở của đê chắn sóng, giẫm lên xẻng công binh bò lên mặt đường!

Sau khi binh sĩ đầu tiên bò lên xác nhận phương pháp này khả thi, trực tiếp ném bom khói, đảm bảo khói mù bao trùm.

Binh sĩ thứ hai bò lên lưng đeo một bó dây thừng, sau đó chạy về phía hàng cây ven đường.

Hiển nhiên hắn chuẩn bị đem dây thừng buộc lên cây, để cho binh lính Prosen có thể kéo dây thừng leo lên đê chắn sóng!

Đám người này ——

Vương Trung đang định sờ bộ đàm ra lệnh, quân phòng thủ lầu hai đột nhiên bắt đầu ném lựu đạn xuống dưới.

Chuyện gì xảy ra?

Quân phòng thủ ở lầu hai không có năng lực thấu thị như Vương Trung.

Hắn cẩn thận quan sát những quân phòng thủ ném lựu đạn này, rốt cuộc hiểu được đám binh sĩ này là nhìn thấy đột nhiên xuất hiện điểm phát khói mới, cảm thấy không thích hợp, lúc này mới ném lựu đạn.

Binh lính Prosen cho là mình bị phát hiện, trực tiếp ném lựu đạn về phía lầu hai.

Kết quả lựu đạn bị tầng hai đón được lại ném xuống.

Lần này Ant cũng biết có người Prosen đi lên.

Vương Trung nhìn thấy một thượng úy đang hô to, rất nhanh sau đó một khẩu súng máy Prosen thu được được bưng tới, đặt ở lầu hai bắn về phía dưới.

Những người khác thì bắt đầu đại chiến lựu đạn.

Binh sĩ Prosen ít người, lại bị áp chế, rất nhanh thất thế.

Nhưng càng nhiều kẻ địch tìm được phương pháp bò lên trên cập chắn sóng.

Đương nhiên việc phong tỏa cầu thang vẫn phải tiếp tục, bằng không kẻ địch sẽ như thủy triều tràn lên.

Vương Trung đang chú ý giao tranh gần đê chắn sóng, pháo binh Prosen lại bắt đầu bắn - vừa rồi rõ ràng đều bị pháo binh áp chế!

Thế nhưng đợt pháo binh đầu tiên của quân địch bắn ra, vì khói mù cản trở, trực tiếp rơi xuống con đường lớn giữa kiến trúc và con đê chắn sóng.

Binh lính Prosen khó khăn lắm mới leo lên được vị trí đứng vững, bị pháo binh của mình bắn chết!

Miệng Vương Trung há hốc.

Pháo binh của Prosen, chẳng lẽ đều là lính bắn tỉa địa ngục sao? Đánh quân ta còn chuẩn xác hơn đánh địch?

Vương Trung: "Bảo đài quan sát pháo binh hướng dẫn áp chế trận địa pháo binh của kẻ địch."

Vasili: "Đúng vậy, vừa rồi tôi nghe thấy tiếng nổ của pháo binh địch. Nhưng mà cứ thế này thì lúng túng lắm. Hay là chia làm hai, mỗi bên áp chế một bên?"

Vương Trung: "Không! Anh chưa nghe câu thương năm ngón tay không bằng chặt một ngón tay à? Hỏa lực nên tập trung sử dụng, phân tán ra hai bên đều không thể đạt được hiệu quả tốt."

Đang nói, pháo binh địch lại bắn tới một loạt đạn khói mới.

Vương Trung lắc đầu: "Bọn chúng không định dừng khói rồi."

————

"Khói không được dừng, phải dùng hết đạn khói mới thôi." Gilles ra lệnh: "Ban ngày không thể hoàn thành cầu phao, cứ tấn công đến tối. Không ngừng tấn công, tấn công!"

Feliz: "Đội một báo cáo thương vong nặng nề, nhưng họ không rút lui, nếu đội hai lại lên, sẽ chất đống ở bãi cát chật hẹp."

Gilles: "Để đội hai vượt sông từ bến phà thượng du. Tiếp tục yểm hộ cho việc bắc cầu."

"Vâng."

————

Trong hầm sư đoàn cận vệ, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn đây. Ở đâu vượt sông? Rõ."

Hắn bỏ điện thoại xuống: "Địch đang định vượt sông ở thượng du."

Vương Trung: "Điều động lực lượng thiết giáp. Thượng du sông rộng như vậy, bọn chúng cũng nóng ruột rồi."

Sông Desna tuy đang vào mùa khô, nhưng dù sao cũng là con sông lớn. Shostka đã là đoạn sông hẹp nhất rồi.

Pavlov vừa ra lệnh cho lực lượng thiết giáp xuất kích, Vương Trung vừa nghe thấy tiếng động cơ.

Nếu Peter không thông báo, vậy hẳn là không quân của Ant đến chi viện.

Quả nhiên, bốn chiếc Yak-1 đầu tiên lao xuống, ném bom về phía bến phà phía tây.

Bom 100kg trực tiếp hất tung cả xe bắc cầu của Prosen lên không trung, lật ngược xuống sông.

Sau khi đợt ném bom thứ nhất kết thúc, bốn chiếc Yak-1 nữa lại lao xuống tiếp tục ném bom.

Hai đợt 16 quả bom trực tiếp biến bến phà thành biển lửa.

Lúc này, Vasili đột nhiên nói: "Có gió!"

Vương Trung: "Gió đâu?"

Vasili đưa tay ra ngoài cửa sổ quan sát: "Có gió, gió đang thổi xuống hạ du, sắp mưa rồi."

Lúc này, gió mạnh từ phương bắc tràn xuống sông Desna.

Chỉ trong mười phút, khói mù bao phủ bờ đông bị thổi bay sạch sẽ.

Lính Prosen đã leo lên đê chắn sóng, hoàn toàn lộ diện trước mắt lính Ant trên lầu hai.

Tiếng súng vang lên như bão tố.

Lính Prosen vất vả lắm mới leo lên được, bị bắn chết sạch.

Đồng thời hỏa lực của quân địch ở bờ bên kia cũng bắt đầu bắn lên lầu hai.

Hai bên bắt đầu bắn nhau qua sông Desna.

Vương Trung nghe thấy tiếng pháo chống tăng 57mm, đạn nổ liên tục bắn về phía bến phà phía tây.

Mật độ hỏa lực lần này cao hơn nhiều, pháo chống tăng 57mm có thể đạt tốc độ bắn ba giây một phát.

Hỏa lực của 12 khẩu pháo bắn mãnh liệt còn đáng sợ hơn bất kỳ súng máy hạng nặng nào.

Lực lượng vượt sông của quân địch lập tức tan thành mây khói.

Vương Trung cười lớn: "Tốt! Vòng này chúng ta giữ được rồi!"

Hắn xoay người vỗ tay với mọi người.

Nelly vẫn luôn im lặng đột nhiên hô: "Mưa, mưa rồi!"

Chiều 9/10/914, mùa mưa đến.

Đúng như kế hoạch!

(Hết chương)

Chương 63: "Chân thành chúc mừng ngài giành chiến thắng"

Ngày 11 tháng 10.

Sau khi mùa mưa đến, quân Prosen duy trì tấn công thêm hai ngày rồi buộc phải dừng lại.

"Cái gì? hết đạn pháo?" Gilles nhìn chằm chằm viên thiếu tướng hậu cần chất vấn: "Bọn chúng còn rảnh rỗi mỗi đêm pháo kích chúng ta! Ông nói với tôi là đạn pháo của chúng ta hết trước?"

Thiếu tướng hậu cần nghiêm mặt đáp: "Thưa trung tướng, bọn chúng chỉ cách trung tâm công nghiệp Yekaterinburg chưa đầy 400km, còn đường tiếp tế của chúng ta, chỉ riêng đoạn trong lãnh thổ Ant đã dài 700km rồi.

"Hơn nữa, do khổ đường sắt của Ant khác của chúng ta, tàu hỏa từ trong nước không thể chạy thẳng vào hệ thống đường sắt của Ant, phải chuyển hàng ở ga rồi mới tập kết được.

"Vì vậy, chúng ta vẫn luôn phải dựa vào vận tải bằng ô tô và xe ngựa kéo, nhưng mùa mưa đến, ô tô và xe ngựa đều bị ảnh hưởng lớn."

"Ảnh hưởng lớn đến mức nào mà đạn pháo cũng không tiếp tế được?" Gilles chất vấn.

"Ảnh hưởng cực lớn." Thiếu tướng hậu cần lặp lại từ vừa rồi, rồi nói thêm, "Cho nên đạn dược đang chất đống ở ga, không chuyển lên được. Nhưng chúng tôi đang huy động thêm la, tập trung vận chuyển đạn pháo cho quân đội, ngày mai pháo binh sẽ lại khai hỏa."

Gilles: "Các ông huy động thêm la từ đâu?"

Thiếu tướng hậu cần: "Điều động từ chỗ chở vật tư ít quan trọng hơn. Dù sao chiến tranh cũng sắp kết thúc, một số vật tư không cần thiết lắm."

Gilles thở dài: "Thôi được, ngày mai tiếp tục tấn công. Hôm nay cho quân nghỉ ngơi, Feliz, trong kho còn rượu bia thuốc lá gì không?"

Feliz lập tức đáp: "Theo như tôi thấy, hình như còn."

"Phát cho binh lính!" Gilles nói.

————

Vương Trung nhìn đồng hồ: "8 giờ sáng rồi mà chưa thấy pháo kích, chẳng lẽ bọn chúng hết đạn thật?"

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau hai ngày giao tranh, quân địch đã dùng bộc phá phá hủy đê chắn sóng, tạo thành một con dốc có thể tấn công.

Ngoài ra bọn chúng còn bắc ba cây cầu phao, nhưng đều bị đánh gãy, chỉ còn lại một nửa gần bờ bên kia.

Khắp bãi sông là xác lính Prosen, vì mưa liên tục nên xác chết trương lên, bốc mùi hôi thối nồng nặc.

Popov cũng đi tới bên cửa sổ nhìn bờ sông: "Nước giếng đã bắt đầu hỏng rồi, chứng tỏ nước ngầm đã bị ô nhiễm. Còn cả cái mùi hôi thối chết tiệt này nữa, nếu không rút lui thì sẽ có nhiều người bị ốm mất. Hôm qua bệnh viện tiếp nhận ba ca nôn mửa tiêu chảy, có thể là dịch tả."

Vương Trung: "Nhưng phải đợi đến khi các đơn vị đang bị bao vây rút hết đã."

Tập đoàn quân phía Tây đã hạ lệnh rút lui toàn diện ngay từ ngày thứ hai trời mưa.

Vì các đơn vị đã quá mệt mỏi, thương vong lại lớn, nếu không rút lui e là sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Lực lượng mới đã xây dựng tuyến phòng thủ ở Tula, các đơn vị rút về sẽ được nghỉ ngơi bổ sung ở phía đông Tula.

Một số đơn vị tổn thất nặng sẽ được điều về phía đông Yekaterinburg để củng cố lại.

Vương Trung xoay người, nhìn bản đồ chiến tuyến trên tường, rất nhiều đơn vị ở chỗ lồi ra phía đông Shostka đã rút lui, số còn lại cũng đã thoát khỏi giao tranh, đang rút về phía sau sư đoàn cơ giới cận vệ số 1.

Pavlov đặt ống nghe xuống, báo cáo: "Hiện tại toàn tuyến yên tĩnh, quân đoàn 51 cũng không có gì."

Nói rồi hắn cũng nhìn bản đồ trên tường.

Pavlov: "May mà chúng ta chặn được bọn chúng ở sông Desna, nếu không lại thêm mấy trăm nghìn người bị vây hãm trong cái chỗ lồi ra này."

Vương Trung: "Ý đồ chiến lược đã đạt được, bây giờ phải xem có rút lui an toàn được không. Và... phải mất bao lâu."

Lúc này, tham mưu thông tin cầm điện văn vừa giải mã xong vào: "Báo cáo, điện của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân."

Vương Trung: "Đọc đi."

Tham mưu thông tin: "Gửi sư đoàn cơ giới cận vệ "Cờ đỏ" số 1, các đồng chí đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chặn địch, lệnh cho các đồng chí rút khỏi vị trí hiện tại lúc 0 giờ đêm nay. Lực lượng đoạn hậu sẽ yểm hộ cho các đồng chí rút về Sukhaya Verevka, ngoại vi Yekaterinburg để nghỉ ngơi."

Vương Trung lập tức tìm địa danh này trên bản đồ, Pavlov nhanh hơn: "Ở đây. Đi tàu là tới. Chúng ta phải xin thêm toa tàu mới được, cậu xem..."

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ, ra hiệu "Bọn chúng có pháo kích nữa đâu."

Vương Trung: "Lại muốn tôi dùng chút quan hệ à?"

Pavlov: "Bây giờ trời mưa, cậu cũng không muốn xe cộ của chúng ta sa lầy hết, phải bỏ lại đấy chứ? Bao nhiêu là pháo, rồi xe tăng của cậu nữa!"

Vương Trung bĩu môi: "Được rồi, để tôi gọi điện..."

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Pavlov vừa lẩm bẩm "Chúa phù hộ, đừng phải bọn chúng tấn công" vừa nhấc máy: "Sư đoàn đây. Vâng, thưa ngài. Tôi chuyển máy cho cậu ấy."

Nói rồi Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Đức Cha tìm cậu."

Vương Trung nhận ống nghe: "Thưa Đức Cha, xin chào ngài."

Belinsky đi thẳng vào vấn đề: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đã ra lệnh rút lui cho cậu chưa?"

"Rồi ạ, lệnh cho chúng tôi rút khỏi Shostka lúc 0 giờ đêm nay. Đức Cha, ngài có thể dùng chút ảnh hưởng, xin thêm cho chúng tôi ít toa tàu được không?"

"Toa trống?"

"Vâng, chúng tôi không cần đạn dược vật tư nữa, lương thực thì ăn không hết, mang theo không được mà bỏ lại thì phí. Hơn nữa, ngoài lính của sư đoàn, chúng tôi còn có cả công nhân với lính Vệ giáo, họ và gia đình cũng cần phải sơ tán. Phải cần..."

Vương Trung nhìn Pavlov.

Pavlov giơ năm ngón tay.

Vương Trung: "Phải cần 500 toa ạ!"

Pavlov trợn tròn mắt.

Vương Trung thấy thế, vội vàng chữa: "50 toa ạ."

Pavlov lắc đầu, nói: "Phải cần tới 5 đoàn tàu, 50 toa thì ít quá, chúng ta có gần 4 vạn người đấy!"

Vương Trung vội vàng nói: "Vâng, 5 đoàn tàu ạ."

Đức Cha cười lớn, có vẻ hôm nay tâm trạng ngài rất tốt: "Được, tôi sẽ bố trí cho cậu 5 đoàn tàu, mỗi đoàn 40 toa. Nếu bây giờ xuất phát thì tối nay sẽ đến nơi."

Vương Trung: "Tuyệt vời, vậy chúng tôi chờ ạ."

"Chúc cậu khải hoàn. Vậy hẹn gặp lại ở thủ đô."

"Vâng, hẹn gặp lại Đức Cha."

Vương Trung cúp máy.

Pavlov: "Bao nhiêu toa?"

Vương Trung: "200 toa, 5 đoàn tàu."

Pavlov búng tay: "Được, vậy triển khai kế hoạch rút lui thôi, sắp xếp thứ tự lên tàu cho các đơn vị. Đoàn tàu bọc thép sẽ đi sau cùng."

Vương Trung: "Để pháo binh bắn nốt số đạn còn lại đi, chúng ta chỉ mang pháo và người rút lui thôi."

Pavlov: "Không thành vấn đề."

————

8 giờ tối 11/10, Đại tá Kozelsky, Tư lệnh hải quân đến hầm sư đoàn.

"Chào anh, tướng quân Rokossovsky." Kozelsky giơ tay ra: "Anh đúng là ngôi sao may mắn, nằm mơ tôi cũng không ngờ mình có thể sống sót rút lui khỏi đây."

Vương Trung bắt tay Kozelsky, định nói thì bên ngoài vang lên một tiếng nổ lớn.

Vương Trung giật mình, định chạy ra cửa sổ quan sát thì Kozelsky kéo lại: "Đừng lo, tàu của chúng ta đấy. Thà phá hủy còn hơn để Prosen thu được. Sông cạn thế này, chìm xuống cũng vớt lên được."

Vương Trung: "Đã làm lễ chia tay tử tế chưa?"

Kozelsky: "Tất nhiên rồi, chúng tôi đã làm lễ long trọng tiễn biệt tàu ma."

Tàu ma? Tàu này có phải Going Merry đâu!

Kozelsky nhìn ra ngoài: "Thật kỳ lạ, rõ ràng chúng ta rút lui, bỏ lại đất mẹ, bỏ lại mảnh đất thấm máu đồng đội cho lũ xâm lược, cho ác quỷ, vậy mà tôi lại thấy vui như chiến thắng."

Vương Trung: "Vì đây là chiến thắng, lần này chúng ta không bỏ lại bất kỳ người dân nào, không cần lính Vệ giáo đoạn hậu, chúng ta còn đủ sức đánh tiếp, chỉ là vì mục tiêu chiến lược nên chủ động rút lui."

Kozelsky cười nói: "Kéo dài đường tiếp tế của bọn chúng, khiến bọn chúng không kịp tiếp tế quân trang mùa đông, rồi chờ tới khi đông đến thì phản công đúng không?"

Vương Trung: "Đúng vậy, hoàn toàn là dương mưu, tôi nghĩ tướng lĩnh giỏi nhất của bọn chúng cũng đã nhận ra, nhưng vì mục tiêu của mình, bọn chúng buộc phải dấn thân vào. Bọn chúng chỉ có thể trông chờ vào việc đánh chiếm được Yekaterinburg."

Pavlov: "Nào, chúng ta uống mừng nào!"

Hắn vừa dứt lời, Nelly đã bưng rượu và ly đến.

Vương Trung: "Rượu đâu ra vậy?"

Nelly: "Lấy trong hầm rượu của ông Boye ở đây. Tôi cũng không biết có phải rượu ngon không."

Vasili cầm chai rượu lên xem, tấm tắc: "Tliani! Rượu ngon đấy! Để tôi rót cho mọi người."

Vasili thoăn thoắt rút nút chai, rót rượu cho mọi người.

Mọi người mỗi người một ly, thấy còn thừa một ly.

Vương Trung: "Nelly! Cô cũng uống đi! Hôm nay là ngày vui, nhất định phải uống đấy!"

Nelly đành phải cầm ly rượu lên.

Vương Trung: "Uống mừng chiến thắng!"

Pavlov: "Cạn ly!"

Mọi người uống cạn ly rượu.

Nelly uống một hơi hết sạch, mặt đỏ bừng.

Vasili đề nghị: "Hay là chúng ta để lại chút quà cho bọn chúng nhỉ? Giống kiểu lần trước tướng quân để lại ấy. Lần này nên để lại bao nhiêu quả mìn tự chế nhỉ?"

Vương Trung: "Thôi, viên chỉ huy của bọn chúng tên là Gilles, rất có năng lực. Nếu hắn không áp dụng chiến thuật công kiên tới gần bờ sông thì tổn thất của bọn chúng còn lớn hơn nhiều."

Pavlov: "Nhưng cũng có thể sau khi chúng ta hết đạn pháo, bọn chúng sẽ tấn công."
Mọi người cười ha ha.

Popov nghiêm túc nhắc nhở: "Trên thực tế hai ngày nay hắn cường công, chúng ta tổn thất 25% binh lực, cũng chính là sĩ khí bộ đội chúng ta cao ngất, ý chí chiến đấu mạnh mẽ, tổn thất 25% cũng không chớp mắt một cái, đổi là bộ đội khác đã sụp đổ rồi."

Vương Trung: "Đúng vậy, đối với một đối thủ như vậy, chúng ta đương nhiên phải chúc mừng hắn giành được thắng lợi rồi!"

Vasili: "Để tôi viết... Dùng bút chì viết có phải hơi sơ sài không?"

Pavlov hô to: "Lấy khối than đen vào đây!"

Rất nhanh một khối than đen được đưa vào - sắp đến mùa đông, loại vật dụng sưởi ấm này ở khắp nơi đều có.

Pavlov chỉ vào vách tường đã dỡ bản đồ xuống nói: "Viết trên tường, viết lớn một chút."

Vương Trung: "Cậu viết như vậy: "Gilles tôn kính" hắn là quân hàm gì?"

Mọi người nhìn nhau, không ai biết.

Vương Trung: "Như vậy, không đề cập tới tên nữa, viết "Quan chỉ huy Prosen tôn kính, ngài đã thể hiện đầy đủ nghệ thuật chiến tranh với chúng ta, cho nên chúng ta chân thành chúc mừng ngài thắng lợi!"

Tối... Chào buổi sáng!

Trời, mới phát hiện quên viết trên tiêu đề đây là bổ sung... Tính toán một chút, chương này coi như tặng không cho các bạn.

(Hết chương)

Chương 64: Trung tướng, tôi lạnh quá

Ngày 12 tháng 10, bờ đông Shostka, quân Prosen kiểm soát.

Gilles bước xuống cầu phao, nhìn thi thể chất đầy bãi cát.

Phó quan Feliz cau mày: "Tôi sẽ giám sát nhân viên hậu cần nhanh chóng xử lý thi thể, tránh dịch bệnh bùng phát."

Gilles gật đầu.

Lúc này mùi hôi thối khủng khiếp đã khiến rất nhiều sĩ quan tham mưu phải bịt mũi, nhưng Gilles vẫn thản nhiên.

Hắn nghiêm mặt bước lên đại lộ ven sông, nhìn những cửa sổ và vách tường bị thuốc nổ đánh sập, bên trong chỉ còn lại thi thể binh sĩ Prosen.

Gilles: "Không có thi thể quân Ant sao?"

Tham mưu trưởng lập tức trả lời: "Báo cáo, chúng tôi cho rằng thi thể quân Ant đã bị chôn cất ở nghĩa trang ngoại ô thành phố."

Gilles: "Kẻ địch thế mà còn có thời gian làm loại chuyện này, chứng tỏ chúng ta căn bản không gây áp lực gì cho bọn chúng, bọn chúng vẫn có thể tiếp tục phòng thủ ở đây, vậy mà bọn chúng lại rút lui."

Gilles dừng lại một chút, nói thêm: "Hắn mà tiếp tục phòng thủ ở đây, chúng ta đã có cơ hội phá tan hệ thống phòng ngự của hắn."

Nói xong hắn tiếp tục tiến lên, men theo con đường mà đội quân đổ bộ trước đó đã mở, một đường xuyên qua dãy nhà đầu tiên ven sông Shostka.

Trên con đường lớn giữa dãy nhà thứ nhất và thứ hai vẫn chất đầy thi thể binh sĩ Prosen.

Feliz nói: "Đây chính là nơi chúng ta đánh tới xa nhất.

"Hôm trước, viên đại úy tấn công đến đây rồi chạy về báo cáo rằng, kẻ địch đã phá hủy tất cả cầu thang lên tầng hai, chúng ta không tìm được đường lên tầng hai, cho nên chỉ có thể cố gắng xông qua con đường lớn để tiến vào tòa nhà phía sau dưới sự yểm trợ của khói, kết quả bị thương vong nặng nề ngay trên đường."

Gilles quan sát kiến trúc hai bên, cảm thán: "Đây rõ ràng là một cái bẫy tàn sát quân ta. Nhìn những lỗ châu mai trên tầng hai kia kìa, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn để tấn công chúng ta từ phía sau."

Nói xong, hắn bước lên một bước, xoay người nhìn quanh.

Lúc này, quân tham mưu trưởng lên tiếng: "Đây là một ụ thành, sau khi quân địch phá vỡ cổng thành, sẽ bị cung thủ trên ụ thành bắn hạ."

Cuối cùng Gilles dừng lại, nhìn về phía dãy kiến trúc ven sông: "Muốn đối phó với loại công sự này, cách duy nhất là cho nổ tung toàn bộ dãy nhà đầu tiên, nên dùng pháo binh hạng nặng Bison bắn từ cự ly gần."

Feliz: "Nhưng Bison sẽ lập tức bị pháo binh của địch phản công, hơn nữa còn e ngại pháo chống tăng của địch."

Gilles: "Chúng ta cần phải có lớp giáp trước dày hơn, hơn nữa còn có thể phá hủy hoàn toàn loại vũ khí kiên cố này. Hiện tại, cả pháo tự hành hạng nhẹ 75mm StuG III của lực lượng xung kích và pháo ngắn 75mm KwK 37 L/24 của xe tăng Panzer IV đều không làm được."

Nếu Vương Trung biết kiệt tác của mình có thể khiến pháo tự hành hạng nặng Sturmtiger và pháo tự hành StuH 42 xuất hiện sớm hơn, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Gilles lại nhìn xung quanh một lần nữa, sau đó hạ lệnh: "Bảo vệ tất cả những kiến trúc này, đo đạc cẩn thận tất cả công sự, đây sẽ là tiêu chuẩn phòng thủ đô thị của quân ta sau này, hãy ghi vào sách giáo khoa."

Feliz: "Có cần thiết phải làm vậy không? Quân đội đế quốc chúng ta vẫn luôn liên tục tấn công, giành hết thắng lợi này đến thắng lợi khác."

Gilles im lặng một lúc, sau đó nói: "Phòng ngừa bất trắc. Cậu nhìn quân đội Ant kìa, học thuyết của bọn họ là coi trọng tấn công, xem nhẹ phòng thủ, kết quả cậu cũng thấy rồi đấy. Chúng ta không thể có khuyết điểm như vậy."

"Vâng." Feliz gật đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

Gilles lại hỏi: "Biết quân của Rokossovsky rút lui về đâu rồi không?"

Feliz: "Hắn ta đi dọc theo đường sắt, chúng ta tiến lên khoảng hai mươi cây số thì gặp phải lực lượng ngăn chặn của địch, không treo cờ đỏ, chắc

không phải bọn chúng. Nghe nói quân của tướng Guderian ở hạ lưu đã chọc thủng được tuyến phòng thủ của quân địch, nhưng mà..."

Gilles: "Nhưng mà?"

"Đội vận chuyển nhiên liệu của hắn ta không theo kịp đội xe tăng, hiện tại vì lượng dầu dự trữ đã xuống dưới mức cảnh báo, nên phải dừng lại." Feliz cười khổ, "Hơn nữa thời tiết hiện tại rất tệ, tỷ lệ xe tăng gặp trục trặc tăng vọt, đội ngũ sửa chữa còn kẹt cứng trong bùn không lên được, e là không thể truy kích quân địch được nữa."

Gilles: "Kẻ địch biết rõ điều đó, cũng biết bọn chúng chạy trốn trong bùn lầy nhanh hơn chúng ta, nên đã thừa cơ rút lui sau khi trời mưa."

Lúc này, quân tham mưu trưởng nói: "Lý do bọn chúng nắm chặt thời cơ này để rút lui cũng là vì biết không cản được chúng ta. Đế quốc nhất định sẽ giành chiến thắng."

Nhưng trong giọng nói của hắn ta không còn vẻ lạc quan và tự tin như trước.

Gilles thì nhỏ giọng nói: "Tôi luôn cảm thấy lý do chủ động rút lui không hề đơn giản như vậy... Lý do duy nhất tôi có thể nghĩ đến là kéo dài đường tiếp viện của chúng ta, năm đó Kutuzov cũng từng dùng kế sách tương tự để đối phó với Napoleon.

"Tôi có dự cảm chẳng lành. Feliz, hiện tại chúng ta có bao nhiêu quân trang mùa đông rồi?"

Feliz: "Hiện tại, quân đội mới chỉ được bổ sung quân trang có thể chống chọi với khí hậu mùa thu, quân trang mùa đông cơ bản là không có. Nhưng ngài yên tâm, kế hoạch tác chiến Typhoon vốn dĩ có nội dung tác chiến mùa đông, vì vậy bộ phận hậu cần đã bắt đầu chuẩn bị quân trang mùa đông từ tháng 9 rồi, chắc sẽ sớm được chuyển đến thôi."

Gáy Gilles bỗng nhiên lạnh toát: "Không, Feliz, không đâu, quân trang mùa đông không chuyển đến được đâu. Bởi vì tất cả ngựa la vận chuyển đều đang tập trung vận chuyển đạn dược, nhiên liệu và phụ tùng xe tăng."

Feliz cũng tái mét mặt: "Vậy... vậy phải yêu cầu bộ phận hậu cần coi trọng quân trang mùa đông!"

Gilles: "Không, Feliz, kết quả phân bổ lực lượng vận chuyển ngày hôm qua cậu cũng thấy rồi đấy, đạn dược và nhiên liệu mà chúng ta nhận được chỉ bằng 70% so với thời điểm cung ứng bình thường trước kia. Càng tiến về phía trước thì số lượng này càng giảm. Nhưng kẻ địch thì ngày càng đến gần trung tâm tiếp tế..."

Gilles chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ, sắc mặt tối sầm.

Cuối cùng, hắn nói: "Tôi đã nhìn thấy thất bại thảm hại đang chờ đợi đế quốc ở phía trước. Cách duy nhất để đối phó với thất bại này là dừng bước

tiến quân, phòng thủ tại chỗ. Kẻ địch cũng không còn sức để tấn công, vì vậy chúng ta có thể điều động lực lượng vận chuyển để chở quân trang mùa đông.

"Nhưng dừng bước tiến quân đồng nghĩa với việc ý đồ giành chiến thắng chớp nhoáng sẽ phá sản. Chiến tranh sẽ bước vào giai đoạn giằng co, chúng ta sẽ không có được nhiên liệu và nguyên liệu thô mà chúng ta đang rất cần."

Gilles ngẩng đầu nhìn bầu trời đang lác đác mưa bụi.

"Còn nhớ bức điện mã số rõ mà Rokossovsky đã gửi cho chúng ta lúc ban đầu không? Hắn ta thậm chí còn cảnh cáo chúng ta!"

Feliz: "Đó chỉ là chiến thuật tâm lý của hắn ta mà thôi, hắn ta muốn dùng hỏa lực của mình để gây thương vong cho chúng ta càng nhiều càng tốt."

Gilles không trả lời.

Lúc này, một người lính truyền tin chạy tới, giơ tay chào: "Báo cáo, đã tìm thấy lối vào sở chỉ huy của Rokossovsky."

Gilles: "Đi, đến đó xem sao."

-

Một lát sau, Gilles bước vào sở chỉ huy của vị tướng Bạch Mã.

Bản đồ và tài liệu thì tất nhiên là đã bị đốt sạch, các loại thiết bị cũng bị lấy đi hết, bên trong hầm chỉ huy trống trơn chỉ còn lại một cái bàn.

Và một lò than với một ấm trà đặt trên đó.

Gilles tiến về phía lò than, nhưng đột nhiên cảm thấy khóe mắt nhìn thấy gì đó, bèn quay đầu nhìn về phía bức tường.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên bức tường có dòng chữ: "Gửi vị chỉ huy đáng kính của Prosen, ngài đã cho chúng tôi được chứng kiến nghệ thuật chiến tranh tuyệt vời, vì vậy chúng tôi xin chúc mừng chiến thắng của ngài!"

Ký tên "Người bạn Aleksei Konstantinovich Rokossovsky của ngài".

Feliz nhìn thấy dòng chữ này thì tức giận đến mức mặt mày tím tái: "Người đâu! Xóa ngay dòng chữ này đi!"

Tham mưu trưởng lại nói: "Đừng! Chúng ta đều biết dòng chữ này đang mỉa mai chúng ta, nhưng người khác thì không! Chúng ta nên để Bộ Tuyên truyền phái người đến đây chụp lại dòng chữ này, rồi đăng lên trang nhất!"

Feliz nghe xong thì mừng rỡ: "Đúng vậy, cứ tuyên truyền là tướng Bạch Mã đã khuất phục trước chúng ta!"

Lúc này, tham mưu thông tin bước vào hầm: "Báo cáo! Điện báo của Hoàng đế!"

Gilles: "Đọc lên."

Tham mưu thông tin: "Chúc mừng cậu, Siegfried yêu quý của ta, cậu đã chiếm được Shostka đúng như đã hẹn, đế chế sẽ ghi nhớ công lao của cậu."

Gilles mím môi, liếc nhìn dòng chữ trên tường một lần nữa.

"Xóa nó đi." Hắn nói, "Không ai được phép nói đã nhìn thấy dòng chữ này."

Feliz: "Tại sao? Không phải nó rất phù hợp với lời khen ngợi của bệ hạ sao?"

Gilles: "Bởi vì tôi là một quân nhân. Tôi không mặt dày đến mức đó! Xóa sạch đi! Không được để lũ khốn kiếp ở Bộ Tuyên truyền biết chuyện này! Càng không được để chúng chụp ảnh!"

Nói xong, hắn đá bay cái lò than trong phòng.

Ngay lập tức có thứ gì đó bốc khói trên mặt đất.

Feliz hét lên "Cẩn thận", đẩy Gilles ra, đồng thời lao về phía thứ đó.

Gilles ngã lăn quay ra đất, trong lúc ngã, đầu hắn va vào cạnh bàn, ngay lập tức sưng lên một cục to.

Cùng lúc đó, quả mìn tự tạo phát nổ, hất tung Feliz đang nằm đè lên.

Những tham mưu khác thì nháo nhào chạy trốn.

Sau khi vụ nổ kết thúc, Gilles cố gắng đứng dậy, chạy đến bên Feliz, lật người phó quan của mình lại.

Quần áo của Feliz đã nhuộm một màu đỏ tươi, nhưng vẫn còn thoi thóp thở, hắn nhìn Gilles, nói: "Trung tướng... Tôi... lạnh quá."

Sau đó, hắn nghiêng mặt sang một bên.

Gilles thử bắt mạch, sau đó nhẹ nhàng khép mắt hắn lại.

Tham mưu trưởng bò dậy: "Chúng ta nên tuyên truyền chuyện này, biến tướng Bạch Mã thành kẻ tiểu nhân hèn hạ! Như vậy..."

Gilles: "Xóa dòng chữ đó đi! Chưa đủ mất mặt hay sao? Tôi vừa mới hại chết phó quan của mình! Hiểu chưa?"

Tham mưu trưởng lập tức im bặt, còn những tham mưu khác gọi binh lính đến lau sạch bụi than trên tường.

Gilles đứng dậy, nhìn binh lính lau sạch dòng chữ viết bằng than.

Sau đó, hắn cũng ngã quỵ xuống.

Tham mưu trưởng kinh hãi, vội vàng đỡ lấy vị trung tướng sắp ngã xuống, hét lớn: "Y tá! Y tá đâu!"

Sau đó, Gilles được chẩn đoán bị xuất huyết não nhẹ, bắt buộc phải tạm thời rời khỏi vị trí chỉ huy.

-

Ngày 12 tháng 10, Sukhaya Verevka, quân Ant kiểm soát.

Vương Trung vừa xuống xe lửa đã hắt xì hơi liên tục mấy cái liền.

Lyudmila vội vàng chạy đến hỏi han: "Anh bị cảm à? Hay là để bác sĩ xem qua nhé!"

Vương Trung xua tay: "Không sao đâu, có lẽ là lũ Prosen đang chửi rủa tôi đấy."

Nelly mở ô, đưa cho Lyudmila.

(Hết chương)

Chương 65: Tổng Kết Kinh Nghiệm Của Rokossovsky

Ngày 13 tháng 10 năm Julian thứ 914, Sukhaya Verevka, Ant, bộ sư cơ giới "Cờ đỏ" quân cận vệ số một của quân Ant.

Vương Trung tiến vào Sư bộ nhìn một chút, nói: "So với Sư bộ trước kia của chúng ta mà nói, tồi tàn hơn rất nhiều."

"Biết đủ đi chứ, Sukhaya Verevka không giống như những nơi đã từng đóng quân trước đây, tất cả đều là thành trấn hiện đại hóa." Pavlov nói: "Đợi đào xong lô cốt, chúng ta còn phải chuyển đến trong lô cốt, phòng ngừa kẻ địch cũng nhìn chằm chằm vào nhà dân ném bom như cậu, nhà gỗ này không thể chống đỡ được đạn pháo."

Vương Trung ngẩng đầu nhìn nóc nhà gỗ, nói: "Tôi đột nhiên cảm thấy gian nhà này ở không thoải mái rồi, nhanh xây dựng lô cốt chúng ta chuyển nhà đi."

Pavlov: "Yên tâm, nóc nhà đã treo mạng ngụy trang, có thể tạm thời đánh lừa được trinh sát trên không. Trinh sát tầng trời thấp có thần tiễn cùng tu sĩ Peter phong tỏa, vẫn tương đối an nhàn."

Popov: "Chúng tôi cũng không chọn căn nhà tốt nhất trong thôn, căn nhà gạch của Boye lão gia chúng tôi không ở, không biết khi nào không quân Prosen sẽ ném bom căn nhà đó."

Vương Trung nhún vai, đi đến trước bản đồ nhìn trạng thái mới nhất.

"Kẻ địch lại đột phá phòng tuyến của quân ta." Hắn kinh hô: "Cũng dễ dàng bị đột phá quá nhỉ?"

Pavlov: "Nhưng sau khi đột phá rất nhanh đã dừng lại, thậm chí không vượt qua bộ binh của chúng ta. Tướng quân Bùn thật là lợi hại."

Vương Trung: "Phải nói bộ binh của chúng ta có thể chạy nhanh hơn cả xe tăng trong đất bùn cũng rất lợi hại rồi."

"Nói gì vậy, đây là đất bùn chúng ta đi từ nhỏ, đã sớm quen rồi." Popov nói: "Hơn nữa xe lừa của chúng ta cũng được cải tiến cho phù hợp với đất bùn, ngoại trừ hao lừa, những thứ khác đều ổn."

Vương Trung: "Hao lừa?"

"Đúng vậy, đi nhiều trong đất bùn, lừa sẽ bị bệnh. Người Prosen mới khổ sở." Popov lộ ra nụ cười hả hê.

Vương Trung nhìn bản đồ, cười nói: "Đợi mùa đông đến rồi, chúng ta sẽ ngồi trên bờ sông, nhìn thi thể của kẻ địch ngày đêm trôi nổi qua, tự bọn chúng sẽ diệt vong."

Những người khác cười ha ha, trong không khí tràn ngập niềm vui.

Đột nhiên, Popov nghiêm mặt: "Tuy nói như vậy, nhưng lần này kẻ địch gây ra thương vong không nhỏ cho chúng ta, bộ đội tổn thất 25% quân số, tuy lần này rất nhiều người bị thương, tương lai có thể về đội, nhưng dù sao cũng tổn thất 25%."

Vương Trung: "Đúng vậy. Chúng ta đã là tinh nhuệ trong quân, nhưng ý chí chiến đấu và kỹ năng tác chiến của quân địch vẫn mạnh hơn chúng ta, tôi đang nói về mức trung bình.

"Bây giờ tôi nhớ lại những trận chiến trước đây, trận đánh ở Cao điểm Peniye, kẻ địch suýt nữa thì đánh tan chúng ta, phần lớn thương vong của chúng ta là do tôi tự mình chỉ huy xe tăng số 422 gây ra.

"Nếu không có cậu tự mình chỉ huy xe tăng, chúng ta ở Cao điểm Peniye ngày đầu tiên đã bị tiêu diệt rồi."

Pavlov cũng từng trải qua trận đánh ở Cao điểm Peniye, nói thêm một câu: "Sau đó xe tăng của cậu bị bắn hạ. Lúc đó chúng tôi đều nghĩ là phải hy sinh rồi, không ngờ Lyudmila gọi chi viện lại có tác dụng, một chiếc KV đến, tất cả là nhờ chiếc KV đó mà chúng ta mới chặn được quân địch."

Vương Trung: "Còn Loktev, chúng ta có thể giữ vững và đạt được tỷ lệ trao đổi có lợi hơn, công sự và sự hỗ trợ của Vệ giáo quân, lao công địa phương là không thể không kể đến. Đương nhiên còn có sự trợ giúp của lực lượng thiết giáp."

Hắn nói xong, Pavlov tiếp lời: "Hơn nữa cuối cùng chúng ta đã mất một nửa thành phố, dựa vào kỵ binh quân của trung tướng Kirienko mới giành lại được."

Vương Trung gật đầu: "Còn trận địa mà chúng ta dày công xây dựng ở Olaci và Shostka đã phát huy tác dụng chủ yếu."

Hắn đứng dậy, vừa đi đi lại lại trong nhà gỗ vừa nói: "Nhìn lại những trận đánh trước đây của chúng ta, có thể thấy bộ đội của chúng ta, chỉ khi có công sự yểm trợ, mới có thể có tỷ lệ trao đổi tốt hơn so với quân địch.

"Cho dù xe tăng T34 và KV của chúng ta chiếm ưu thế trong đối kháng, cũng cần có công sự yểm trợ. Nếu giao chiến với lực lượng thiết giáp của quân địch trên vùng bình nguyên, rất nhanh sẽ bị chúng lợi dụng ưu thế về chiến thuật đánh bại.

"Nhìn chung, lực lượng duy nhất ngang bằng với quân địch, không hề thua kém, chính là pháo binh."

Vương Trung nhìn đồng đội, giơ nắm tay phải lên: "Pháo binh! Pháo binh của chúng ta có thể ngang bằng với pháo binh địch! Hơn nữa pháo binh tấn công có thể bỏ qua kỹ năng chiến thuật của lính kỳ cựu của địch.

"Lính kỳ cựu quả thật rất biết cách tránh đạn pháo, nhưng chỉ cần hỏa lực đủ mạnh, vẫn có thể tiêu diệt được chúng.

"Tôi đã từng nghĩ rằng thứ đáng tin cậy nhất chính là lực lượng thiết giáp của chúng ta. Chúng quả thật rất đáng tin cậy, nhưng hiệu quả tiêu diệt sinh lực địch, vẫn kém hơn pháo binh."

Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung, hỏi: "Cậu không còn yêu xe tăng nữa sao?"

Vương Trung: "Tôi chỉ yêu Lyusha của tôi thôi."

Popov: "Vậy còn hoàng thái nữ thì sao?"

Vương Trung: "Tôi coi cô ấy như em gái. Chờ chút, tại sao ở đây lại nhắc đến hoàng thái nữ?"

Popov dang hai tay ra: "Từ tiền tuyến trở về, cần có một số câu chuyện phiếm để mọi người thư giãn, nếu không mọi người sẽ chỉ nghĩ đến những đồng đội đã hy sinh. Hiện tại mọi người thích nhất là câu chuyện về cậu và hoàng thái nữ cùng Lyudmila."

Vương Trung: "Có thể đổi một chủ đề khác được không, ví dụ như để mọi người thảo luận về Vasili và cha của anh ta?"

"Ôi, tướng quân của tôi." Popov lắc đầu: "Mọi người sẽ không thích chủ đề này đâu, nó thiếu yếu tố hấp dẫn, nếu như cha của Vasili có nhân tình, sau đó Vasili theo đuổi người phụ nữ đó, như vậy mới thích hợp để mọi người tám chuyện."

Vương Trung: "Là một cha xứ, anh nói vậy có thích hợp không?"

"Tôi là cha xứ theo phái thế tục." Popov nhún vai: "Tôi vẫn uống rượu ăn thịt, hàng năm cũng không kiêng khem gì."

Xác, xác thực.

Lúc này Vasili đi vào: "Tướng quân, tôi nghe được một tin tức kỳ lạ. Hả? Sao mọi người lại nhìn tôi với vẻ mặt như vậy?"

Vương Trung: "Không có gì, tin tức gì?"

Vasili: "Chỉ huy của Quân đoàn kỵ sĩ số 1 Asgard đã được thay thế, tôi có bằng chứng, đầu tiên là tối qua tôi nghe thấy mật danh của Bộ Tư lệnh đã thay đổi..."

Vasili giải thích một hồi, sau đó tổng kết: "Tổng hợp mọi chuyện, tôi cho rằng chỉ huy của quân đoàn số 1 Asgard đã bị thay thế."

Vương Trung và Popov liếc nhìn nhau, nói: "Chẳng lẽ... Mìn do tôi gài đã giết chết hắn ta? Không thể nào, với sự cẩn thận của người Prosen, bọn chúng phải rà phá bom mìn trước chứ. Hơn nữa mìn của tôi rất đơn giản, là do lựu đạn chế tạo, trước khi nổ có thời gian phản ứng."

Pavlov nhún vai: "Ai biết được."

Vasili: "Dù sao thì quân địch cũng đã thay đổi chỉ huy."

Popov nhìn vào bản đồ: "Theo tin tức ngày hôm qua, Quân đoàn kỵ sĩ Asgard cũng không di chuyển, hiện tại đang tiến quân với tốc độ cực chậm là Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của Đại tướng Von Guderian. Với tốc độ hiện tại của hắn ta... Ít nhất cũng phải đến giữa tháng 11 mới có thể chạm trán với trận địa phía ngoài Yekaterinburg."

————

Trận địa phía ngoài Yekaterinburg.

Cha của Vasili là Vladimir Bradsky tham gia đoàn lao công, được điều đến ngoại ô Yekaterinburg để xây dựng công sự.

Cùng đến đây với đoàn của ông còn có rất nhiều nữ thanh niên trẻ tuổi.

Giữa trưa, Bradsky hỏi một cô gái đang phát cơm cho họ: "Cô gái, sao các cô lại đến làm loại công việc nặng nhọc này?"

Cô gái ngẩng đầu lên: "Chúng tôi không đủ tuổi nhập ngũ, đội y tá đến tuyển cũng không cần những người chưa tốt nghiệp cấp 3 như chúng tôi. Nhưng trường học đã đóng cửa, chúng tôi dù sao cũng phải làm gì đó?

"Cho nên chúng tôi cử Shuya đi tìm Đại Mục sư thỉnh cầu, một vị Giám mục đã tiếp kiến và sau khi nghe xong nguyện vọng của họ, liền sắp xếp chúng tôi đến đây sửa chữa cọc chống tăng."

Một cô gái khác đang phát cơm cười nói: "Vẫn có người không vui, nói chị gái nhà bên cạnh đều đi học bắn súng, cô ấy cũng muốn đi."

Bradsky cười nói: "Sửa chữa cọc chống tăng tốt hơn, các cô xem, vừa có tác dụng đối với chiến tranh, lại không phải hy sinh, rất thích hợp với các cô. Không phải chỉ có giết kẻ địch mới là ủng hộ chiến tranh. Chiến tranh là một việc rất phức tạp, việc gì cũng cần có người làm."

"Vậy tại sao ông lại đến đây làm lao công?" Có cô gái hỏi.

Bradsky: "Tôi là giáo sư, viết bình luận âm nhạc. Đáng lẽ tôi có thể đi làm công việc văn phòng trong quân đội, nhưng tôi không giỏi xử lý các loại

báo cáo. Tổng biên tập Oshanin nói 'Hay là ông thử sáng tác một bài hát để cổ vũ tinh thần mọi người', nhưng ông ta đâu biết, tôi chỉ là một nhà phê bình, con trai tôi mới là người sáng tác nhạc."

"Vì vậy, cuối cùng tôi đến đây để xây dựng công sự, tôi hy vọng rằng con trai tôi - Vasili - sẽ được bảo vệ an toàn hơn khi sử dụng công sự do tôi xây dựng."

Nói xong, Bradsky cười khổ với cô gái: "Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy nghề của mình lại vô dụng như vậy."

"Ông là giáo sư âm nhạc sao?" Cô gái hỏi.

"Phải."

"Vậy con trai ông là một nhạc sĩ tài giỏi sao?"

"Các cô có biết bài 'Thánh chiến' không?"

"Biết chứ!" Mấy cô gái đồng thanh đáp: "Chúng tôi còn hát được nữa!"

Bradsky: "Đó là do Rokossovsky tướng quân sáng tác, con trai tôi phối khí."

Nghe đến tên của Rokossovsky tướng quân, các cô gái đều phấn khích hẳn lên: "Tướng quân! Con trai ông chiến đấu bên cạnh tướng quân!"

"Tôi nghe nói tướng quân chỉ cần hét lên một tiếng là có thể dọa cho xe tăng của địch phải dừng lại!"

Bradsky vừa định trả lời thì nghe thấy tiếng vọng từ đài quan sát trên không ở đằng xa: "Máy bay địch! Máy bay địch!"

Các cô gái đang làm việc đồng loạt đứng dậy, tò mò nhìn lên bầu trời.

"Máy bay địch?"

"Ở đâu?"

Những cô gái trẻ tuổi này hoàn toàn không biết sợ, tất cả đều đứng im tại chỗ, tò mò nhìn lên bầu trời.

Ban đầu Bradsky cũng không kịp phản ứng, đến lúc này nhìn thấy hành động của họ, ông mới bừng tỉnh, hét lớn: "Các cô gái đừng đứng ngây ra đó!"

Ông đứng bật dậy, lao đến đẩy từng người một sang một bên: "Nằm xuống! Nằm xuống nhanh!"

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng hú kinh hoàng của tử thần.

Bradsky tiếp tục chạy, kéo những cô gái trẻ tuổi không có kinh nghiệm chiến tranh, cũng chẳng biết thế nào là chết ném xuống đất: "Mau nằm xuống!"

Đúng lúc này, một quả bom rơi xuống bãi bùn trước mặt Bradsky.

Nhìn thấy quả bom, ông sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Lúc này, đại đội trưởng đội lao công lao đến, đẩy Bradsky ngã xuống đất.

Vụ nổ xảy ra.

Bradsky nhắm chặt mắt, bịt tai lại.

Không biết bao lâu sau, ông cảm thấy đại đội trưởng đội lao công trên lưng đứng dậy, lúc này ông mới quay người lại, nhìn về phía quả bom.

Quả bom cắm sâu xuống đất, đồng hồ hẹn giờ trên đuôi đã dừng lại, nhưng không biết vì lý do gì mà nó không phát nổ.

Bradsky đứng dậy, nhìn xung quanh. Những quả bom khác đều đã phát nổ.

Khắp nơi đều là tiếng khóc.

Còn rất nhiều cô gái, đã không thể khóc được nữa.

(Hết chương)

Chương 66: Uy danh Tướng quân Bùn (Bổ 10/33)

Đến ngày thứ năm Vương Trung ở Sukhaya Verevka, cũng chính là buổi tối ngày 18 tháng 10.

Lyudmila phiên trực trở về, vừa vào cửa đã thấy Vương Trung đang múa bút thành văn.

Nelly cầm nến đứng ở bên cạnh.

Lyudmila hiếu kỳ hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

"Tóm lại kinh nghiệm. Vốn dĩ tôi đã tổng kết miệng với đám Pavlov rồi, nhưng bây giờ nghĩ lại, vẫn nên viết thành văn bản chia sẻ cho nhiều người hơn thì hơn."

Lyudmila đi tới phía sau Vương Trung, đọc ra dòng chữ trên sổ tay: "Pháo binh là một loại binh chủng duy nhất quân ta và quân địch không có sự chênh lệch mang tính quyết định, trọng pháo kẻ địch sử dụng chúng ta cũng cũ kỹ như nhau..."

Vương Trung tự mình nhận lấy đọc: "Tài liệu giảng dạy pháo binh của kẻ địch, cũng rất nhiều năm rồi không cập nhật. Chúng ta ở cùng một vạch xuất phát với kẻ địch ở phương diện pháo binh.

"Hơn nữa quân địch không coi trọng vận dụng pháo binh cấp chiến dịch, biên chế pháo binh nhiều nhất cũng chỉ đến cấp quân. Đơn vị chiến dịch cấp tập đoàn quân của địch, cũng không có pháo binh tương ứng.

"Đây là bởi vì Hoàng đế là thủ lĩnh của kẻ địch, binh chủng kỹ thuật càng được ưa chuộng hơn, tăng cường quyền phát biểu của những binh chủng

này để tranh quyền đoạt lợi với quân đoàn của sĩ quan phế thải truyền thống..."

Lyudmila nghi hoặc hỏi: "Anh từ đâu biết những thứ này?"

Vương Trung: "Hoàng thái tử Ivan ấy mà, cậu ấy một mực nghiên cứu tình hình Prosen, chuẩn bị chống lại xâm lược."

Thật ra những tình báo này đến từ một thời không khác, cộng thêm Vương Trung não bổ một chút.

Đức Quốc Xã của Trái Đất, bởi vì Hitler là người nổi tiếng, cho nên quyền lực rất lớn, đã từng muốn đặt tất cả đồ vật dùng bánh xích chạy vào lực lượng thiết giáp.

Mà Manstein một mực chống lại, cố gắng gia tăng số lượng pháo tự hành biên chế của Sư đoàn bộ binh.

Bởi vì pháo tự hành phải dùng khung xe tăng để chế tạo, hai bên tranh giành sản lượng có thể giành hết mất.

Vương Trung chỉ là muốn đương nhiên đem những tình huống này rập khuôn lại.

Lyudmila líu lưỡi: "Anh đã bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm rồi, sau này còn muốn biên soạn tài liệu giảng dạy nữa không?"

Vương Trung: "Xem tình hình đã. Công chúa điện hạ đã nói qua, muốn ở Charon thành lập một trường học tạm thời, chuyên môn truyền thụ kinh nghiệm tác chiến với quân Prosen."

Lyudmila: "Charon? Đó không phải đất phong mới của anh sao?"

"Đúng vậy, xem ý tứ kia là tôi phải đến trường học này phụ trách dạy học."

"Không để anh phụ trách tiền tuyến ư?" Lyudmila kinh ngạc: "Anh đánh nhiều trận chiến đẹp mắt như vậy!"

Vương Trung: "Lúc tiền tuyến căng thẳng đương nhiên để cho tôi chỉ huy bộ đội, nhưng mùa đông và từ tháng 2 đến tháng 6 sang năm là mùa lầy lội, đoán chừng toàn tuyến đều sẽ tương đối bình tĩnh."

Lyudmila: "Cho nên mới điều anh đi dạy người ta làm sao đối phó quân Prosen? Chờ tiền tuyến căng thẳng lại điều anh ra tiền tuyến?"

Vương Trung: "Chuyện này thì có vấn đề gì?"

"Không có." Lyudmila nhún vai: "Vậy đại quân gia của em, lần này chúng ta sẽ có thời gian yên bình bao lâu?"

Vương Trung nhìn lịch: "Tôi đoán chừng có thể bình yên đến tháng mười một, tùy thuộc vào thời điểm mặt đất bắt đầu đóng băng. Đông tướng quân sẽ giải cứu kẻ địch khỏi tay Tướng quân Bùn. Trước khi đợt rét đậm quy mô lớn ập đến, bọn chúng có thể tiến công trong thời gian một tuần."

"Sau đó?"

Vương Trung: "Hàn triều ập tới thì đến lượt chúng ta phản công."

————

Vương Trung và vị hôn thê đang tâm sự, thì ở một nơi khác, tại tổng hành dinh tập đoàn thiết giáp số 2 của Prosen, Đại tướng Von Guderian đang nổi trận lôi đình với đám thuộc hạ.

"Cái gì? chúng ta không thể tiếp tục tiến lên?" Guderian gầm lên.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 đảm nhiệm vai trò tiên phong nói: "Hiện tại, sư đoàn chúng tôi chỉ có ba mươi chiếc xe tăng còn hoạt động, những chiếc khác đều bị trục trặc kỹ thuật bỏ lại trên đất bùn.

"Phụ tùng thay thế không đưa lên được, xưởng sửa chữa cũng bị sa lầy trong bùn không thể di chuyển, số lượng xe tăng sửa chữa mỗi ngày là con số không, là con số không!

"Tình trạng xe bán xích cũng tệ hại không kém, tệ nhất là những xe tải kia, cứ chạy là lại bị sa lầy trong bùn, sau đó phải dỡ hết đồ đạc trên xe tải xuống, nếu không thì cho dù dùng máy kéo cũng không cách nào kéo xe ra được!

"Đại tướng, nếu chúng ta còn tiếp tục tiến lên, chúng ta sẽ biến thành bộ binh, ngài thật sự muốn đám xe tăng xung phong như bộ binh sao?"

Guderian tức giận quát: "Chúng ta bị chặn lại trên sông Desna lâu như vậy, đã trở thành trò cười cho toàn bộ tập đoàn quân, không, cho toàn bộ quân đội Prosen! Bọn họ đều nói là chúng ta để cho tập đoàn quân của Ant chạy thoát.

"Vinh quang mà chúng ta có được ở Agasukov, đã mất hết rồi! Ngươi hiểu chưa? Ngươi là sư đoàn trưởng đấy!"

Là một Đại tướng mà lại gọi một Thiếu tướng sư đoàn trưởng là "ngươi", đủ thấy ý tứ châm chọc trong đó.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16: "Vâng, vậy tôi sẽ lệnh cho bộ hạ cho dù mất hết xe tăng cũng phải tiến lên, cứ coi như chúng tôi là bộ binh! Như vậy ngài đã hài lòng chưa?"

Guderian đi qua đi lại trong sở chỉ huy, trầm mặc một lúc lâu, mới hỏi sĩ quan phụ tá: "Bộ phận hậu cần không có cách nào sao?"

Sĩ quan phụ tá: "Sau khi vượt qua sông Desna, chúng ta lại tiến thêm được gần 100 km, áp lực hậu cần càng lớn hơn. Cộng thêm bùn lầy... Tập đoàn thiết giáp số 3 ở phía bắc khi trời chưa mưa đã gặp phải vấn đề hậu cần rồi. Tôi nghĩ, thưa Đại tướng, bộ phận hậu cần đã nghĩ hết biện pháp rồi."

Guderian như đã hạ quyết tâm hỏi: "Vậy tiếp tế bằng đường không thì sao?"

Sĩ quan phụ tá cười khổ: "Tiếp tế bằng đường không chỉ có thể thông qua không vận, bởi vì hiện tại cho dù công binh có xây dựng sân bay dã chiến, máy bay cũng không dám hạ cánh, toàn là bùn lầy. Trên thực tế, không quân đã tạm dừng sử dụng những sân bay dã chiến có điều kiện mặt đất kém, hiện tại đều dùng đường băng của sân bay kiên cố Agasukov."

Guderian đột nhiên lớn tiếng nói: "Vậy thì thả dù tiếp tế! Chuyện này còn có vấn đề gì sao?"

Sĩ quan phụ tá cười khổ: "Thả dù tiếp tế cần có dù, nhưng sau vài ngày đầu thả dù, dù đã không được bổ sung, dùng hết rồi."

Guderian tức giận đùng đùng: "Lũ hậu cần ăn hại! Đám vô dụng! Trên bãi biển Normandy, cũng là do hậu cần khiến chúng ta phải dừng lại! Sau đó là đám không quân khoác lác, nói chỉ dựa vào không quân là có thể làm được!"

Không ai dám hé răng, đều đang chờ cơn thịnh nộ của Guderian lắng xuống.

Cuối cùng, Guderian thở dài: "Sự tình đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể chấp nhận số phận. Toàn quân dừng tiến công, cố gắng thu gom và sửa chữa xe tăng bị bỏ lại, tích lũy tiếp tế. Đợi đến khi mặt đất đóng băng sẽ phát động tấn công."

"Đóng băng?" Sĩ quan phụ tá kinh ngạc hỏi: "Vì sao lại nhắc tới đóng băng?"

"Hiện tại là do bùn lầy khiến chúng ta nửa bước khó đi, nhưng khi mặt đất đóng băng, chẳng phải chúng ta có thể tấn công sao? Hiện tại chúng ta cách Yekaterinburg hơn hai trăm cây số một chút, chỉ cần mười ngày... Không, năm ngày, tôi có thể đánh tới Yekaterinburg!"

Guderian nói với vẻ mặt tự tin.

————

Tại trung tâm điều dưỡng sĩ quan của quân đội Prosen ở Agasukov.

Gilles đầu quấn băng, đang viết thư cho cha mẹ của Feliz: "Dì chú kính mến, cháu là Gilles, viết thư này là để thông báo cho hai bác về cái chết của Feliz. Trước tiên cháu muốn gửi lời xin lỗi chân thành tới hai bác, cái chết của Feliz là do sơ suất của cháu..."

Lúc này, một y tá hớt hải chạy vào phòng bệnh: "Trung tướng! Hoàng đế bệ hạ đến thăm ngài!"

Gilles vội vàng đặt bút xuống, chống tay xuống giường định đứng dậy.

Hắn vừa mới đứng dậy, Hoàng đế Reinhardt đã bước vào, thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ lấy hắn: "Sao anh lại đứng dậy! Mau nằm xuống nghỉ ngơi!"

Gilles: "Bệ hạ! Thần đã không thể đánh chiếm Shostka đúng hạn..."

"Trễ hai ngày cũng không sao." Reinhardt dìu Gilles nằm xuống giường, sau đó tự mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu cho những người khác lui ra.

Rất nhanh trong phòng bệnh chỉ còn lại Hoàng đế và Gilles.

Hoàng đế: "Chuyện của Feliz, ta đã được nghe báo cáo, ta rất lấy làm tiếc. Tên Rokossovsky đó đúng là một tên tiểu nhân đê tiện! Lại có thể dùng loại thủ đoạn hèn hạ đó!"

Gilles: "Chúng ta đơn phương xé bỏ hiệp ước không xâm lược, cũng không cao thượng hơn hắn là bao."

Hoàng đế: "Ở đây chỉ có hai ta, anh nói gì cũng không sao."

"Chính vì chỉ có hai chúng ta, tôi mới dám nói thẳng như vậy." Gilles nói: "Hơn nữa tôi vẫn luôn suy nghĩ về bức điện của Rokossovsky. Nếu chúng ta tiếp tục tấn công, nhất định sẽ rơi vào bẫy rập của hắn. Hiện tại tiếp tế của chúng ta đã rất khó khăn, nếu tiếp tục tấn công sẽ không thể vận chuyển quân nhu mùa đông và các vật tư chống rét khác, khi mùa đông đến..."

Gilles không nói tiếp.

Hoàng đế lộ rõ vẻ sầu lo: "Ta chỉ dám để lộ vẻ mặt này trước mặt anh thôi, Gilles. Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tình hình hiện tại. Hi vọng duy nhất của chúng ta là lợi dụng khoảng thời gian từ khi mặt đất đóng băng đến khi đợt rét đậm đầu tiên ập tới, đánh thẳng một mạch đến Yekaterinburg."

Gilles: "Rokossovsky và sư đoàn của hắn sẽ không để chúng ta thực hiện được ý đồ đó đâu."

Hoàng đế: "Hắn chỉ có một sư đoàn..."

"Không chỉ có mỗi hắn! Còn có Kashukhov ở hạ du, Kirienko của Tập đoàn quân 66 phía sau hắn, dưới sự đào thải khắc nghiệt của chiến tranh, kẻ địch đã xuất hiện rất nhiều tướng lĩnh tài năng! Mà chúng ta đã giúp bọn chúng hoàn thành quá trình đào thải đó!"

Hoàng đế ôm mặt, vẻ mặt đau khổ: "Điều này ta biết chứ. Trên thực tế còn có Myshkin ở Borsk, Gorky ở Andrewsburg... Kẻ địch đang sàng lọc ra những tướng lĩnh tài ba với tốc độ chóng mặt, loại bỏ những kẻ bất tài.

"Nhưng chúng ta vẫn chưa thua trong cuộc chiến này, dù sao chúng ta cũng đã tiêu diệt gần ba triệu quân địch, tuy rằng thế gọng kìm lần này không thể tiêu diệt toàn bộ mấy trăm nghìn quân địch trong vòng vây, nhưng cũng khiến bọn chúng bị thiệt hại nặng nề! Quân địch ở hướng Yekaterinburg nhiều nhất cũng chỉ còn lại một triệu quân, ta nghĩ nếu là Guderian, hắn ta có hi vọng đánh vào Yekaterinburg.

"Hơn nữa Guderian đã từng đánh tan phòng tuyến của Rokossovsky, tuy rằng cuối cùng để hắn chạy thoát. Ta nghĩ hắn ta có thể làm lại được."

Gilles: "Rokossovsky 'bức tường thép'?"

Hoàng đế: "Đó là biệt danh mà quân địch đặt cho hắn ta."

Gilles: "Không thích hợp. Nên gọi hắn là Rokossovsky 'hỏa lực', Rokossovsky 'tàn sát', hoặc là... hoặc là Rokossovsky 'đưa tiễn'. Dù sao thì chỉ có quân đội của hắn ta mới có thể khiến binh lính của chúng ta bỏ mạng với số lượng lớn như vậy, hiệu suất cao như vậy đưa binh lính của chúng ta xuống địa ngục."

Gilles dừng lại, nhìn quyển sổ ghi chép trên bàn.

Hoàng đế: "Đề nghị của anh về việc giữ lại mẫu bê tông của lô cốt ở Shostka, ta đã phê chuẩn. Viện Khoa học Quân sự của Đế quốc sẽ nhanh chóng tiến hành đo đạc mẫu vật, sau đó xây dựng mô hình giống hệt ở trong nước. Biết đâu sau này chúng ta có thể dùng đến. Ngoài ra, mệnh lệnh nghiên cứu chế tạo pháo tự hành hạng nặng dùng để công phá lô cốt cũng đã được phê duyệt, giao cho Tiến sĩ Porsche phụ trách."

Gilles: "Cuối cùng cũng có chút tin tức tốt."

Reinhardt buông hai tay ra, vẻ mặt kiên nghị nói: "Dù sao ta cũng là Hoàng đế của Đế quốc, ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

(Hết chương)

Chương 67: An ủi (Bổ canh 11/33)

Trong khi quân đội Prosen bị sa lầy trong bùn đất, thì Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 'Cờ đỏ' vẫn đang tiến hành huấn luyện thường ngày.

Sukhaya Verevka là một phần của tuyến phòng thủ mới được xây dựng xung quanh Yekaterinburg, chỉ là gần đây đang tập trung xây dựng chướng ngại vật chống tăng và trận địa pháo chống tăng, nên chưa xây dựng công sự kiên cố ở đây.

Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 vừa đến, Bộ tư lệnh lập tức điều một trung đoàn công binh đến xây dựng lô cốt và chiến hào, không cần sư đoàn phải tự mình động tay.

Vì vậy, Vương Trung hạ lệnh cho sư đoàn tập trung huấn luyện.

Phần lớn tân binh trong sư đoàn đều chưa từng trải qua khóa huấn luyện bộ binh bài bản, chỉ được huấn luyện cấp tốc cách sử dụng lựu đạn và súng ống, mà ngay cả những thứ cơ bản này cũng chưa thuần thục, thậm chí có người còn lau dầu súng không đúng cách dẫn đến súng bị kẹt đạn khi chiến đấu.

Nhân lúc rảnh rỗi, tranh thủ huấn luyện thêm cho thuần thục.

Vương Trung cũng nhân cơ hội này, học hỏi pháo thủ Aleksandr Yefimovich của kíp xe tăng số 422 cách điều khiển pháo xe tăng T-34.

Biết đâu sau này lại dùng đến?

Cứ như vậy, Vương Trung ban ngày học cách điều khiển pháo xe tăng, buổi tối tự mình viết tài liệu tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, ngày tháng trôi qua vừa phong phú vừa nhanh chóng.

Điều duy nhất khiến Vương Trung cảm thấy tiếc nuối trong khoảng thời gian này, chính là tiểu đoàn thủy quân lục chiến rút lui cùng sư đoàn đã bị điều về Yekaterinburg.

Yekaterinburg cũng có một con sông lớn chảy qua thành phố, sau đó chảy về phía nam đổ vào sông Valda, cuối cùng đổ ra biển nội hải.

Đã có sông, tất nhiên là phải có hạm đội tàu sông, vì vậy tiểu đoàn thủy quân lục chiến rút lui cùng Vương Trung được biên chế vào Bộ tư lệnh hạm đội tàu sông Yekaterinburg, trở thành lực lượng bảo vệ bờ sông.

Vương Trung rất không nỡ chia tay tiểu đoàn thủy quân lục chiến tinh nhuệ này, nhưng bọn họ là lính hải quân, phải nghe theo sự điều động của hải quân.

Vương Trung định nhờ Đại mục thủ giúp đỡ, nhưng Đại Mục Thủ lại nói với hắn: "Nếu như cậu là Tư lệnh Tập đoàn quân, thủy quân lục chiến trong khu vực tác chiến cũng thuộc quyền chỉ huy của cậu, ngay cả không quân cũng vậy!"

Đại Mục Thủ đã nói như vậy, Vương Trung cũng chỉ đành thôi.

Ngày 24 tháng 10, còn 10 ngày nữa là đến ngày Quốc khánh Ant. Hôm nay, như thường lệ, trước khi đến thao trường luyện tập lái xe tăng, Vương Trung đến Sư bộ để xem tình hình mới nhất của chiến trường.

Vừa vào cửa đã thấy Popov, hiện tại Popov trực đêm, còn ban ngày là Vương Trung và Pavlov, việc này đã trở thành lệ thường ở Sư bộ.

Vương Trung: "Chào buổi sáng, 'giáo chủ', tình hình chiến sự thế nào rồi?"

Popov: "Hôm qua, tập đoàn thiết giáp số 2 ở phía nam đã đột phá tuyến phòng ngự của chúng ta, tiến về phía trước khoảng chừng mười cây số thì dừng lại. Tôi cảm thấy mục đích hiện tại của bọn chúng không phải là tiến công, mà là muốn ngăn cản chúng ta xây dựng tuyến phòng ngự kiên cố."

Vương Trung gật đầu, nếu như là trong game chiến thuật "Hearts of Iron IV" thì rất dễ hiểu, thời gian một đơn vị đóng quân ở một địa điểm càng lâu, "cấp bậc công sự" càng cao.

Hành động của tập đoàn quân phía nam của địch, giống như là đang ngăn cản quân đội Ant tích lũy "cấp bậc công sự".

Vương Trung nhìn chằm chằm bản đồ: "Không thể không nói, kiểu tiến quân 'rùa bò' này của tập đoàn thiết giáp số 2 của địch tuy chậm nhưng hiệu quả, sau tám ngày, bọn chúng đã chiếm được một số vị trí, tổng cộng đã tiến về phía trước gần 100 cây số."

Popov: "Trong quá trình vừa đánh vừa lui, quân ta đã tổn thất rất nhiều máy móc công trình, bê tông và rất nhiều thứ khác. Tuyến phòng ngự mới chắc chắn không thể kiên cố bằng tuyến phòng ngự cũ.

"Trên thực tế, tuyến phòng ngự mà chúng ta xây dựng sau khi rút lui khỏi sông Desna là tuyến phòng ngự kiên cố nhất. Nhưng bọn chúng lại có thể dễ dàng chọc thủng tuyến phòng ngự đó. Điều này càng chứng tỏ việc chúng ta có thể cầm chân được bọn chúng trên sông Desna là một kỳ tích.

"Tôi cảm thấy, bọn chúng có thể là biết rõ chúng ta có khoảng thời gian từ khi mặt đất đóng băng đến khi đợt rét đậm đầu tiên ập tới, nên định nhân cơ hội này đánh một trận liều mạng."

Vương Trung gật đầu: "Xem ra nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên cá nhân tôi cho rằng, nếu như bọn chúng có thể đánh vào Yekaterinburg, tổn thất của bọn chúng sẽ càng thêm nặng nề."

Popov: "Tôi không hiểu biết lắm về quân sự, ý của cậu là, tổn thất nặng nề hơn là bởi vì sau khi 'Đông tướng quân' đến, quân địch tiến vào Yekaterinburg sẽ bị tiêu diệt toàn bộ sao?"

"Đúng vậy." Vương Trung đáp: "Nhưng lỡ như sau khi bọn chúng đánh vào Yekaterinburg, có người sinh lòng phản trắc thì sao. Vẫn là không nên để bọn chúng tiến vào Yekaterinburg, chúng ta cứ ở đây chặn đứng bọn chúng."

Nói xong, Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn về phía Yekaterinburg, tuy rằng vị trí của Sư bộ cách khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ống khói của các nhà máy ở ngoại ô Yekaterinburg.

"Thú vị thật đấy." Vương Trung nói: "Rõ ràng là những ống khói này cách đây hơn hai mươi cây số, vậy mà tôi có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy."

Popov đi tới bên cửa sổ: "Đó chỉ là những nhà máy ở ngoại ô thôi, nơi này cách trung tâm Yekaterinburg 30 cây số. Nhưng nếu bọn chúng chiếm được nơi này, tiếp tục tiến về phía trước mười cây số nữa, pháo binh của bọn chúng có thể bắn phá Yekaterinburg.

"Phía bắc chúng ta là Kalanskaya, thành phố vệ tinh của Yekaterinburg, ở đó có một tòa thành cổ rất cao, nằm trên sườn núi. Nếu như leo lên ngọn tháp canh của tòa thành cổ đó, có thể nhìn thấy cây cầu sắt biểu tượng của Yekaterinburg."

Vương Trung: "Nói thật, tôi cũng muốn phòng thủ thành phố, phòng thủ thành phố tốt hơn nhiều, toàn là công sự kiên cố. Đáng tiếc hiện tại được giao nhiệm vụ phòng thủ nơi đó là những binh đoàn Cận vệ chính quy."

Tuy rằng đơn vị của Vương Trung cũng là Sư đoàn số 1, nhưng đây chỉ là Sư đoàn bộ binh cơ giới số 1, còn những sư đoàn cận vệ chính quy là từ Sư đoàn cận vệ số 1 đến Sư đoàn cận vệ số 5, là cấm vệ quân chân chính của Hoàng gia.

Những sư đoàn cận vệ này được giao nhiệm vụ phòng thủ Kalanskaya, nơi có thể nhìn thấy cây cầu sắt ở trung tâm Yekaterinburg từ trên ngọn tháp canh.

Vương Trung: "Dù sao Kalanskaya cũng là thành phố được xây dựng bằng bê tông cốt thép, muốn công phá cũng không phải chuyện dễ dàng. Rất có thể bọn chúng sẽ bỏ qua nơi đó, như vậy nơi này sẽ trở thành trọng điểm tấn công của bọn chúng. Nơi này tuyệt đối không thể thất thủ! Tuyệt đối không thể! Một khi nơi này thất thủ, mọi cố gắng trước đó đều đổ sông đổ biển."

Lúc này Pavlov từ bên ngoài đi vào: "Này, trên đường đến đây tôi thấy có một đoàn tàu chở quân nhu mùa đông đến."

Có rất nhiều tuyến đường sắt được xây dựng từ Yekaterinburg đến các vùng phụ cận, Sukhaya Verevka cũng có một tuyến đường sắt, hơn nữa tuyến đường sắt này không chỉ nối với Yekaterinburg, mà còn nối liền với Shostka, trước đó bọn họ chính là đi theo tuyến đường sắt này đến đây.

Vương Trung: "Quân nhu mùa đông?"

Vương Trung cúi đầu nhìn quần áo trên người, đối với một người con miền nam, chiếc áo khoác dạ dày cộp này đã được coi là áo khoác mùa đông rồi.

Trọng lượng của chiếc áo khoác này còn nặng hơn tất cả những bộ quần áo mà Vương Trung từng mặc.

Hơn nữa đây là quân phục mùa thu được cấp phát vào mùa thu, Vương Trung đã mặc gần ba tháng, lúc đầu mới mặc còn thấy nóng, nên thường xuyên cởi cúc áo, nhưng bây giờ vì kỷ luật quân đội, Vương Trung luôn cài cúc áo cẩn thận.

Pavlov nhíu mày: "Đừng như vậy chứ, tướng quân Rokossovsky, đừng có giống như người miền nam như vậy. Cái áo khoác mỏng manh này của cậu làm sao có thể chống chọi được với mùa đông khắc nghiệt chứ?"

Lúc này, mấy người lính khiêng mấy chiếc hòm gỗ đi vào.

Pavlov mở chiếc hòm có dán tờ giấy ghi chữ "Tướng quân" ra, lấy từ bên trong ra một chiếc áo khoác quân đội, sau đó nhét vào tay Vương Trung.

Chiếc áo khoác này nặng quá!

Hơn nữa còn rất dày, Vương Trung thậm chí còn cảm thấy lấy hai chiếc áo khoác này nhúng nước, sau đó kẹp đất vào giữa, là có thể biến thành chiếc xe tăng bằng đất giống y hệt chiếc xe tăng mà Lượm đã dùng để đánh lô cốt trong bộ phim "Cậu bé du kích".

Vương Trung mở chiếc áo khoác ra, phát hiện phần cổ áo được may bằng lông thú.

Xem ra người Ant cũng thích mặc đồ da.

Vương Trung cởi áo khoác dạ trên người ra, sau đó mặc chiếc áo khoác dày hơn vào, cảm giác đầu tiên là rất nặng, giống như đang mặc áo giáp vậy.

Cảm giác thứ hai là rất ấm, giống như chiếc áo khoác da này có thể tự động phát nhiệt vậy, vừa mặc vào đã cảm thấy nóng.

"Tuyệt vời!" Vương Trung cảm thán: "Mặc chiếc áo khoác này thì tôi không sợ lạnh nữa rồi!"

Popov cũng nhận lấy một chiếc áo khoác, nghe Vương Trung nói như vậy, hắn nghi ngờ nhìn Vương Trung: "Nếu đã như vậy, vậy thì cần gì phải dùng lò sưởi nữa?"

... Hả?

Không phải nói người phương bắc đều thích ở trong phòng nóng bức, cởi trần, ra ngoài mới mặc áo khoác sao?

Chẳng lẽ nói khoa học kỹ thuật thời đại này lạc hậu đến mức không có cách nào sưởi ấm tốt hơn sao?

Vương Trung đang nghi hoặc, Pavlov lên tiếng giải thích: "Nếu như cậu ở trung tâm Yekaterinburg, vậy thì đúng là chỉ khi ra ngoài mới cần mặc chiếc áo khoác dày cộp này. Nhưng chúng ta đang ở đây, vẫn nên mặc ấm áp một chút thì hơn.

"Hơn nữa, một khi chiến tranh bùng nổ, chúng ta phải ở trong lô cốt cả ngày, làm gì có thời gian mà nhóm lò sưởi."

Vương Trung gật đầu, lúc này Lyudmila mặc áo khoác mới đi vào: "A, anh thay áo khoác rồi sao."
"Đúng vậy, cô cũng mặc vào rồi?" Vương Trung đánh giá vị hôn thê của mình một chút, phát hiện áo khoác này thậm chí có thể che lại dáng người của cô.

Vậy thì rất đáng sợ.

Lúc này Nelly cũng đi vào, cô bé cũng mặc một bộ áo khoác như vậy.

Vương Trung: "Áo khoác quân đội này còn có cỡ trẻ em sao?"

Nelly dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Vương Trung.

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Pavlov nghe máy: "Alo? Nơi này là Sư đoàn bộ. Hả? Chuyến tàu đặc biệt? Chuyến tàu vận chuyển thứ gì? Không nói? Được rồi tôi sẽ báo cho tướng quân."

Pavlov cúp điện thoại: "Ga tàu báo, trung tâm điều độ nói có một chuyến tàu đặc biệt được bổ sung tạm thời muốn đến chỗ chúng ta, chưa nói rõ vận chuyển thứ gì."

Vương Trung: "Loại thời điểm này có cái gì không thể thông báo chứ?"

Vasili vừa lúc đi vào, nghe được đoạn hội thoại cuối cùng, liền nói: "Vũ khí bí mật?"

Vương Trung: "Không, tôi cảm thấy không giống lắm. Dựa vào phương pháp loại trừ, tôi phỏng đoán có thể là người, đến đây để động viên chúng ta. Chỉ là không biết là Đại Mục Thủ hay Sa Hoàng bệ hạ. Bất kể như thế nào, đến ga tàu chờ chắc chắn là không sai."

————

Toàn bộ sĩ quan cấp cao mặc quân phục mùa đông mới tinh tập kết trên sân ga, chờ đợi chuyến tàu đến.

Pavlov bỗng nhiên cười nói: "Có chút giống với tình cảnh chúng ta ở Loktev chờ Popov đến."

Vương Trung: "Quả thật, nhưng so với lúc đó, chúng ta bây giờ coi như là quân tinh nhuệ, lương thực đầy đủ —— được rồi, quân đội còn chưa chắc đã tinh nhuệ, chỉ là ý chí chiến đấu cũng không tệ lắm."

Lyudmila: "Cho nên mới phải dùng pháo binh để san bằng chênh lệch kỹ thuật - chiến thuật với quân địch."

Vương Trung: "Cô còn nhớ sao..."

"Vị hôn phu của tôi viết sách về chiến thuật! Tôi nhất định phải đọc!"

Vương Trung còn chưa trả lời, từ xa đã truyền đến tiếng còi tàu.

Chuyến tàu đã vào ga, chậm rãi dừng lại trước sân ga.

Toàn bộ chuyến tàu đều là những toa xe kín mít giống hệt như các đoàn tàu chở quân khác, hoàn toàn không nhìn ra có nhân vật tôn quý nào ngồi trên đó.

Thế nhưng khi cửa toa số một mở ra, Vương Trung không khỏi nheo mắt lại.

Hoàng thái nữ Olga của đế quốc đang đứng trong cửa toa xe, nở nụ cười rạng rỡ với Vương Trung.

(Hết chương)

Chương 68: Cái gì gọi là đánh xuyên phòng ngự

Vương Trung ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ lúc này cũng không có tuyết rơi, sao công chúa lại đến... Không đúng, hắn sợ tuyết gì chứ, hắn cũng không phải đang bắt cá hai tay.

Vì thế hắn giơ tay chào theo nghi thức quân đội với công chúa, gót chân dậm xuống đất đến rung trời: "Hoàng thái nữ điện hạ!"

Lyudmila cũng giơ tay chào theo, toàn bộ quân nhân trên sân ga đồng loạt giơ tay chào theo một hướng, mấy tên lính Vệ giáo phản ứng chậm trễ nghi hoặc nhìn họ, mãi đến khi nhìn thấy vương miện của hoàng thái nữ mới vội vàng giơ tay chào theo.

Hoàng thái nữ nhìn thấy bọn họ hành lễ, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, nhưng cô lập tức điều chỉnh lại biểu cảm, dùng nghi thức của hoàng gia đáp lễ: "Miễn lễ. Các ngươi đều là chiến sĩ chiến đấu vì đế quốc, không cần phải đa lễ như vậy."

Nói xong cô xuống tàu, đi đến trước mặt Vương Trung, thấy Vương Trung buông tay xuống, liền lại nở nụ cười ban đầu, vừa định mở miệng thì...

Vương Trung đã giành nói trước: "Điện hạ đến thị sát đáng lẽ phải báo trước một tiếng chứ!"

Lần này Olga không hề nói lắp, mà vô cùng trôi chảy tiếp lời hắn: "Báo trước ngược lại sẽ có vấn đề về an ninh, hiện giờ tình hình ở thủ đô rất phức tạp, hôm nay đã bắn chết hơn một trăm người, có khả năng ngày mai sẽ bắt đầu giới nghiêm."

Vương Trung nhíu mày: "Tình hình nghiêm trọng như vậy sao?"

"Đúng vậy, lúc anh cố thủ Shostka, phe chủ hòa án binh bất động, anh vừa rút lui là bọn họ bắt đầu hoạt động. Nhưng cụ thể là nói những gì thì tôi không rõ, nếu tôi biết, chắc chắn những thẩm phán cũng biết, bọn họ sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn."

Vương Trung: "Vậy ý cô nói 'bọn họ bắt đầu hoạt động' là chỉ điều gì?"

Olga: "Anh đến thủ đô tự mình cảm nhận sẽ rõ, dù sao từ ánh mắt, từ thái độ của bọn họ, tôi đều cảm nhận được điều đó. Trước khi đến đây tôi có gặp Đại Mục Thủ, ánh mắt của ngài ấy cũng thể hiện rất nhiều vấn đề, nếu không phải hiện tại quân Prosen chỉ cách thủ đô có hai trăm cây số, có lẽ ngài ấy đã bắt đầu thanh trừ những tên chủ hòa đó rồi."

Olga dừng lại một chút, lại lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết nữa, có lẽ ngài ấy đang chờ những tên chủ hòa kia tự lộ, đợi quân ta đánh đuổi được quân địch khỏi thủ đô sẽ ra tay."

Công chúa dừng lại, đưa tay khẽ vuốt ve ngôi sao tướng quân trên cổ áo khoác của Vương Trung: "Đại Mục Thủ rất tin tưởng vào đánh giá của anh. Quân địch chắc chắn sẽ bị ngăn chặn chứ?"

Vương Trung: "Quân địch chắc chắn sẽ bị ngăn chặn."

Hắn vốn định vừa nói vừa gỡ tay công chúa ra, nhưng nhìn xung quanh có nhiều người như vậy, đành thôi.

Con gái mà bị người ta đẩy tay ra trong hoàn cảnh thế này, chắc chắn sẽ rất khó xử.

Thế nhưng Olga lại tự mình rút tay về, cười nói: "Vậy thì tốt rồi. Lần này tôi đến đây có hai mục đích, thứ nhất là hỏi xem tiếp theo nên sản xuất loại vũ khí nào.

"100 chiếc xe tăng do hoàng gia đặc biệt đặt hàng đã sản xuất xong, trừ 24 chiếc giữ lại để duyệt binh, số còn lại đều được phân phối cho quân đội, nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

"Chúng ta sản xuất thêm gì nữa đây?"

Vương Trung: "Tiếp tục sản xuất loại xe tăng đó đi, được khen ngợi nhiều như vậy đương nhiên là phải tiếp tục sản xuất. Tốt nhất là dồn toàn bộ năng lực sản xuất của nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg vào sản xuất loại xe tăng đó. Trước đó sản xuất 100 chiếc mà mất hơn hai tháng, quá chậm. Như vậy một năm chỉ sản xuất được 600 chiếc, quá ít.

"Hiện tại chúng ta đang tiến hành một cuộc chiến tranh có quy mô lớn chưa từng có, 600 chiếc xe tăng ném vào cũng chẳng tạo ra được ảnh hưởng gì.

"Lúc mới khai chiến chúng ta có hơn hai vạn xe tăng, tuy rằng phần lớn đều là mấy loại như BT và T26, nhưng quân địch cũng có rất nhiều xe tăng hạng nhẹ số 1 và số 2.

"Thế nhưng cô xem bây giờ, hai vạn xe tăng bị quân địch ăn sạch, đến cái đinh cũng không nhả ra."

Olga gật đầu: "Vậy tiếp tục sản xuất loại xe tăng đó. À đúng rồi, thượng tướng Tuganev đã âm thầm đặt tên cho loại xe tăng này là T34W."

Vương Trung nhíu mày, sao lại là W?

Bảng chữ cái Kirin cũng bắt đầu từ A B C D chứ, W đâu phải đứng đầu!

Olga nhìn thấy biểu cảm của Vương Trung, cười nói: "Làm vậy để tránh trùng với chữ cái của những phiên bản cải tiến thông thường. Ông Valentino, tổng công trình sư thiết kế nên T34 rất tức giận, báo cáo của các đơn vị được trang bị T34W vừa gửi về, ông ấy đã trực tiếp ném vào lò sưởi. Ông ấy nói bản thiết kế cải tiến của ông ấy sẽ khiến các đơn vị phải tâm phục khẩu phục."

Vương Trung: "... Vậy thì hi vọng ông ấy lắp thêm cả radio cho phiên bản xe tăng mới."

Olga thở dài: "Radio thì rất khó, tôi đã hỏi rồi, hiện tại sản lượng radio không đủ đáp ứng nhu cầu, máy bay cũng cần radio, lại còn cần cả radio dự phòng để thay thế nữa.

"Nếu trang bị radio cho tất cả xe tăng, chúng ta sẽ thiếu hụt một lượng lớn radio. Sergei, đại tướng quân giới đề nghị tập trung những chiếc xe tăng

đó lại, giao cho những tổ lái giàu kinh nghiệm nhất sử dụng, thành lập những tập đoàn quân xung kích chuyên biệt."

Vương Trung cười nói: "Chắc ông Valentino nghe thấy thế lại tức chết?"

"Sergei là bố vợ của ông ấy mà, cho nên..." Olga nhún vai, "Tôi thấy Sergei là người rất tốt, lần này tôi đến tiền tuyến, ông ấy còn đặc biệt gọi điện thoại, dặn tôi hỏi xem anh có yêu cầu gì đặc biệt không, những yêu cầu mà trang bị hiện có không thể đáp ứng được."

Vương Trung: "Có chứ! Có rất nhiều là đằng khác! Đầu tiên tôi cần một loại pháo tự hành được trang bị pháo nòng 152mm, có radio, có thể cơ động trên địa hình lầy lội của đất nước chúng ta với tốc độ cao.

"Loại pháo tự hành này cần phải có xe chở đạn đi kèm, có thể nhanh chóng di chuyển trận địa, đồng thời có một mức độ kháng cự nhất định trước các cuộc tập kích đường không của quân địch, ngoài ra còn phải có một khẩu súng máy phòng không!"

Vương Trung nói như vậy là dựa theo SU-152, trên Trái Đất, có rất nhiều trường hợp SU-152 bị sử dụng như pháo tự hành.

Sau chiến tranh, quân đội Liên Xô thậm chí còn đưa cả pháo 122mm vào trang bị của các tập đoàn quân xung kích.

Vương Trung nói tiếp: "Ngoài ra tôi còn cần một loại pháo phòng không bốn nòng, cũng dùng khung gầm xe tăng, pháo thì dùng pháo tự động 25mm của chúng ta, ngoài ra cần phải có hệ thống đạn mới.

"Đây là pháo phòng không yểm trợ cho quân ta, ngoài việc yểm trợ cho các đơn vị thiết giáp xung kích, nó còn có thể được dùng để tiêu diệt bộ binh địch, cho nên nó cần có góc tà, góc tà đấy, cô hiểu không!"

Nói đến đây, Vương Trung đưa hai tay nắm lấy vai công chúa, lắc mạnh: "Góc tà, góc tà cô hiểu không!"

Công chúa: "Đừng có lắc nữa! Nói chuyện bình thường được không!"

Lúc này Nelly ở bên cạnh ghé sát vào tai Lyudmila: "Sao tôi thấy công chúa có vẻ rất vui thế?"

"Họ đang bàn chuyện quan trọng, Nelly." Lyudmila nhỏ giọng nói, "Chờ họ bàn xong chuyện tôi sẽ nói."

Cuối cùng Vương Trung cũng buông công chúa ra: "Xin lỗi."

Olga thở dài, sau đó lập tức mỉm cười.

Vương Trung nhìn thấy nụ cười của cô liền buột miệng nói: "Sao thế, não bị lắc đều rồi nên cười ngây ngô à?"

Olga nghiêm mặt nói: "Không có. Những yêu cầu của anh tôi sẽ chuyển lời lại nguyên văn cho đại tướng Sergei."

Vương Trung: "Hay là để tôi viết báo cáo. Trước giờ tôi không viết là vì cảm thấy với vị trí hiện tại của mình thì không đủ tư cách nhúng tay vào việc nghiên cứu và sản xuất vũ khí, bây giờ có thể nhúng tay rồi, dĩ nhiên là phải tranh thủ góp ý, ngày mai tôi sẽ viết báo cáo..."

"Không cần đâu," Olga nghiêm túc nói, "Tôi sẽ chuyển lời! Có yêu cầu gì cứ nói với tôi! Đi theo con đường thông thường sẽ bị kẹt lại đấy, anh hiểu không?"

Vương Trung kinh ngạc: "Bị kẹt?"

Olga vô cùng kiên quyết nói: "Đúng vậy!"

Vương Trung: "Cũng được. Vậy chúng ta còn cần một loại súng trường sử dụng loại đạn giảm liều, có thể bắn liên thanh, đồng thời ở khoảng cách từ 200 đến 400 mét vẫn có độ chính xác cao, ngoài ra còn phải có độ tin cậy cực cao. Độ tin cậy là vô cùng quan trọng!"

Olga nghiêm túc hỏi: "Đạn giảm liều là gì?"

Vương Trung: "Chính là giảm bớt thuốc súng trong viên đạn, đồng thời rút ngắn chiều dài viên đạn. Hiện tại đạn súng trường muốn bắn tự động thì toàn bộ khẩu súng sẽ rất nặng, vì nó chẳng khác gì súng máy. Khẩu súng máy thông dụng mà quân ta thu được có kích thước lớn như thế này này..."

Vương Trung quay đầu lại, tùy tiện gọi một tên lính: "Này! Cậu đến doanh bộ nói Rokossovsky muốn xem một khẩu súng máy thông dụng mà quân ta thu được của quân địch."

Trong lúc chờ súng máy được mang đến, Olga hỏi: "Sử dụng súng máy luôn không phải tốt hơn sao?"

Vương Trung: "Không tốt, cách tổ chức đội hình cấp tiểu đội của quân địch là lấy súng máy làm trung tâm, trên chiến trường loại tiểu đội này đều tập trung tác chiến xung quanh súng máy, cách đánh khá cứng nhắc.

"Khi chúng ta tập trung lực lượng xung kích, lựa chọn những địa hình không thích hợp cho súng máy tác chiến để giao tranh với quân địch, bọn chúng sẽ bó tay.

"Trên thực tế súng trường bán tự động Tokarev của quân ta thể hiện rất tốt —— mấu chốt là phải biết cách lựa chọn địa hình, không cho súng máy của quân địch phát huy tác dụng."

Thực tế, trên Trái Đất, khi đội hình tiểu đội được tổ chức xung quanh súng máy của quân Đức đối mặt với đội hình được trang bị súng bán tự động Garand, súng trường tự động Browning (BAR) và súng tiểu liên Thompson của quân đội Mỹ thì đã bộc lộ rõ nhược điểm.

Sức mạnh chế áp hỏa lực của BAR đương nhiên không thể so sánh với súng máy, thế nhưng nó cơ động hơn.

Một khẩu súng máy cần đến ba người để vận hành, lại còn rất nặng.

Trong khi đó BAR chỉ cần một người lính là có thể vừa di chuyển vừa bắn.

Ở những nơi không có hỏa lực súng máy yểm trợ, súng bán tự động Garand của lính Mỹ đã áp chế hoàn toàn súng Mauser K98k.

Quân đội của Vương Trung được trang bị chủ yếu là súng trường bán tự động Tokarev, trên thực tế cũng gặp phải tình huống tương tự, chỉ cần súng máy của quân Prosen không kịp yểm trợ, quân cận vệ sẽ giành được ưu thế hỏa lực tuyệt đối.

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, cách tổ chức đội hình trang bị súng trường bán tự động cho toàn bộ binh lính, kết hợp với một số ít súng tự động hiệu quả hơn hẳn so với cách tổ chức đội hình lấy súng máy làm trung tâm của quân Prosen hiện tại.

Mà muốn tiến thêm một bước, vậy chỉ có thể sản xuất AK.

Lúc này tên lính vừa nãy đã dẫn theo ba người khác khiêng một khẩu súng máy đến.

Vương Trung chỉ vào khẩu súng máy nói: "Điện hạ nhìn xem, thứ này nặng như vậy, đó chính là nhược điểm của việc sử dụng đạn súng trường. Tôi đề nghị cải tiến loại đạn đang sử dụng cho Tokarev, rút ngắn chiều dài, đồng thời thiết kế thêm chế độ bắn tự động."

Olga gật đầu: "Được! Tôi sẽ ghi nhớ, báo lại với đại tướng Sergei. Anh còn yêu cầu gì nữa không?"

Vương Trung: "Tạm thời chỉ có vậy. Những loại vũ khí tôi vừa đề cập đều có thể cải tiến dựa trên những trang bị hiện có, có thể nhanh chóng đưa vào sản xuất hàng loạt được."

"Tốt." Olga gật đầu, sau đó nói: "Bây giờ anh dẫn tôi đi tham quan tiền tuyến đi, dù sao tôi cũng đến để động viên tinh thần binh sĩ, phải gặp mặt mọi người một chút."

Vương Trung: "Gặp mặt thì có gì hay, hay là cô hát cho mọi người nghe một bài đi? Chắc hẳn cô được học âm nhạc bài bản rồi nhỉ?"

"Tôi có học mà." Olga mỉm cười, nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hiểu, "Tôi còn từng hát cho anh nghe rồi cơ mà! Lúc đó còn có cả anh trai tôi nữa."

Vương Trung: "A đúng rồi, hình như là có chuyện như vậy."

Hay lắm, công chúa biết hát, chỉ thiếu mỗi mái tóc màu hồng là đủ bộ.

Nghĩ kỹ lại, Olga cũng đã tặng cho hắn rất nhiều trang bị, vậy nên chiếc xe tăng số 422 của hắn, phải chăng nên gọi là "Xe tăng miễn phí"?

Vương Trung: "Mời công chúa đi lối này, hiện tại các chiến sĩ của chúng ta đang khẩn trương huấn luyện, cô có thể hát cho mọi người nghe để cổ vũ tinh thần, mọi người nhất định sẽ rất vui."

"Được."

Olga theo bản năng định khoác tay Vương Trung, nhưng Vương Trung lại nói với Lyudmila: "Em đi cùng công chúa điện hạ đi!"

Thấy chưa, đây mới gọi là đánh xuyên phòng ngự!

(Hết chương)

Chương 69: Mây đen

Lyudmila mỉm cười khoác tay Olga: "Công chúa, chúng ta đi thôi."

Olga cười đáp: "Ừm, được."

Vương Trung bước lên phía trước, trông hắn chẳng khác gì một quản gia dẫn đường, phụ trách dẫn hai vị tiểu thư đi dạo trong vườn hoa.

"Mời hai vị đi lối này."

Thế là ba người cùng với Nelly, thêm một đám đông vệ binh hoàng gia, cùng với đội cận vệ do trung sĩ Grigory dẫn đầu hùng dũng rời khỏi ga tàu.

————

Cùng lúc đó, tại St. Yekaterinburg, một chiếc pháo hạm đang neo đậu dưới gầm cầu sắt, lính công binh và lính thủy đánh bộ đang dùng dây thừng để chuyển thuốc nổ từ trên tàu xuống.

Để phá hủy cây cầu này cần phải có 20 tấn thuốc nổ, nếu vận chuyển bằng xe tải GAZ thì cần đến 10 chiếc. Ngay cả khi sử dụng loại xe 3 tấn GAZ ít ỏi thì cũng cần đến 7 chiếc.

Thế nhưng chỉ với một chiếc pháo hạm là có thể vận chuyển toàn bộ số thuốc nổ đến gầm cầu.

Lính công binh đang khẩn trương làm việc, lúc này, trên bờ, cạnh cây cầu, mấy tên thẩm phán đội mũ nồi xanh bất ngờ xông ra, tóm lấy một người phụ nữ đang đứng ngắm cảnh trên đài quan sát cạnh cầu.

"Các người làm cái gì vậy!" Người phụ nữ gào thét! Tôi chỉ là đang đứng ngắm cảnh thôi!

Lời chất vấn của viên thẩm phán vọng vào tai người phụ nữ: "Trời mưa thế này mà ngắm cảnh sao? Không nói nhiều nữa, chúng tôi muốn kiểm tra người cô!"

Người phụ nữ kêu gào: "Thẩm phán muốn giở trò đồi bại sao!"

Cô ta kêu gào khoảng một phút, cho đến khi viên thẩm phán lục ra một chiếc máy ảnh từ trong áo ngực của cô ta.

"A..." Viên thẩm phán dẫn đầu cẩn thận kiểm tra chiếc máy ảnh, "Hàng Prosen sản xuất, tuy nhỏ nhưng có thể chụp rõ ràng toàn bộ số thuốc nổ chúng ta bố trí trên cầu. Người phụ nữ, cô hãy giải thích xem vì sao trong áo ngực của cô lại có thứ này đi!"

Người phụ nữ nức nở nói: "Tôi khai hết! Là do một gã tên là Polo, hắn nói chỉ cần tôi chụp ảnh cây cầu này, sau khi chiếm được Yekaterinburg, quân Prosen sẽ không giết chúng tôi! Xin các vị thẩm phán làm ơn, tôi chỉ muốn tìm một con đường sống cho gia đình mình!"

Viên thẩm phán: "Trông cô có vẻ rất thành khẩn, nhưng dựa theo kinh nghiệm của chúng tôi, ban đầu quân địch thường giả vờ thành khẩn, dùng một số thứ ít quan trọng để che giấu những thứ thực sự quan trọng. Nhưng không sao, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng."

"Một lũ đàn ông các người, vậy mà lại muốn dùng hình với một người phụ nữ yếu đuối như tôi sao?"

Viên thẩm phán: "Đương nhiên là không. Chúng tôi rất tôn trọng phụ nữ, vậy nên sẽ để cho nữ thẩm phán phụ trách thẩm vấn cô."

Vừa dứt lời, một chiếc xe ô tô dừng lại bên đường, bốn nữ thẩm phán cao to, lực lưỡng bước xuống xe.

Nữ thẩm phán dẫn đầu mỉm cười nói: "Chúng tôi nhân từ hơn đám đàn ông nhiều, vì chúng tôi biết cách nào ít bạo lực nhất nhưng vẫn có thể khiến cô khai ra.

"Đương nhiên, chúng tôi cam đoan những biện pháp chúng tôi sử dụng cũng hiệu quả như những biện pháp mà đám thẩm phán nam sử dụng."

Như để minh họa cho lời nói của mình, viên thẩm phán nam dẫn đầu đấm một cú vào quả cầu trang trí trên lan can cầu, khiến nó vỡ tan, đốt ngón tay của hắn cũng bị rách, máu chảy ra.

"Cảm ơn màn biểu diễn của anh." Nữ thẩm phán mỉm cười nói.

————

Sở chỉ huy bộ binh thuộc bộ tư lệnh phòng thủ thành phố Yekaterinburg.

Bộ tư lệnh phòng thủ thành phố hoàn toàn do lục quân Ant quản lý, còn sở chỉ huy bộ binh nằm ngay trong cùng một khu vực thì lại do giáo hội quản lý.

Vì năng lực động viên của quân đội Ant kém xa giáo hội, cho nên hiện tại giáo hội đang liên tục đưa những thanh niên đến tuổi gia nhập quân đội đến các trại huấn luyện của lục quân Ant.

Còn những thanh niên không đủ điều kiện gia nhập lục quân Ant đều bị biên chế vào lực lượng dân quân, hay còn gọi là lính Vệ giáo, còn phụ nữ bất kể tuổi tác đều được tổ chức thành các đội lao công.

Vị chỉ huy lực lượng dân quân đang báo cáo với Belinsky: "Hiện tại chúng tôi đang tổ chức lực lượng theo đơn vị khu phố, mỗi khu phố ở Yekaterinburg đều có một nhà thờ, kèm theo đó là các cửa hàng, trung tâm phân phối lương thực giá rẻ...

"Các nhà thờ này có tác dụng rất lớn trong việc động viên quần chúng, hiện tại chúng tôi đã thành lập được 25 tiểu đoàn Vệ giáo, dự kiến trong hai tuần tới sẽ thành lập thêm 25 tiểu đoàn nữa.

"Ngoài ra chúng tôi còn thành lập các đội xung kích cảm tử, thành viên là các tu sĩ lớn tuổi, nhiệm vụ của họ là tiêu diệt những chiếc xe tăng của quân địch vượt qua được hàng rào chống tăng. Chúng tôi dự định bố trí một số hầm cá nhân ở tuyến đầu, các đội cảm tử sẽ ẩn nấp trong đó."

Belinsky: "Những đội cảm tử này nên được bố trí ở tuyến phòng thủ cuối cùng của thành phố, bên trong vành đai công viên. Đó là quân bài tẩy cuối cùng của chúng ta."

Vị chỉ huy dân quân: "Vâng."

Belinsky: "Tình hình bên quân phòng thành thế nào rồi?"

"Quân phòng thủ thành hiện đã có hai mươi lăm trung đoàn, toàn bộ bố trí ở vòng ngoài. Từ đây, đến đây." Tư lệnh dân quân dùng thước chỉ trong tay vẽ một vòng trên bản đồ, "Phía ngoài nữa là thế công phòng ngự của quân dã chiến."

Belinsky: "Quân dã chiến và quân phòng thủ thành có gì khác nhau?"

"Quân phòng thủ thành sử dụng toàn trang bị cũ kỹ, còn quân dã chiến ngoài các đơn vị mới, còn có rất nhiều đơn vị rút từ vòng vây phía tây về, những đơn vị này tổn thất rất lớn, hơn nữa trước khi địch tấn công đến không được bổ sung đủ, nên trước mắt áp dụng biện pháp thu gọn."

"Giản biên?" Belinsky nghi hoặc hỏi.

"Phải, một sư đoàn thu gọn thành một lữ đoàn, một trung đoàn thu gọn thành một tiểu đoàn. Như vậy, các đơn vị duy trì trạng thái đủ quân số, vũ khí trang bị thậm chí còn có phần dư thừa hơn trước. Đơn vị duy nhất không bị thu gọn là Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, chính là sư đoàn có biệt hiệu là Cờ đỏ ấy. Họ chỉ tổn thất một phần tư lực lượng chiến đấu."

Belinsky: "Họ đóng quân ở đâu?"

"Ở Sukhaya Verevka. Đây, họ cách vòng ngoài mười cây số, một khi trận địa của họ mất, pháo hạng nặng của địch có thể bắn vào thành phố.

"Ngoài ra, phía bắc họ là Kalanskaya, do Cận vệ quân chịu trách nhiệm phòng thủ. Nơi này có một tòa thành, ở vị trí cao nhất của tòa thành có thể nhìn thấy Cung điện Mùa hè.

"Một khi địch chiếm nơi này, pháo hạng nặng của chúng có thể quan sát và bắn phá Cung điện Mùa hè."

Tư lệnh dân quân nghiêm mặt: "Chúng tôi cho rằng, một khi địch bắn phá Cung điện Mùa hè, tình hình ở thủ đô sẽ vô cùng nguy hiểm."

Belinsky lộ vẻ hung ác: "Bọn phái đầu hàng sẽ hành động đúng không?"

Giám mục Lavkid, người phụ trách tòa án, đẩy kính: "Chúng ta đã quét sạch năm nhóm phản quốc định chế tạo thuốc nổ. Ngoài ra còn triệt phá một giáo hội ngầm của giáo phái Sùng Thánh.

"Chúng ta còn phát hiện một xưởng in, thu được rất nhiều tài liệu tuyên truyền, đều là kêu gọi quý tộc đứng lên giành lại vinh quang thuộc về mình, nói quý tộc Prosen vì... vì giúp đỡ đồng bào quý tộc."

Belinsky: "Bắt hết bọn phản quốc này, không cần xét xử, tra tấn đến khi nào không moi được thêm thông tin gì thì giết hết."

Lavkid cười nói: "Rõ, thực ra chúng ta bắt được một tên phản quốc là sẽ diệt cả nhà hắn, hiệu quả trước mắt rất khả quan.

"Nhưng ở Yekaterinburg vẫn còn rất nhiều phản quốc ẩn nấp."

Belinsky: "Một khi chúng ta thực hiện lệnh giới nghiêm theo kế hoạch, tình hình nguy cấp sẽ dịu đi rất nhiều."

Lavkid: "Hay là giết hết quý tộc đi."

"Không, không được, địch còn cách Yekaterinburg chưa đến hai trăm cây số. Lúc này chúng ta phải đoàn kết tất cả các lực lượng. Chờ tình hình ổn định lại rồi tính sổ sau. Vì vậy, chỉ bắt những kẻ nào lộ mặt, có bằng chứng xác thực."

Lavkid: "Nhưng nếu pháo của Prosen bắn đến Cung điện Mùa hè, biết đâu ngay cả Sa hoàng bệ hạ cũng sẽ đầu hàng."

Belinsky: "Tình hình của Sa hoàng bệ hạ hiện nay thế nào?"

Lavkid: "Lúc Shostka còn trụ vững, có vẻ bệ hạ rất tự tin. Nhưng sau khi Shostka thất thủ, tinh thần bệ hạ bắt đầu sa sút."

"Sa hoàng bệ hạ là người nhu nhược." Belinsky nói, "Chính vì vậy, ban đầu chúng ta mới chọn hắn làm bù nhìn, nào ngờ đám thuộc hạ của hắn lại làm tốt như vậy. Đặc biệt là những kẻ trước đây thuộc phái trung gian."

Belinsky im lặng.

Lavkid: "Nếu bệ hạ muốn chạy khỏi Yekaterinburg thì sao?"

Belinsky: "Thì để hắn chạy. Ta không đi là được, chỉ cần ta không đi, quần chúng ủng hộ phái thế tục sẽ không hoang mang. Nhưng Sa hoàng bệ hạ bỏ chạy sẽ gây ra một loạt hệ lụy."

Belinsky đứng dậy, tiến về phía bản đồ phòng thủ đồ sộ trên tường: "Mười tháng Mười một là ngày kỷ niệm thành lập đất nước, theo lý phải tổ chức duyệt binh, nếu hoàng thất chạy hết, lễ duyệt binh sẽ trở thành trò hề

không có hoàng gia duyệt đội.

"Trong tình hình hiện nay, điều đó sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực. Không, bất kể Sa hoàng bệ hạ có chạy hay không, chúng ta phải đảm bảo có một thành viên hoàng gia ở lại. Tình hình của Thái nữ Olga thế nào?"

Lavkid đẩy kính: "Cô ấy đến tiền tuyến thị sát rồi, điểm dừng đầu tiên là sư đoàn của Rokossovsky. Tôi nghĩ thế nào Thái nữ điện hạ cũng sẽ ở lại."

"Tốt." Belinsky nhìn bản đồ phòng thủ: "Liệu địch có khả năng chiếm Kalanskaya vào ngày mười tháng Mười một không?"

Tư lệnh dân quân đáp: "Không thể nào. Hiện giờ, do đường sá lầy lội, tốc độ tiến quân của địch chỉ khoảng mười cây số mỗi ngày. Đến ngày 10 tháng 11, thời kỳ lầy lội mới chỉ kết thúc, chúng không thể nào tiến đến nơi có thể bắn phá St. Yekaterinburg được. Đó là một bài toán đơn giản."

Belinsky gật đầu: "Vậy vấn đề nằm ở trên không. Phải đảm bảo trong ngày duyệt binh, trên không không có máy bay địch."

Tư lệnh dân quân: "Không quân có quan hệ mật thiết với giới khoa học nên chúng tôi vẫn nói chuyện được. Chúng tôi cũng đã mời Tư lệnh không quân nhưng có vẻ ông ta lo ngại điều gì đó nên không đến."

Belinsky: "Vì sao?"

Tư lệnh dân quân nhìn Lavkid, ông này nhún vai: "Vì chúng ta đã bắt con gái ông ta, mà con bé lại đang quay phim cách bố trí trận địa của quân ta bằng máy ảnh của quân Prosen."

"Vậy thì không thể tin tưởng tên Tư lệnh này được, bắt hắn lại, chưa cần giết vội, cứ giam lỏng ở bộ tư lệnh, để phi công thấy Tư lệnh của chúng vẫn chưa bị giết. Mời Phó tư lệnh đến đây."

————

Hai tiếng sau, Phó tư lệnh không quân đến bộ tư lệnh dân quân.

"Kính chào ngài, Giáo chủ." Phó tư lệnh cao giọng chào.

Belinsky: "Sáng mười tháng Mười một, ông có thể đảm bảo không có chiếc máy bay nào của Prosen xâm nhập thủ đô không?"

Phó tư lệnh cau mày: "Cần phải bổ sung thêm cho tôi hai trăm máy bay chiến đấu, số máy bay chiến đấu ở thủ đô hiện giờ vì mấy ngày liền không chiến nên phần lớn đang bảo dưỡng."

Belinsky: "Chỉ cần máy bay chiến đấu? Phi công có đủ không?"

Phó tư lệnh cười: "Chúng ta chiến đấu trên không phận của mình, chỉ cần nhảy dù được là về được."

Belinsky gật đầu: "Chuyện máy bay, tôi sẽ nghĩ cách."

(Hết chương)

Chương 70: Đao quang kiếm ảnh (Bổ sung 12/33)

Vương Trung dẫn theo hai nàng công chúa - phải, hai nàng công chúa, một thật, một của hắn - đi dạo ba tiếng đồng hồ ở doanh trại của mình.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần cho một màn đao quang kiếm ảnh rồi, dù sao hai cô nàng này đều là gái Ant, không câu nệ lễ nghi gì sất, toàn nói thẳng, làm thẳng.

Nhưng tình hình hóa ra lại tốt hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Ban đầu Vương Trung đóng vai trò hướng dẫn viên du lịch, nhưng dần dà Lyudmila giành mất vị trí này, kéo Olga đi "thăm thú" khắp doanh trại, thậm chí còn coi các bài huấn luyện của lính tráng như trò tiêu khiển.

Lúc hai nàng công chúa thật giả vui vẻ tập bắn súng máy, Vương Trung không nhịn được hỏi Nelly vẫn luôn đi theo: "Thế này là bình thường hả? Hai người họ hòa thuận thế kia, không phải là yên lặng trước cơn bão đấy chứ?"

Nelly nhìn Vương Trung, hỏi ngược lại: "Sao, anh thật sự muốn bỏ Lyuda, cưới Thái nữ điện hạ, làm Hoàng thân à?"

Vương Trung: "Không, tôi không có ý đó. Nhưng Hoàng Thái nữ vốn thẳng tính, nên tôi cứ tưởng hai người họ sẽ..."

Nelly: "Anh nói gì vậy, dù anh có cưới Lyuda thì vẫn có thể có nhân tình mà, phụ nữ không có nhân tình chứng tỏ cô ấy yêu chồng thật lòng, đàn ông không có nhân tình chứng tỏ anh không có sức hấp dẫn."

Vương Trung: "Hả? Là thế sao?"

"Chứ sao nữa."

Lúc Nelly nói câu này, Olga bắt đầu bóp cò súng máy, Lyuda làm xạ thủ phụ, đỡ dây băng đạn cho cô.

Hai người họ nằm rạp xuống đất, trông như thể lấy ngực làm gối dựa.

Vương Trung dừng lại, nhìn súng máy giật lắc lư.

Lyudmila mặc quân phục nên không sao, chứ Hoàng Thái nữ - chà chà!

Lúc đạn súng máy bắn nát bức tường gạch sau bia tập bắn, Olga còn cười ha hả.

Miệng Vương Trung há hốc thành hình chữ O, thầm nghĩ mẹ ơi, bất kể cưới ai trong hai người này, mình cũng không dám có nhân tình, không thì thành bia bắn tập bị bắn mất.

Lúc này, Nelly lại nói: "Sau này, cho dù Hoàng Thái nữ có lấy ai, cô ấy vẫn sẽ tìm đến anh, nhân tình của cô ấy ạ, hôn nhân quý tộc không có tình yêu,

nên chuyện vợ chồng mỗi người nuôi một đám nhân tình cũng bình thường thôi."

Vương Trung kinh hãi: "Ý cô là sao? Vậy Lyuda cũng..."

"Không, cô ấy yêu anh mà." Nelly nói.

Vương Trung: "Tôi cũng yêu cô ấy, vậy chẳng phải chúng tôi nên chung thủy với nhau sao? Sao nghe cô nói, hình như tôi phải có nhân tình mới đúng?"

Nelly: "Đúng thế, chứng tỏ anh là người đàn ông ưu tú. Cho dù anh chưa từng động đến cô nhân tình đó, anh cũng phải có. Lyuda có lẽ thấy Hoàng Thái nữ rất hợp."

Vương Trung bị sốc nặng: "Có, có thật không?"

Trong tiểu thuyết "Sông Đông êm đềm", Grigory dan díu với Aksinya, vì sao lại khiến Natalia tự sát?

Vương Trung chìm vào suy tư.

Nelly như đoán được hắn đang nghĩ gì, bèn nói: "Chỉ có quý tộc mới thế thôi. Còn bình dân ấy à, nếu phụ nữ ngoại tình, đàn ông sẽ quyết đấu, hai người đàn ông kiểu gì cũng có một người chết.

"Còn nếu đàn ông ngoại tình, cô gái sẽ cảm thấy mình kém cỏi, có khi nghĩ quẩn."

Vương Trung: "Vậy khác biệt giữa quý tộc với bình dân cũng lớn quá, không, tôi không thể chấp nhận được."

Nelly chớp chớp mắt: "Nãy giờ tôi bịa đấy."

... Bịa đấy à!

Cũng phải, nghĩ kỹ lại, trong những tác phẩm văn học Nga mà Vương Trung từng đọc, chẳng thấy quý tộc nào thản nhiên chấp nhận chuyện nuôi nhân tình cả. Như trong tiểu thuyết "Những người bị sỉ nhục", mẹ của Nelly bị gã quý tộc kia ruồng bỏ, vì người yêu của hắn ta phải cưới một tiểu thư quý tộc chân chính.

Hả?

Vương Trung quay ngoắt sang nhìn Nelly: "Cô... là con gái của bà vú Lyusha đúng không?"

Nelly: "Vâng. Mẹ tôi cũng là vú nuôi của anh."

Vương Trung: "Ờ, ra vậy. Cô... không phải là con riêng của Công tước nào đấy chứ?"

Nelly nhìn Vương Trung với ánh mắt ái ngại, như thể hắn là một ông lão lẩm cẩm.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là trùng tên.

Cũng phải, Nelly không có vẻ ương ngạnh và tự tôn cao ngút trời như cô gái trong truyện.

Tất nhiên, điểm giống nhau là trưởng thành sớm và giàu đức hy sinh.

Lúc đọc tiểu thuyết, Vương Trung đã cảm thấy (Nelly trong truyện) có thể làm mẹ mình được.

Nhưng kết thúc truyện bi thương quá, đúng là nghiền nát tất cả những gì tốt đẹp nhất, chỉ để lại một tia sáng le lói.

Truyện của Mao Tử phần lớn đều bi kịch, như "Sông Đông êm đềm", Grigory cuối cùng mất hết tất cả, kể cả Aksinya - người con gái hắn yêu, Natalia - người con gái yêu hắn, và cả quân hàm mà hắn liều mình giành lấy: Quân trắng, Quân đỏ, mất hết.

Cuối cùng, thậm chí hắn còn ném cả khẩu súng đã cùng hắn vào sinh ra tử xuống dòng sông Đông.

Nhưng rồi, đứa con trai chạy về phía hắn.

Thật ra, Vương Trung không thích trẻ con cho lắm, nhưng khi đọc đến đoạn này, hắn lại thấy đứa bé như thiên thần giáng thế.

Thần kỳ thật, văn học Nga.

Trong lúc Vương Trung mải nghĩ ngợi, nét mặt Nelly càng thêm chua ngoa: "Thiếu gia, nếu anh dám nói hai người họ, anh chẳng chọn ai, chỉ chọn mình tôi thôi, thì dù anh có nói đùa, tôi cũng giận đấy."

Vương Trung: "Cô giận thì làm gì tôi?"

"tôi sẽ hắt nước trà nóng vào người anh." Nelly nói.

Vương Trung: "Đó mà là lời con gái nhà vú em nói ra sao? Chắc chắn cô là con gái của Công tước nào rồi."

Nelly: "Phái thế tục đã nắm quyền rồi, mẹ tôi là người tự do, làm công ăn lương."

"Xin lỗi. Là tôi lỡ lời." Vương Trung thật lòng xin lỗi vì lỡ lời.

Nelly bỗng luống cuống: "Ơ... Không, cũng không đến mức phải xin lỗi..."

————

Lúc này, Lyudmila và Olga đã đổi vị trí cho nhau, nhưng không bắn nữa mà cùng nhìn sang chỗ khác.

Olga: "Cô thấy sao?"

Lyudmila: "Hồi bé, anh ấy bám vú em lắm, có lẽ là nhìn thấy hình bóng của bà ấy trên người con gái."

Olga: "Cô chẳng lo lắng gì cả!"

"Không, chúng tôi sống cùng nhau từ nhỏ, coi nhau như người nhà. Tôi luôn coi Alyosha là em trai, Nelly là em gái út."

"Đấy mới là điều nguy hiểm nhất!" Olga nói, "Ra chiến trường, cô sẽ xa anh ấy chứ? Còn cô hầu gái kia thì lúc nào cũng kè kè bên cạnh! Lâu ngày..."

Lyudmila cười nói: "Không đâu, tôi bắn tiếp đây, công chúa chịu khó đỡ dây băng đạn cho cẩn thận nhé."

Nói xong, Lyudmila lại bóp cò, Olga hoàn toàn không kịp trở tay, bị dây băng đạn trượt đi làm giật mình.

Lyudmila dừng lại: "Đỡ dây băng đạn cẩn thận chứ."

Lúc này, người lính phụ trách hướng dẫn bắn súng máy đứng bên cạnh giải thích: "Loại súng máy cũ này, không có xạ thủ phụ đỡ dây băng đạn cũng không sao, vẫn bắn được. Không có xạ thủ phụ thì chỉ là tăng tỷ lệ hỏng hóc thôi, không phải cứ thế nào cũng hỏng."

"Ra vậy." Olga đứng dậy phủi bụi đất - Thật ra, họ nằm trên tấm bạt nên người không hề bẩn.

Lyudmila cũng đứng dậy: "Không chơi nữa à?"

Olga: "Tôi muốn anh ấy sang đây chỉ cho tôi cách bắn, thậm chí tự tay đỡ dây băng đạn cho tôi! Ai ngờ anh ấy lại đi trêu cô hầu gái kia!"

Lyudmila liếc sang bên đó: "Bình thường mà. Mà ngài đừng nói to thế."

Lúc này, có người lính reo lên: "Tướng quân xác định là Hoàng thân rồi sao?"

Lyudmila: "Tôi mới là vị hôn thê của tướng quân."

Vị giáo sĩ giám sát huấn luyện đứng bên cạnh quát: "Shulov! Đi chạy vòng! Chạy cho đến khi nào tỉnh ra thì thôi!"

"Rõ!"

Olga nhìn Lyudmila: "Cô... Cô đính hôn rồi sao? Ý tôi là, đã làm lễ, trao nhẫn các thứ rồi? Tôi thấy cô chưa đeo nhẫn đính hôn."

Lyudmila: "Vẫn chưa làm lễ. Công tước Rokossovsky tháng Tám mới hy sinh. Mà đất phong của nhà tôi và nhà Công tước đều ở bên Borsk, chắc giờ này người nhà tôi đang bận rộn tham gia bảo vệ Borsk. Trong tình hình này, làm gì có ai rảnh rang lo liệu lễ đính hôn, giấy tờ cho chúng tôi."

Olga: "Vậy là cô chưa phải vị hôn thê của anh ấy, tôi vẫn còn cơ hội."

Lyudmila: "Chính miệng anh ấy nói chỉ coi ngài như em gái."

"Chính miệng cô cũng từng nói coi anh ấy như em trai."

"Giờ thì không." Lyudmila nói.

Màn đấu khẩu nảy lửa khiến mọi người đều vô thức lùi xa hai vị "Tối cao" kia.

Olga: "Tôi công nhận hiện giờ cô đang chiếm ưu thế, nhưng tôi xin nhắc cô, nếu tướng quân Rokossovsky trở thành Hoàng thân, anh ấy sẽ càng trực tiếp gây ảnh hưởng đến chính sách của quân đội..."

Lyudmila: "Nhưng ngài mới chỉ là Thái nữ, chưa phải Ekaterina III. Hơn nữa, chắc ngài cũng nhận ra, Rokossovsky thân thiết với phe thế tục hơn, ngài nghĩ quý tộc sẽ chấp nhận một Hoàng thân như vậy sao?

"Tất nhiên, tôi sẽ không để bụng chuyện anh ấy coi ngài như em gái. Dù sao anh ấy và Hoàng thái tử quá cố cũng rất thân thiết. Cực đoan hơn, vì toàn thể Đế quốc Ant, tôi thậm chí có thể nhịn anh ấy và ngài có chút tin đồn thất thiệt.

"Phải nói là, xét những gì anh ấy từng làm, nếu tôi không nhịn được thì cuộc hôn nhân này sẽ là địa ngục. Xin hỏi ngài... đã chuẩn bị tinh thần chưa? Ngài đã sẵn sàng chia sẻ người đàn ông của mình cho các quý bà, quý cô ở St. Yekaterinburg chưa?

"Chỉ tính riêng những người tôi biết, anh ấy đã có 51 cô nhân tình ở St. Yekaterinburg rồi, mỗi tuần hẹn hò một người, cả năm không trùng."

Olga: "Không đúng, phải là 52 chứ?"

"Một tuần còn lại là của tôi." Lyudmila nói.

Olga nhìn chằm chằm Lyudmila, cô cũng không hề né tránh, nhìn thẳng vào mắt cô.

Cuối cùng, Olga thở dài: "Thôi được rồi, anh trai cũng tốt. Nhưng... Biết đâu giáo hội lại cho rằng cần một người gần gũi với họ hơn, làm cầu nối giữa họ với quý tộc?"

"Tôi thấy ngài cũng rất gần gũi với họ mà." Lyudmila cười nói.

Olga: "... Cũng đúng. Chúng ta tiếp tục đi thăm hỏi tướng sĩ tiền tuyến thôi."

Lyudmila: "Ơ kìa? Tôi cứ tưởng là đi tham quan chứ, tham quan công viên giải trí quân sự khổng lồ."

Olga: "Tất nhiên là không rồi."

Nói đoạn, cô quay sang phía các binh sĩ, hắng giọng rồi hát: "Khi hoa lê trắng nở khắp đất trời..."

Lyudmila lập tức cất giọng hát bè.

Dù sao thì cả hai đều được giáo dục như nhau, toàn là tiểu thư khuê các, nên trình độ âm nhạc không tồi.

Ngay đến tướng quân Rokossovsky cũng ngừng trò chuyện với cô hầu gái, quay sang nhìn.

(Hết chương)

Chương 71: Rất Có Khí Tức Chủ Nghĩa Anh Hùng (13/33)

Vương Trung nghe thấy thượng sĩ bên cạnh lầm bầm nói: "Tôi nhất định là nằm mơ, công chúa... hoàng thái nữ điện hạ hát cho tôi!"

Hắn quả quyết nói: "Bởi vì hiện tại thế tục hóa, hoàng thái nữ điện hạ là người bình thường giống như chúng ta mà thôi!"

Thượng sĩ: "Là như vậy sao?"

"Đương nhiên. Anh xem tôi cũng giống như mọi người. Mỗi ngày ăn đồ ăn giống nhau, chẳng qua bữa trưa của tôi là do cô hầu gái nhỏ tự mình làm, bữa trưa của mọi người là do bác gái tự mình làm..."

"Vậy thì không giống như bình thường được rồi!" Có binh sĩ kích động nói.

Lúc này giáo sĩ nhìn qua: "Suỵt! Yên tĩnh thưởng thức âm nhạc!"

Bài hát Katyusha đã hát xong, hai vị Chí Tôn liếc nhau một cái, sau đó Olga Chí Tôn cất giọng cao vút, bắt đầu hát opera.

Các binh sĩ đều ngây ngẩn cả người. Không đúng, ngay cả Lyudmila cũng ngây ngẩn cả người, Vương Trung cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là nổi lên lòng cạnh tranh?

Olga đứng ở nơi đó, một bên hát cao giọng đến cả người ngoài nghề như Vương Trung cũng biết khó khăn vô cùng, một bên duy trì tư thế đứng ngẩng cao đầu, phảng phất hát ca không tốn chút sức lực nào.

Nhất là bây giờ công chúa còn mặc áo nịt eo, trừ phi eo cô vốn nhỏ như vậy, không có hành xác, nếu không độ khó bài hát này sẽ tăng lên mấy cấp bậc.

Vương Trung dần dần nghe ra đây là bài hát gì.

Đây là đoạn hát trong vở opera Trà Hoa Nữ, Vương Trung sở dĩ biết điều này, không phải bởi vì hắn thường xuyên mặc áo đuôi tôm đi nghe opera —— làm sao có thể, hắn còn chưa có thanh lịch tao nhã như vậy.

Hắn biết điều này là vì hắn từng quảng bá cho một VUP dùng bài hát này đạt được quán quân cuộc thi ca hát.

Bài hát này xuất phát từ Pháp - không đúng, xuất phát từ tác phẩm Trà Hoa Nữ của Alexandre Dumas con được chuyển thể thành vở opera cùng tên của người Ý.

Hát cũng là tiếng Ý.

Hiện tại Vương Trung đã xác định, hắn nghe không hiểu tiếng Ý, mà nhìn bộ dạng như lạc vào trong sương mù của binh sĩ bên cạnh, phỏng đoán bọn họ cũng không hiểu.

Nhưng tất cả mọi người đều nghe ra được giọng opera này thật lợi hại.

Hát xong, Olga giống như đang khoe khoang hơi thở vững vàng của mình, hai tay chống nạnh, cố gắng duy trì hô hấp đều đặn, người ngoài gần như không nhìn ra được.

Đương nhiên cũng có thể là do áo giáp quá dày, che mất đi cả nhịp thở.

Các binh sĩ đều ngây ngẩn cả người.

Lyudmila: "Olga điện hạ, mọi người đều nghe không hiểu."

Lúc này Vương Trung mới phản ứng lại, dẫn đầu vỗ tay: "Hay lắm! Hát hay lắm! Công chúa điện hạ hát hay lắm! Tôi cũng rơi lệ rồi!"

Các binh sĩ vội vàng đưa ra tiếng vỗ tay như sấm.

Olga cười liếc nhìn Vương Trung, lại nhìn về phía Lyudmila.

Lyudmila mỉm cười, bắt đầu hát bài Tania Tanusha.

Kết quả Lyudmila vừa mở miệng, các binh sĩ liền bắt đầu hát theo, lúc vào đoạn điệp khúc, giọng nói của mọi người thậm chí còn lấn át cả Lyudmila: "Tanya Tanusha, Tanya của tôi ơi, em có còn nhớ mùa hè nóng bỏng kia không, anh khó có thể quên đoạn thời gian yêu đương nồng nhiệt đó."

Hát đến đây đáng lẽ phải có tiếng huýt sáo, kết quả mười mấy chàng trai trẻ cùng nhau huýt sáo.

Khúc nhạc phía sau mọi người vẫn còn tiếp tục hát, Lyudmila lại dừng lại, nhìn Olga: "Điện hạ, lần sau muốn kéo gần khoảng cách với mọi người, hãy hát bài này."

"Ta biết rồi, cảm ơn cô đã chỉ bảo." Olga đáp.

Hai người ngẩng cao đầu, nhìn nhau, mặc dù không trợn mắt, mặc dù hai người duy trì tư thế đứng bình thường, nhưng Vương Trung đứng ngoài quan sát luôn cảm thấy có thể nghe thấy tiếng gầm gừ của hai con mèo lúc giằng co phát ra uy hiếp.

Mẹ ơi, bắt đầu hoài niệm tình huống vừa rồi cô hầu gái nhỏ bịa chuyện, tình nhân và vợ cả chung sống hòa thuận —— quả nhiên là không có khả năng rồi.

Vương Trung đứng lên, bắt đầu giảng hòa: "Nghệ thuật cao nhã và dân ca đều rất tốt! Cảm tạ Olga hoàng thái nữ điện hạ đã dẫn chúng ta đi tham quan thánh đường nghệ thuật mà bình thường không thể nào được chiêm ngưỡng..."

Lúc này có kẻ nhiều chuyện hô: "Công chúa điện hạ hát xong rồi, chị dâu cũng hát xong rồi, tướng quân ngài cũng đến một bài đi!"

Vương Trung: "Hả? Tôi?"

Có nhầm lẫn gì không, vị kia vừa hát xong bài opera Trà Hoa Nữ, tôi đây năm nốt nhạc chẳng được đầy đủ, không cần phải bêu xấu nữa chứ?

Vương Trung: "Hay là thôi đi, tôi không am hiểu ca hát..."

"Nhưng ngài là người sáng tác ra bài Hành khúc thiêng liêng của người lính!"

Vương Trung á khẩu, đúng, bài hát này là hắn "mượn" ý tưởng, nhưng khi hắn đích thân ngâm nga thì bị người khác cười đấy nhé!

Hắn đưa ánh mắt cầu cứu về phía Lyudmila, nhưng Lyusha của hắn lần này quay mặt đi, nhìn sang bên cạnh, giống như đang nói: "Tự anh muốn giảng hòa, tình huống này tự anh nghĩ cách đi."

Vương Trung vẫn luôn cảm thấy Lyusha giống như đang cùng Olga diễn trò, hiện tại đột nhiên phát hiện ra cô thật ra đang ghen, ghen lắm rồi đấy!

Hỏng (láo) rồi, phải làm sao đây.

Vương Trung suy nghĩ một chút, hay là hát loại bài hát không cần kỹ thuật quá cao, qua loa cho xong chuyện vậy.

Sau đó hắn bắt đầu nhớ lại những ca khúc Nga đã nghe qua.

Hắn quyết định hát bài Xuất phát.

Khi hắn lắc lư người bắt đầu hát "Chúng ta hành quân đường xa", Olga đột nhiên hô: "Chúng tôi không muốn nghe bài hát này nữa!"

Vương Trung nghẹn họng, bài hát cũng bị cắt ngang.

Không phải chứ, điện hạ! Nghe nói cô muốn làm em gái tôi? Có cô em gái nào lại làm anh trai mình mất mặt như vậy không?

Lyudmila cũng hùa theo: "Chúng tôi không muốn nghe bài hát này nữa!"

Binh sĩ xung quanh đều là những chàng trai trẻ tuổi, đặc điểm của đám người này chính là, hễ có cô gái xinh đẹp dẫn đầu, bọn họ sẽ hùa theo một cách rất nhiệt tình, căn bản chẳng quan tâm gì đến tướng quân hay không tướng quân.

"Tướng quân hát một bài chưa nghe bao giờ đi!"

"Hát đi! Hát đi!"

Vương Trung bị ồn ào đến mức không còn cách nào khác, chỉ có thể lục tìm trong ký ức, tìm loại dễ hát, giọng hát thường cũng có thể tạo cảm xúc, mà giai điệu còn đơn giản —— như vậy hắn sẽ không bị lệch tông quá nghiêm trọng.

Lần trước ngâm nga giai điệu bài Hành khúc thiêng liêng của người lính, là bởi vì hắn xúc cảnh sinh tình, được Vasili - một thiên tài âm nhạc cảm nhận

được —— kỳ thực khó mà nói là Vương Trung mang giai điệu đến, hay là Vasili được gợi ý rồi sáng tác.

Bây giờ không có cảm xúc làm nền, lệch tông là điều chắc chắn.

Tốt nhất là loại bài hát có một tông duy nhất, giống như đang nói chuyện, phần điệp khúc cũng rất đơn giản, cần kỹ thuật thì có kỹ thuật, cần nghệ thuật thì có nghệ thuật.

Hơn nữa lời bài hát phải phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Vương Trung đầu tiên nghĩ đến bài The Cuckoo của "cha đẻ nhạc rock Liên Xô", nhưng ngay sau đó hắn ý thức được, bài hát The Cuckoo rất chú trọng phần phối khí, rất nhiều phân đoạn thể hiện cảm xúc không phải dựa vào lời bài hát hay giai điệu, mà là dựa vào âm nhạc được phối khí.

Hát chay chưa chắc đã hay.

Vương Trung chỉ có thể tìm bài khác, rồi hắn thật sự tìm được.

Đây là một bài hát rock, nhưng chủ yếu là dùng tiếng trống làm nhạc đệm, có một cái trống là tạm được, có guitar điện thì tốt, không có cũng không sao.

Vương Trung tìm một người lính bên cạnh, lấy mũ sắt của anh ta, sau đó dùng tay gõ lên.

Tiếng trống đã có.

Người lính được chọn có vẻ mặt sung sướng như vừa đỗ trạng nguyên, cười đến mức miệng méo xệch.

Dù sao Vương Trung cũng không gõ mạnh, chủ yếu là tạo không khí là được.

Hắn gõ mũ sắt, vừa hát: "Nuốt cát bụi xuống, tôi mất đi ý thức." (Lời dịch của UP chủ Khố Tát trên Bilibili, tên bài hát: Phệ Sa)

Những người vốn đang ồn ào đều im lặng, lắng nghe Vương Trung hát.

"Nước đã cạn khô."

"Stuka lượn vòng trên đầu, khẩu Tokarev trên tay cũng trở nên nặng trĩu."

Binh sĩ Cận vệ quân ở đây đều được trang bị súng ngắn bán tự động Tokarev, bọn họ cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay, cảm giác như được nhập vai.

Vương Trung tiếp tục gõ mũ sắt, vừa hát: "Đúng vậy, chỉ còn lại mình tôi, đồng đội đều đã hy sinh. Băng đạn cuối cùng là hy vọng duy nhất, lũ súc sinh chúng mày đừng hòng bắt sống tao!"

Đây là chỗ duy nhất cần lên cao giọng trong toàn bộ bài hát, nhưng kỳ thực cũng không cần lên quá cao, có cảm xúc là được.

Phía sau là đoạn điệp khúc, lời bài hát gốc là "Afghanistan".

Vương Trung đổi thành: "Kaza, Kazaria! Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!"

Đoạn điệp khúc của bài hát này chỉ lặp đi lặp lại hai câu này, mà tiếng trống cũng không thay đổi, chỉ có thêm tiếng guitar để thể hiện sự phẫn uất.

Guitar thì chịu chết, nếu như Vasili - nhạc công vạn năng có mặt ở đây, có lẽ có thể kịp thời soạn nhạc, nhưng đáng tiếc là anh ta đi dọn phân rồi.

Vương Trung chỉ có thể gào khan đoạn điệp khúc, gào hai lần cho xong chuyện, rồi lại hát tiếp.

"Hai chân bị đánh gãy, âm thanh vang vọng bên tai."

Mọi người đều cúi đầu nhìn chân mình, ngay cả Olga và Lyudmila cũng cúi đầu, sau đó phát hiện chỉ cúi đầu thôi thì không nhìn thấy.

"Thánh Andrew ơi, con không muốn, con không muốn chết khi chưa đầy hai mươi tuổi. Hai mắt nhòe đi, nước mắt không ngừng rơi xuống."

Lúc này, những cô gái đội giặt đang đứng xem ở bên cạnh đã khóc hết nước mắt.

Nhưng các binh sĩ đều trầm mặt, bọn họ phần lớn là lính kỳ cựu, bò ra từ địa ngục, lúc này chắc chắn đều đang nhớ đến những người đồng đội đã khuất.

Cũng có thể đang nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai của chính mình.

Vương Trung gõ mũ sắt, tiếp tục hát: "Phải bình tĩnh, tôi tự nhủ với bản thân như vậy. Chúng ta sẽ mỉm cười đối mặt với cái chết."

"Kaza, Kazaria! Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!"

Lúc vào đoạn điệp khúc, rốt cuộc cũng có nhạc cụ khác ngoài tiếng trống (mũ sắt), Vương Trung nhìn về phía âm thanh phát ra, nhìn thấy một người lính xa lạ, tay cầm một cây đàn balalaika.

Vẻ mặt anh ta nghiêm nghị, như đang chơi nhạc đám ma cho chính mình.

Sang đến đoạn ba, Vương Trung tiếp tục: "Tôi bị bao vây, không còn đường thoát.

"Lại gần đây, lũ khốn kiếp, đến đây mà chơi với tao này!

"Bọn chúng gào thét, xông về phía tôi.

"Một tên dùng báng súng đánh vào mặt tôi, máu tươi túa ra, che khuất tầm mắt.

"Được rồi, vĩnh biệt nhé, tôi giật kíp nổ!"

Hát đến câu này, Vương Trung nhìn thấy có người lính siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên.

Có lẽ anh ta đang nhớ đến người đồng đội đã cùng chết với quân địch.

Vương Trung: "Kaza, Kazaria! Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!"

Phía sau bài hát này chỉ toàn là đoạn điệp khúc lặp đi lặp lại, và một đoạn guitar solo, nhưng làm gì có guitar, cho nên chỉ có thể lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc.

Thật ra, nếu đặt bài hát này ở Afghanistan, sẽ có cảm giác hài hước đen tối, bởi vì quân đội Liên Xô là quân xâm lược, những người bị gọi là "súc sinh" trong bài hát là những người lính kháng chiến anh dũng.

Người lính trong bài hát càng anh dũng, càng làm nổi bật sự tàn khốc của cuộc chiến.

Nhưng đặt trong hoàn cảnh hiện tại, "súc sinh" biến thành quân xâm lược Prosen, bài hát này lập tức tràn đầy hơi thở anh hùng.

Trước khi "mượn" bài hát này, Vương Trung hoàn toàn không ngờ nó lại phù hợp đến vậy.

Hắn chỉ chọn đại một bài hát có vẻ dễ hát thôi mà.

Kết quả là bây giờ nhìn quanh, những cô gái trẻ đã khóc hết nước mắt, các bà thím đội giặt quần áo thì vỗ vai an ủi các cô, sẵn tiện khoe bộ ngực đồ sộ của mình.

Đúng vậy, là bộ ngực của các bà thím.

Vương Trung dừng lại, nhìn xung quanh: "Tôi hát xong rồi, vỗ tay đi chứ?"

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn —— đang mải mê tưởng tượng cảnh chiến đấu với quân địch, không rảnh.

Vương Trung chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai, sau đó cầm lấy chiếc mũ sắt vừa rồi gõ, đội lại cho người lính kia: "Cậu tên gì?"

"Semyon Alekseyevich."

Vương Trung: "Semyon, hãy giữ chiếc mũ sắt này, nó sẽ giúp cậu dũng cảm, bất khuất trên chiến trường."

Semyon cười nói: "Yên tâm đi, tướng quân, tôi đã từng bắn chết một tên địch, còn tè lên người hắn nữa."

Vương Trung ngẩn người: "Cái gì?"

Semyon khoa tay múa chân: "Ở Shostka, tôi chắc chắn là mình đã bắn chết hắn, tôi dùng Tokarev bắn hắn năm phát. Sau khi chiến đấu kết thúc, tôi tìm thấy xác hắn, tè một bãi lên người hắn. Lúc đó tôi nhịn tiểu lâu lắm rồi, nước tiểu vừa nhiều vừa vàng. Tè xong, tôi cảm thấy tay chân mình không còn run nữa, trong lòng cũng bình tĩnh lại, cho dù có một vạn tên Prosen

xông đến, tôi cũng chẳng sợ!"

Vương Trung:...

Đúng lúc này, còi báo động phòng không đột nhiên vang lên.

Trong loa phát thanh vang lên tiếng hét của thầy tu Peter: "Máy bay địch đã vòng qua trận pháp âm thanh của ta, chúng đang bay từ hướng đông đến! Chuẩn bị nghênh địch!"

Trận pháp âm thanh của thầy tu Peter vẫn luôn hướng về phía tây, liên tục "quét" từ nam lên bắc, từ bắc xuống nam, phía đông là điểm mù.

Còi báo động phòng không vẫn đang réo inh ỏi, Vương Trung nhìn thấy máy bay ném bom từ trên cao.

Hắn lao về phía Olga và Lyudmila, giang hai tay đẩy hai cô gái ngã xuống đất.

Tiếng nổ vang lên, tiếp theo là tiếng súng máy bắn phá.

Sau đó là tiếng thần tiễn xé gió và tiếng pháo cao xạ.

Có lẽ phát hiện ra thần tiễn trên mặt đất, máy bay địch nhanh chóng rút lui.

Vương Trung vốn nhắm chặt mắt, dùng sức ấn đầu hai cô gái xuống đất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra.

Bên trái là Lyudmila đang nhìn hắn với ánh mắt trìu mến, bên phải là Olga cũng đang nhìn hắn với ánh mắt trìu mến.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung cảm thấy cứ nằm như vậy cũng tốt.

Nhưng ngay sau đó hắn đứng dậy, đưa tay kéo Lyudmila lên trước, sau đó mới kéo Olga.

Olga nhìn Vương Trung với vẻ mặt sùng bái: "Anh thật sự biết sáng tác nhạc sao!"

Vương Trung: "À, cái này... là do cảm xúc tự nhiên mà có, là Thánh Andrew ban cho tôi."

Olga nắm chặt tay Vương Trung: "Bài hát này nhất định phải được xuất bản! Em rất rất thích nó!"

Lyudmila lập tức ôm lấy cánh tay Vương Trung: "Em cũng vậy!"

Olga cũng không khách sáo, ôm chầm lấy cánh tay còn lại của Vương Trung.

Lyudmila: "Điện hạ, người chú ý ảnh hưởng một chút!"

"Nếu như em đã đính hôn, đã đeo nhẫn đính hôn..." Olga dừng lại, "Không, chị là em gái, em gái thì luôn có thể làm như vậy."

... Cô nàng đã tìm ra loophole của cái hệ thống "chị dâu - em chồng" này rồi!

Nhưng nếu như hoàng nữ điện hạ thừa nhận cô em gái này, hình như sẽ không còn cảnh "cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt" nữa?

Vương Trung thầm nghĩ.

Mà lúc này, họa sĩ Semyon bên cạnh đang khoe khoang chiếc mũ sắt bị tướng quân gõ suốt năm phút đồng hồ.

Hình như có người muốn mua chiếc mũ này, ra giá tận 1000 rúp.

Cuối cùng cũng bổ sung xong chương của hôm qua, nhưng hôm nay lại phải tiếp tục cày cuốc rồi...

(Hết chương)

Lại là thông báo trì hoãn đăng chương

Không nhịn được lại đi cãi nhau, lỗi của tôi. Bây giờ đã bị biên tập mắng cho một trận rồi.

Hiện tại đang pha trà, chuẩn bị gõ chữ.

Giờ giấc sinh hoạt của tôi đã hoàn toàn đảo lộn, chẳng phân biệt được ngày đêm, từ sau lần đi viếng mộ hôm đó.

Tôi chỉ có thể đảm bảo là trước khi đi ngủ sẽ gõ được ba chương.
Các ngươi sáng sớm dậy xem thì tốt.

Vì sao lại hứa hẹn là canh ba, không phải canh bốn, bởi vì sáng nay hắn không nhịn được ngủ, canh bốn mới gõ.

Vốn dĩ hắn còn nghĩ, hôm nay đã canh ba rồi, tối nay hai canh nữa là canh năm, kết quả hôm nay chỉ còn lại canh ba, hôm qua chỉ có hai canh.

Hắn nghĩ ngợi, ngoại trừ thêm chương không có cách nào đền bù cho mọi người, như vậy, tất cả cập nhật của ngày 11, 12 đều không tính là bổ sung, hắn tranh thủ hai ngày viết ít nhất tám chương cho mọi người.

Sau đó lại bắt đầu bổ sung bình thường.

Đường vòng lửa đạn lại là thông báo trì hoãn cập nhật đang đánh trúng tay, xin chờ một lát,

Sau khi nội dung cập nhật, xin một lần nữa cập nhật trang mới, là có thể thu hoạch cập nhật mới nhất!

Chương 72: Em gái của ta không thể cao như vậy (1/8)

Vương Trung bị kẹp ở giữa, cảm giác của hắn là ——

Nóng quá!

Vốn áo khoác này đã dày, bây giờ còn bị mỡ bao quanh.

Về phần cái gì tốt, cười chết áo khoác quá dày, căn bản không cảm giác được!

Vì sao hắn lại mặc áo khoác dày như vậy!

Rõ ràng hẳn là hưởng phúc lợi! Hắn nghĩ là hưởng phúc lợi nha!

Vương Trung cưỡng ép bỏ hai cô gái ra: "Được rồi! Các cô xem, trên người tôi đều toát mồ hôi rồi kìa!"

Lyudmila lập tức tiến lại gần: "A, toát mồ hôi thật rồi. Anh mặc áo khoác này quá sớm. Áo khoác này nên thay chung với áo choàng mùa đông tuyết phủ, anh xem các chiến sĩ còn mặc áo choàng cỏ mùa hè nữa không."

Nói xong Lyudmila giúp Vương Trung cởi áo khoác ra, giao cho Nelly.

Sau đó Vương Trung mặc quân phục mùa thu, mồ hôi lại chảy ra lập tức cảm thấy lạnh.

Hiện tại nhiệt độ không khí vốn đã không cao, hơn nữa trong không khí còn ẩm ướt. Nói thật thời tiết này có chút giống với trở về vùng phía nam ở phía nam Seris.

Vương Trung vừa mới cởi áo khoác liền hắt hơi một cái.

Olga thoạt nhìn muốn lại gần dùng thân thể ủ ấm Vương Trung, nhưng Lyudmila lại nhanh hơn một bước.

Cô còn cười nói: "Lúc ở Cao điểm Peniye, anh sốt cao đánh tan kẻ địch, bây giờ không phải lại sốt đấy chứ?"

Vương Trung cười nói: "Có một khả năng, chỉ là mặc áo khoác, hai người không ôm, nhiệt độ vừa đủ?"

Lyudmila và Olga liếc nhau một cái, sau đó cùng nhau lùi ra xa.

Nelly mở áo khoác ra lần nữa, giúp Vương Trung mặc vào.

"Anh xem, nhiệt độ vừa phải." Vương Trung hoạt động cánh tay và cơ thể: "Cấm hai người ôm nữa! Đứng yên đó!"

Olga giống như bị Vương Trung lây bệnh, cũng hắt hơi một cái, sau đó ra hiệu với nữ quan, thế là nữ quan hoàng gia lấy ra một cái áo choàng thật dày, choàng lên cho công chúa, che kín cả giáp che ngực.

Lyudmila: "Điện hạ, ngay từ đầu người nên mặc thứ này, bị cảm rất không tốt."

Olga: "Ta không ngờ bên ngoài thành phố lại lạnh như vậy."

Cô nhìn trời: "Không biết bùn lầy còn kéo dài bao lâu nữa."

Vương Trung cũng nhìn lên trời: "Cho dù bây giờ lập tức đóng băng, mặt đất cứng lại, chúng ta cũng có lòng tin ngăn cản địch nhân. Công chúa

điện hạ."

Olga gật gật đầu.

Vương Trung: "Đi xem đội tiếp theo đi."

————

Olga vẫn liên tục thị sát cho đến buổi chiều.

Cuối cùng sau khi xem qua tất cả các vị trí chiến đấu, Olga bắt đầu nghĩ cách để xem các thứ kỳ quái: "Cái tháp nước kia ta muốn xem thử!"

"Ta muốn xem căn nhà gỗ kia một chút!"

"Còn có vườn hoa giữa phố kia..."

"Đó là phân đấy, cũng chính là chất thải." Vương Trung cắt ngang lời Olga: "Điện hạ, chẳng phải người còn phải đi thị sát các đội khác sao?"

Olga bĩu môi: "Ta muốn mang bài hát anh vừa sáng tác qua! Tối nay ta sẽ ở lại đây! Anh dạy ta hát!"

Không thể không nói, Olga làm nũng thoạt nhìn thật sự giống một cô em gái.

Rõ ràng tướng mạo của cô không hề giống em gái.

Chưa kể, chiều cao em gái không thể cao, tốt nhất là ngang với Nelly.

Mà Olga và Lyudmila giống nhau, đều là cô gái Nga điển hình, cao lớn.

Olga vừa mới bắt đầu làm nũng, Lyudmila liền nhắc nhở: "Đừng ôm anh ấy, anh ấy sẽ nóng, người cũng không muốn tướng quân của chúng ta vì người mà bị sốt đâu? Loại thời điểm quan trọng này, sốt là nguy hiểm đến tính mạng đấy!"

Lyudmila cũng không nói rõ là nguy hiểm đến tính mạng ở phương diện nào.

Olga chỉ có thể lùi ra xa, nhưng vẫn cầu xin nói: "Dạy tôi! Ngày mai tôi đi các đội khác, hát cho họ! Bản thân tôi cũng rất thích bài hát này."

Vương Trung: "Điện hạ, bài hát này căn bản không có phối nhạc, ngay cả giai điệu cũng không có, nếu như các nhạc sĩ của Yekaterinburg mà nghe được, lại muốn chê cười tôi."

Olga: "Vị nhạc sĩ thiên tài kia của anh đâu? Tôi biết nhạc sĩ thiên tài trong quân đội anh đã phối giai điệu cho bài hát, gọi anh ta đến đây!"

Vương Trung lộ vẻ khó xử.

Olga kinh hãi: "Hả, anh ta hy sinh rồi? Xin lỗi, tôi..."

"Không, anh ta không hy sinh. Bởi vì anh ta vi phạm kỷ luật, đang đi gánh phân."

Olga đợi một giây: "Làm gì cơ?"

Vương Trung: "Gánh phân. Anh ta là chuyên gia gánh phân ở đây, làm việc này rất nhanh nhẹn!"

Đang nói thì Vasili cầm đòn gánh từ xa đi tới.

Vương Trung định giả vờ không thấy, mục đích của hắn là đưa công chúa lên xe lửa, Vasili đến đây thì công chúa sẽ tìm lý do ở lại đây cả đêm.

Nhưng Vasili lại trực tiếp chào hỏi: "Tướng quân! Nghe nói ngài có bài hát mới, họ đều đang bàn tán! Là bài hát gì vậy?"

Vương Trung nhìn Olga, nói với Vasili: "Cái này à..."

Olga: "Hát lại một lần nữa đi, để cho nhà soạn nhạc này phối nhạc! Vị này chính là nhà soạn nhạc đúng không? Cái đòn gánh này dùng để gánh phân phải không?"

Vasili nhìn thấy công chúa thì giật mình: "Ơ? Đây chẳng lẽ là Hoàng thái nữ điện hạ?"

Olga: "Đòn gánh của anh là để gánh phân à?"

"Vâng, đúng vậy." Vasili vẻ mặt khó hiểu, "Cho nên xin người đừng chạm vào nó, cũng đừng chạm vào tôi, vừa nãy gánh phân không biết có bị bắn lên người không."

Olga: "Xin hãy phối nhạc cho bài hát này, tối nay tôi muốn học, ngày mai mang đến các đội khác hát."

Vương Trung lắc đầu: "Điện hạ, như vậy không ổn, sao người có thể tùy tiện ở lại?"

Olga: "Tôi có thể gọi điện thoại cho phụ hoàng. Người sẽ đồng ý!"

————

Sư đoàn bộ, Olga cầm điện thoại, yên lặng chờ tổng đài viên kết nối, rốt cuộc đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mệt mỏi: "Ai đấy?"

Olga: "Phụ hoàng, con hy vọng hôm nay có thể ở lại Sukhaya Verevka, Rokossovsky mới sáng tác một bài hát, rất được các binh sĩ yêu thích, con muốn học bài hát đó!"

Bên kia im lặng khoảng hai mươi giây mới hỏi: "Con đang ở Sukhaya Verevka sao?"

"Vâng."

"Cùng Rokossovsky công tước?"

"Vâng, công tước Charon."

"Ừ, con muốn ở lại một ngày thì cứ ở. Bên này cha còn cuộc họp quân sự."

Nói xong Sa hoàng bệ hạ liền cúp máy.

Olga quay đầu nói với Vương Trung: "Phụ hoàng nói tôi muốn ở lại một ngày thì cứ ở."

Vương Trung bĩu môi.

Lúc này Pavlov vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Nhưng chúng ta không có nhà ở đạt tiêu chuẩn hoàng gia! Căn nhà tốt nhất là nhà gạch của Boye, mà cũng chỉ là nhà gạch! Căn nhà này lát nữa mà bị oanh tạc e là không trụ được!"

Olga: "Tôi có thể ở boongke! Hoặc là ngủ võng, tôi muốn ngủ võng từ lâu rồi! Ở đây có võng không?"

Pavlov: "Không có, nhưng chúng tôi có thể làm cho người một cái. Người nhất định phải ngủ võng sao? Lỡ đâu ngã xuống thì sao?"

Olga do dự, liếc mắt nhìn Vương Trung: "Alyosha, anh nói tôi ngủ ở đâu thì tốt?"

Vương Trung: "Giường dã chiến là được rồi. Còn về phần ngủ ở đâu, tôi thấy boongke cũng được đấy, tôi và Lyudmila dọn ra khỏi boongke, giường của chúng tôi nhường cho điện hạ. Chúng tôi... đến phòng Nelly ở tạm."

Nelly: "Tôi chỉ có một cái giường nhỏ!"

Vương Trung: "Thêm một cái nữa, chúng ta đâu có thiếu giường."

Olga cau mày: "Hay là ngủ chung đi, để hai cái giường, hai người ngủ một cái, tôi ngủ một cái."

Cô vừa nói xong, Vasili liền đi vào: "Tôi viết xong bài hát rồi, giai điệu này rất đơn giản, ca khúc cũng đơn giản. Tướng quân nói nhạc cụ của bài hát này cũng nên đơn giản, cho nên tôi chỉ sắp xếp balalaika và bayan, cùng với..."

Vasili giơ chiếc mũ sắt trong tay lên: "Một cái mũ sắt!"

Vương Trung hơi xấu hổ: "Anh đổi thành trống cũng được, trống gì cũng được..."

"Không không không!" Vasili lắc đầu liên tục: "Tôi đã hỏi các binh sĩ ở đây rồi, họ đều nói mũ sắt mới đúng! Bài hát này phải dùng mũ sắt gõ!"

Nói xong Vasili đặt mũ sắt lên bàn, bắt đầu vừa gõ mũ sắt vừa hát: "Nuốt cát bụi, ta mất đi ý thức."

Pavlov bày ra vẻ mặt "cái gì thế này, để ta nghe thử xem", hai tay khoanh trước ngực, nhìn Vasili.

Vasili quả nhiên là một nhạc sĩ chuyên nghiệp, nói là không thay đổi bài hát là không đúng, Vương Trung đã nghe qua bản gốc, bài hát này rõ ràng đã được Vasili sửa lại nhịp điệu.

Bài hát "Nuốt cát bụi" vốn dĩ rất tuyệt vọng, thậm chí có chút chán nản, nhưng sau khi được Vasili sửa lại đã trở nên bi thương, sâu lắng và tràn

đầy khí khái anh hùng.

Lúc Vương Trung tự hát, chỉ cảm thấy thay đổi hoàn cảnh là đã rất anh hùng rồi, bây giờ Vasili còn thể hiện sự anh hùng đó trên giai điệu.

Hát xong một khúc, Olga đưa tay lau nước mắt, lại phát hiện không có giọt nước mắt nào: "Kỳ lạ, lúc nghe Alyosha hát, tôi đã khóc rất nhiều."

Vasili: "Tôi hát không có cảm xúc sâu sắc như vậy, dù sao tôi cũng chưa từng trải qua trận chiến ở Cao điểm Peniye, tướng quân, bài hát này là nói về trận chiến ở Cao điểm Peniye phải không?"

Vương Trung hít sâu một hơi: "Đúng vậy! Anh quả nhiên rất giỏi, nghe ra được cả điều đó!"

Olga: "Mau dạy tôi hát!"

Vasili: "Không cần đâu, tôi đã chép nhạc ra rồi, có cả lời bài hát, đã in rất nhiều bản, người lấy mấy bản đi là được!"

Vương Trung: "Gryffindor cộng thêm mười điểm! À không, Vasili cộng thêm mười điểm!"

Vasili vẻ mặt ngơ ngác: "Hả? Cộng thêm điểm gì?"

Olga bĩu môi: "Tôi không biết hát, phải dạy!"

Vương Trung: "Giả vờ, cô có thể hát giọng nữ cao, tự học đi! Tối nay nhường boongke cho cô, ở chung với các nữ quan của cô!"

Olga bĩu môi.

Pavlov lặng lẽ đi đến cửa, đang định lẻn ra ngoài thì Popov đi vào: "Anh làm gì thế?"

"Hả, tôi đi sắp xếp chỗ ở cho Hoàng thái nữ!!"

Popov nhíu mày, sau đó nhìn tình hình trong phòng, lập tức quay người: "Vậy tôi đi bố trí lính canh cho Hoàng thái nữ!"

Vương Trung thở dài chỉ vào hai người rời đi nói: "Olga, hiện tại chiến sự rất căng thẳng, hôm nay chúng ta mới bị oanh tạc, đừng nhõng nhẽo nữa. Cô muốn ở lại học hát thì học, đừng đưa ra yêu cầu vô lý nữa."

Olga ủ rũ nói: "Được rồi..."

————

Ngày hôm sau, 25 tháng 10, Vương Trung dẫn theo một đám người ở nhà ga tiễn Olga.

Hắn dặn dò: "Nhất định phải chuyển lời tôi cho Sergey bên Cục quân khí! Càng nhanh chóng thiết kế và sản xuất trang bị tôi yêu cầu, càng nhanh đưa vào sử dụng, thương vong của chúng ta sẽ càng ít!"

"Biết rồi." Olga ngẩng đầu: "Lúc chia tay, không có nụ hôn nào sao?"

Vương Trung thở dài, nhẹ nhàng hôn lên trán Olga.

Vừa hôn xong, Olga đột nhiên nhón chân, chủ động hôn hắn.

Nếu như cô ấy cao bằng Nelly, có nhón chân cũng chỉ hôn được cằm Vương Trung.

Nhưng cô ấy lại cao bằng Lyudmila.

Vương Trung giật mình, cô là "Cô thích Huân Tông" sao? Chủ động tấn công như dã thú vậy, chẳng lãng mạn chút nào! [Quả thực không biết dùng từ nào thay thế từ Huân Tông]

Hôn xong, Olga chạy đi như một làn khói.

Vương Trung lo lắng nhìn Lyudmila: "Đó là nụ hôn anh em. Hơn nữa anh biết có một vị vua của Ant cũng thích làm vậy!"

Lyudmila: "Tôi thấy rồi, anh chỉ muốn hôn trán thôi mà, không trách anh. Chúng ta vẫn nên nhanh chóng kết hôn đi. Tôi muốn sinh thêm một đứa nữa, trước đây anh không phải đã nói rồi sao, từ tháng 12 năm nay đến tháng 6 năm sau chiến sự sẽ tạm thời ổn định, tôi nghĩ thời gian đó rất thích hợp."

Vương Trung: "Nhưng chúng ta đã đồng ý..."

Lyudmila dùng ánh mắt sắc bén nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Tuân lệnh, vợ yêu."

Chương 73: Tới gần (28)

Sáng ngày 31 tháng 10, Sukhaya Verevka.

Grigory vừa đến trước boongke Rokossovsky ở liền giật mình.

Hắn trông thấy Rokossovsky ngồi ở trên ghế trước cửa, bộ dáng như đã kiệt sức.

Nghe được tiếng bước chân của Grigory, Rokossovsky ngẩng đầu, nhìn cảnh vệ viên của mình, nói: "Nhìn lại lịch sử, Ant quốc gia này a, chỉ cần bị nữ hoàng thống trị, sẽ có được tiến bộ nhảy vọt. Sa Hoàng vĩ đại trong lịch sử của Ant, hoặc là bạo quân hoặc là nữ hoàng, hoặc là nữ hoàng bạo quân, đây chính là tính dân tộc của quốc gia chúng ta."

Grigory thò đầu nhìn vào trong boongke, lại hít mũi một cái, vẻ mặt như đã hiểu ra điều gì, nói: "Trong rừng rậm phụ cận có hươu, tôi đi săn một con. Ăn chút thịt hươu là được rồi."

Nói xong, Grigory một tay vịn súng tiểu liên, đi về phía chuồng ngựa.

Lúc này Lyudmila đi ra: "Em cảm thấy như vậy cũng được. Nó đang đá bụng em!"

"Làm gì nhanh như vậy chứ!" Vương Trung chửi bới đến sức mạnh cũng không còn: "Em có từng suy nghĩ đến tâm trạng của anh chưa? Dựng dục sinh mệnh mới, hẳn là một chuyện tràn ngập cảm giác nghi thức, có hiểu cảm giác nghi thức không?"

Lyudmila: "Thời đại chiến tranh, làm sao có nhiều cảm giác nghi thức như vậy?"

Vương Trung thở dài: "Nghĩ kỹ rồi, nửa cuối năm sau em đều sẽ ở hậu phương, đây là chuyện tốt, tuyệt đối là chuyện tốt."

Sang năm chính là thời kỳ khai chiến thứ hai, trước mắt mà nói, toàn bộ tiến trình chiến tranh đều dựa theo kịch bản địa cầu để phát triển, mặc dù dưới sự cố gắng của Vương Trung thiếu đi một lần tiêu diệt chiến, nhưng bởi vì kẻ địch là người Đức, cho nên tiến trình hẳn là sẽ không kém quá nhiều.

Sang năm hẳn là sẽ phát sinh chiến tranh thành thị xay thịt quy mô lớn ở một nơi nào đó.

Lúc này Vương Trung còn không biết Prosen bởi vì bị hắn làm công sự phòng ngự kiên cố kia làm phiền, muốn sớm tạo ra xe tăng đột kích Panther cùng Đột Kích Tiger.

Dù sao trên Địa Cầu, Panther là tổng kết kinh nghiệm xay thịt thành thị năm thứ hai, mới tạo ra được.

Vương Trung trực tiếp ở Shostka, để cho người Prosen kiến thức trận địa phòng ngự thành thị tân tiến nhất, trực tiếp để cho Prosen sinh ra ý niệm từ bỏ tranh đoạt nhà cửa.

Đường kính nòng của Panther là 75 mm, hơn nữa có thể bắn ra đạn dược tăng cường giảm bớt tầm bắn, bắn ra một phát pháo xuống công sự gì cũng tan hoang.

Đương nhiên Vương Trung bên này cũng không phải không nghĩ tới bộ đội của mình đối mặt với loại thành thị bê tông cốt thép được bố trí phòng ngự kiên cố này thì làm sao bây giờ.

Ở địa cầu, người Anh làm một loại xe tăng đặc chủng tên là Churchill AVRE, chuyên dùng để phá kiến trúc bê tông cốt thép kiên cố. Đây là pháo cối 290mm.

Tầm bắn của thứ này chỉ khoảng 100 mét - đúng vậy, 100 mét, hơn nữa bởi vì lúc nó bắn ra tiếng pháo nghe như lò xo bắn đạn pháo ra, cho nên còn có một cái tên gọi: Máy bắn thùng rác.

Trong thực chiến thứ này thành công nổ tung không ít pháo đài, nhưng bởi vì lúc nạp đạn, nhân viên thao tác vô tuyến điện muốn cả người chui ra

ngoài xe, rất dễ dàng bị đánh chết, cho nên bình thường phải nạp đạn ở khu vực an toàn.

Tầm bắn của thứ này chỉ có 1000 mét, kết quả là thứ này thường được lấp đầy ở khu vực an toàn, sau đó bắn một phát vào mặt kẻ địch, rồi quay về khu vực an toàn nạp đạn.

Thứ đồ chơi Churchill này ngoại trừ trang giáp dày nặng ra, còn có một đặc điểm khác: Chậm, vì thế hiệu suất chiến đấu của thứ này liền thấp đến giận sôi.

Mà trên Trái Đất, sau khi quân đội Liên Xô đi qua những thành phố xay thịt, phương án lấy ra chính là: Lái B4 ra đường, nã pháo vào kiến trúc của kẻ địch.

Quân đội Liên Xô còn trang bị đạn phá hủy bê tông chuyên môn cho pháo tự hành SU-152, chính là dùng để bắn xuyên qua kiến trúc bê tông ở khoảng cách gần.

Vương Trung nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng chỉ có một lựa chọn là san bằng kiến trúc bê tông.

Đương nhiên bom cháy cũng là một lựa chọn, nhưng Vương Trung không biết Ant hiện tại có thể khai phá ra loại cao cấp như bom cháy hay không.

Muốn làm rõ chuyện này, phải tiến hành mò mẫm công nghiệp của Ant.

Nói tóm lại, với cục diện hiện tại, Vương Trung không chắc liệu mình có thể lấy được vũ khí tác chiến thành thị hiệu suất cao trước khi chiến tranh nổ ra năm thứ hai ở các thành phố lớn hay không.

Cho nên nếu Lyudmila có thể sinh con ở hậu phương, không tham gia chiến dịch này, đó là tốt nhất.

Đương nhiên, nếu thật sự muốn nghĩ cách, còn có thể tìm Hợp Chủng Quốc đòi vũ khí, Hợp Chủng Quốc có bom xăng, có đạn phốt pho trắng, đều thích hợp sử dụng trong chiến tranh thành thị.

Vương Trung thất thần, Lyudmila dùng sức đẩy hắn: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, anh chỉ cảm thấy em có thể mang thai là được rồi. Vừa lúc chúng ta có đất phong mới ở Charon, em có thể ở lại đó. Nơi đó cách xa tiền tuyến, thậm chí ở ngoài phạm vi công kích của không quân Prosen."

Lyudmila: "Em thực sự không muốn để một mình anh ở lại tiền tuyến, anh yêu. Sáng sớm thức dậy, em đã nghi ngờ, quyết định của em có phải đã làm sai rồi không. Em nên ở lại tiền tuyến với anh, làm tu sĩ cầu nguyện cho anh.

"Hồi tưởng lại, là nụ hôn kia của Hoàng thái nữ làm cho em hoảng hồn..."

Vương Trung lấy ra khí lực cuối cùng đứng lên, hai tay nắm lấy bả vai Lyudmila, sử dụng tất sát kỹ của Huân Tông với nàng. [Quả thực không biết dùng từ nào thay thế từ Huân Tông]

Sau khi kết thúc, Vương Trung nặn ra một nụ cười: "Bây giờ yên tâm đi? Anh nói thật với em, khi Olga toàn lực ứng phó tấn công, em nói anh không dao động, đó là giả. Nhưng anh yêu nhất là em. Olga chỉ là em gái mà Ivan nhờ vả anh, cho dù cô ấy làm nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được điểm ấy."

Lyudmila nhếch miệng cười.

Lúc này cảnh báo không tập lại vang lên.

Vương Trung kéo Lyudmila, tiến vào boongke.

Lyudmila: "Grigory đi săn thú?"

Vương Trung: "Đúng, ở trong rừng cây hẳn là an toàn hơn chúng ta, không ai đi oanh tạc rừng cây."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung dựa vào cửa sổ quan sát của boongke, lợi dụng hack thu được tầm nhìn hoàn chỉnh bên ngoài.

Hắn không tốn chút sức nào đã nhìn thấy máy bay của kẻ địch, hơn nữa còn nhìn thấy khoang chứa bom mở ra.

Một lượng lớn truyền đơn được thả ra từ khoang chứa bom.

Truyền đơn?

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới thế cục thủ đô mà Olga nói, phái đầu hàng rục rịch, truyền đơn này sợ không phải là vì tăng cường lòng tin của phái đầu hàng.

Sau khi xác nhận nhiều lần chỉ có tờ rơi, Vương Trung mở cửa boongke.

Lyudmila: "Anh làm gì vậy? Bên ngoài rất nguy hiểm!"

Vương Trung: "Oanh tạc đã kết thúc."

Nói xong hắn trực tiếp đi ra khỏi boongke.

"Cái gì? Còn chưa nghe được tiếng nổ mạnh! Cái này sao lại kết thúc chứ?"

Vương Trung nhìn lên bầu trời: "Bởi vì thứ ném không phải bom công thành, mà là bom công tâm."

Lyudmila cũng đi ra khỏi boongke, nhìn tờ rơi đầy trời.

Lúc này tiếng cảnh báo giải trừ phòng không vang lên, thế là người chui ra khỏi boongke nhiều hơn.

Tờ rơi xuống đất vào lúc này.

Vương Trung trực tiếp nhận một tấm trên không trung, đọc lên văn tự in ấn: "St. Andrewburg bị vây hãm đã bị công phá, kẻ địch đã thẳng tiến đến Markov cách Yekaterinburg 100 km, rất nhanh sẽ đến Yekaterinburg. Đây chỉ là một lần biểu tình vũ trang vui vẻ, quân đội Ant đã sắp sụp đổ.

"Người Ant có thể chỉ còn lại có một trăm vạn quân đội, Ant đã là binh không thể dùng!"

Lyudmila cũng duỗi cổ nhìn văn tự phía trên, lúc nhìn đến câu này cau mày: "Một trăm vạn cũng quá ít đi? Chỉ là phòng tuyến trên Yekaterinburg cũng không chỉ có ít quân đội như vậy."

Vương Trung: "Đúng vậy. Đương nhiên đây có thể là tài liệu tuyên truyền do người Prosen viết ra. Đi, chúng ta đi boongke của bộ tư lệnh, xác nhận tình trạng của St. Andrewburg, xem tình hình của Markov."

Lyudmila gật gật đầu.

————

Sư bộ theo thường lệ là Popov trực ca đêm, nhìn thấy Vương Trung tiến vào liền nói: "Nhìn thấy truyền đơn rồi?"

Vương Trung phất phất tờ rơi trong tay, hỏi: "Cho nên tình huống St. Andrewburg và Markov thế nào?"

Popov quay sang bản đồ: "Hai thành phố đều nằm trong sự kiểm soát của chúng ta. Trong đó Tập đoàn quân St. Andrewburg vẫn còn giữ được sức mạnh tương đối lớn, Tập đoàn quân đã đẩy lùi cuộc tấn công của Mannheim, gây ra một lượng lớn sát thương cho kẻ địch.

"Bởi vì bản thân Mannheim thiếu thốn binh lực, loại trình độ đả kích này đủ để cam đoan Mannheim không thể hô ứng hành động công kích của Tập đoàn quân phía Bắc Prosen.

"Tập đoàn quân St. Andrewburg đã điều động phần lớn lực lượng đến chính diện, đối mặt với Tập đoàn quân phương Bắc."

Vương Trung líu lưỡi: "Xem ra tình hình St. Andrewburg vẫn ổn a!"

Popov gật đầu: "Hẳn là còn có thể, nhưng tôi nghĩ bọn họ gặp vấn đề giống như chúng ta, bộ đội giống như bã đậu, nhất là bộ đội xe tăng. Mù quáng từ 18 quân đoàn xe tăng mở rộng đến 95 quân đoàn xe tăng, kết quả là trong quân không có gì cả."

Vương Trung: "Chúng ta chính là một tên mập mạp sưng vù, bị Prosen dùng sức đẩy một cái, thiếu chút nữa té ngã."

Popov nhìn về phía Markov: "Markov quả thực bị bắn phá, hơn nữa còn nhìn thấy bộ đội trinh sát của kẻ địch. Nhưng trước mắt nó chưa bị tấn công mạnh, có lẽ người Prosen đang tích trữ vật tư để công phá."

Vương Trung: "Vậy trên truyền đơn này không phải một câu nói thật cũng không có sao!"

Lúc này Pavlov vào cửa: "Cái gì mà không có lời nói thật? Là chỉ tờ rơi sao? Yên tâm, tờ rơi là thứ gửi cho những người nguyện ý tin tưởng xem. Những người thuộc phái đầu hàng ở thủ đô chắc chắn đã mừng rỡ như điên rồi."

————

Giữa trưa ngày 31 tháng 10, St. Yekaterinburg, công trường chiến hào chống tăng ở ngoại ô. Khu vực kiểm soát của Ant.

Truyền đơn của quân đội Prosen được phát xuống, rất nhiều người giống như Vương Trung trực tiếp bắt lấy nội dung đọc trên đó.

Lúc này giáo sĩ vừa đi vừa trấn an mọi người: "St. Andrewburg còn đang chiến đấu, Markov còn đang chiến đấu! Không nên mắc lừa kẻ địch!"

Đoạn công trường này do Trại lao động số 515 phụ trách, đây là một Trại lao động toàn là phụ nữ, hiện tại chung quanh Yekaterinburg có rất nhiều Trại lao động như vậy.

Nghe được giáo sĩ nói, các bà, các mẹ trong Trại lao động liền nhao nhao phụ họa: "Không nên mắc lừa địch nhân! Nhất định là quỷ kế."

Mà bản thân các cô gái trẻ tuổi nhìn tờ rơi có chút dao động, bị các bà, các mẹ và giáo sĩ rống một tiếng như vậy cũng trấn định lại.

Đúng lúc này, một nam tử đeo kính mắt giơ cao truyền đơn xông lại, la lớn: "Các cô gái! Các người hiện tại đang bận rộn cái gì! Mau chạy trốn đi! Quân đội của Prosen sắp đến nơi này rồi!"

"Đừng nghe hắn nói mò, các cô gái! Bắt hắn lại!" Có bà cô hô.

"Bắt lấy hắn! Không cho hắn yêu ngôn hoặc chúng!"

Chờ những người phụ nữ dân quân chế phục xong tên nam tử đeo kính, các thẩm phán vội vàng chạy đến, bắt tên phản bội lại mang đi.

(Hết chương)

Chương 74: Máy ép đường xoay (8)

Ngày 1 tháng 11, Vương Trung vừa mới đến Sư bộ, liền thấy Pavlov đã đến trước, đang cùng Popov trực đêm thảo luận.

"Tốc độ tiến quân của địch đột nhiên tăng nhanh." Pavlov một tay ôm ngực, một tay chống cằm, "Ngày hôm qua chúng bất ngờ tiến lên 20 km. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng rất có thể sẽ đánh vào Yekaterinburg trước khi trời lạnh."

Vương Trung: "Chuyện gì xảy ra?"

Pavlov chỉ chỉ điện báo đặt trên bàn: "Ngài tự xem đi."

Vương Trung cầm điện báo lên, nhanh chóng đọc một chút, sau đó nói: "Các anh cũng đâu phải chưa từng thấy quân địch một ngày tiến quân bảy mươi cây số, hai mươi cây số mà đã ngạc nhiên sao?

"Hơn nữa, tôi đã kiểm tra mặt đất xung quanh, đất đai xung quanh đây không giống Kazaria, đất đai ở đây vốn dĩ đã tương đối cứng, cho dù có bùn chắc cũng không ảnh hưởng nghiêm trọng như đất đen của Kazaria."

Vương Trung từng cưỡi Bucephalus đi điều tra, lúc ấy Vương Trung chuẩn bị đi xe, kết quả Grigory đề nghị cưỡi ngựa đi, bởi vì "Lúc này ngựa so với xe dùng tốt hơn, tin tôi đi".

Xung quanh Sukhaya Verevka đều là nền đất cứng, chỉ có điều bề mặt có một lớp bùn.

Tương ứng với điều này, khi Vương Trung hỏi thăm những người nông dân lớn tuổi gần đó, họ cũng nói gần đây không trồng lúa mạch, mà trồng các loại rau củ, còn có cỏ khô dùng để nuôi heo chẳng hạn như cỏ linh lăng gì đó.

Cùng với khoai tây.

Điều này thậm chí còn ảnh hưởng đến nguồn cung cấp của cận vệ, khi ở Kazaria, thức ăn trên bàn của các quân binh rất phong phú, đa dạng, bây giờ ngày nào cũng canh củ cải đỏ với khoai tây.

Khoai tây thậm chí trở thành món chính, hấp xong thì phát cho quân binh, còn phải để binh lính tự gọt vỏ.

Lò bánh mì trong Sư bộ bây giờ ba ngày mới phát bánh mì một lần.

Vương Trung không ngờ rằng mình lại có thể cảm nhận được lợi ích của đất đen Kazaria nhanh như vậy.

Nhớ lại cảnh tượng lúc trước đi điều tra, Vương Trung không khỏi sờ lên hộp cơm treo trên người, bên trong là đất nặng trĩu của quê hương.

Vương Trung: "Đất đai gần đây, không giống đất đen của Kazaria, không giống."

Pavlov: "Thì ra là vậy, tôi chưa từng khảo sát tình trạng đất đai xung quanh đây, cho nên là do mặt đất biến đổi nên mới khiến tốc độ tiến quân của địch nhanh hơn."

Hắn cầm lấy bút chì, ghi lên bản đồ mấy chữ: Mặt đất cứng hơn.

"Tình hình quân ta thế nào?" Vương Trung hỏi.

Pavlov: "Bổ sung thêm bốn Tập đoàn quân mới, đều được dàn trải trên phòng tuyến chính diện. Tôi cho rằng ý đồ của tập đoàn quân phía Tây là, dùng những binh lính chưa có kinh nghiệm chiến đấu này để trì hoãn quân địch, khiến chúng mệt mỏi, sau đó sẽ dùng những binh lính được nghỉ ngơi chỉnh đốn chặn đường chúng."

Vương Trung nhìn bản đồ, quân của Kashukhov được đặt ở phía nam Sukhaya Verevka, khu vực phòng thủ bị thu hẹp lại rất nhiều, có lẽ là do quân của hắn tổn thất nặng nề.

Những binh lính khác của Tập đoàn quân Kirienko, cơ bản đều được bố trí xung quanh Sukhaya Verevka, có vẻ như là chuẩn bị đánh trận xung quanh cận vệ cơ giới.

Vương Trung: "Tập đoàn quân không được bổ sung sao?"

Pavlov: "Ý của ngài là rất nhiều doanh trại Vệ giáo sao? Đúng là có bổ sung thêm. Nhưng mà những tiểu tử có kinh nghiệm, đã qua huấn luyện chính quy thì trước mắt chưa được bổ sung nhiều. Tôi nghĩ những binh lính được huy động đợt đầu đã đánh xong rồi."

Việc huy động binh lính được chia thành nhiều giai đoạn, đợt đầu tiên huy động là những quân nhân đã xuất ngũ trong vòng ba năm và quân dự bị tại ngũ. Còn những thanh niên trong độ tuổi nhập ngũ nhưng chưa qua huấn luyện quân sự thì không nằm trong diện động viên đợt đầu, cho nên bọn họ chỉ có thể tham gia quân ngũ rồi đi huấn luyện quân sự.

Tiếp theo sẽ là đến lượt những quân nhân đã xuất ngũ hơn ba năm, phần lớn bọn họ đều phải huấn luyện bồi dưỡng lại, không thể nào vừa mới động viên xong đã lên đường ra tiền tuyến được.

Những quân nhân đã xuất ngũ trong vòng ba năm và quân dự bị tại ngũ đã đánh xong rồi sao... Cái này còn phải tính thêm 5 triệu quân được mở rộng từ trước đó.

Vương Trung nhìn bản đồ, vẻ mặt nghiêm túc, người ta thường nói những con số rất lạnh lùng, không cách nào khiến người ta cảm nhận được gì, nhưng Vương Trung là người thật sự bước ra từ địa ngục, chỉ cần nhìn thấy con số là có thể cảm nhận được sức nặng của nó.

"Nghiệp chướng a." Hắn nhẹ giọng nói, "Mở rộng quân đội một cách tồi tệ, chỉ huy một cách tồi tệ, đúng là nghiệp chướng a."

Pavlov và Popov cũng im lặng, giống như đang mặc niệm cho hàng triệu quân nhân đã hy sinh.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng hát của một đội quân nào đó: "Kazaria, Kazaria! Xe ngựa chở thi thể đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!"

Pavlov đột nhiên hỏi: "Bài hát này tên là gì? Chưa từng nghe cậu nói qua?"

Vương Trung: "Nếm bùn đất."

Phệ Sa là ăn cát đất, đây là câu chuyện của Afghanistan, đổi thành Kazaria thì gọi là gặm bùn, hợp lý.

Popov kinh hãi: "Cái tên này không thể nào khích lệ tinh thần quân đội được! Cậu thật sự muốn dùng cái tên này để công bố sao?"

Vương Trung: "Không, tên bài hát mà Vasili gửi cho tạp chí âm nhạc là Lòng dũng cảm cuối cùng."

Popov thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Nelly đẩy cửa ra: "Bữa sáng đến rồi."

Pavlov: "Ồ, bữa sáng đến rồi. Hôm nay ăn gì vậy? Thơm quá."

Nelly: "Súp Succuc."

"Thật sao, cho tôi một bát."

Nelly lập tức múc cho vị Tham mưu trưởng một bát lớn.

Vị Tham mưu trưởng béo ú bưng bát lên uống một hơi hết nửa bát, sau đó dùng muỗng múc thịt đã hầm nhừ trong canh cho vào miệng.

Vương Trung im lặng nhìn Pavlov ăn ngon miệng, cứ như vậy nhìn máu mũi hắn chảy ra.

"Chờ chút!" Pavlov lấy khăn tay ra bịt mũi lại, "Chuyện gì thế này?"

Vương Trung: "Bởi vì súp này không phải nấu bằng xúc xích hay thịt bò, mà là thịt hươu và thịt nhím."

Nelly: "Còn có cả thịt rắn nữa. Tôi đã xử lý hết số thịt mà quân sĩ Grigory bắt được rồi cho vào."

Pavlov trợn tròn mắt: "Sao bây giờ mới lấy ra cho chúng ta ăn?"

Vương Trung: "Bởi vì hôm qua là ngày lễ của cô ấy, cho nên tôi ăn nữa cũng vô dụng. Vì vậy tôi mới đưa số thịt còn dư cho đội nấu cơm."

Popov thè lưỡi: "Xong rồi, cậu có biết lần này cậu đã tạo ra bao nhiêu bà mẹ đơn thân không hả? Ở trong doanh trại có biết bao nhiêu cô gái, đội nấu cơm, đội giặt quần áo, còn có cả y tá của bệnh viện. Xong rồi xong rồi, sao cậu có thể để cho đám nhóc đó ăn thịt hươu và thịt nhím chứ, xong đời rồi."

Vương Trung gãi đầu: "Lỗi của tôi à?"

"Lỗi của cậu." Popov và Pavlov đồng thanh nói.

————

Ngày 1 tháng 11, bộ chỉ huy tiến công của Tập đoàn quân thiết giáp số hai, cố cư của đại văn hào Kozlov.

"Tướng quân!" Người sĩ quan phụ tá vừa dẫn đường, vừa kiêu ngạo tuyên bố: "Đây chính là cố cư của đại văn hào Kozlov."

Von Guderian thả chậm bước chân, vừa thưởng thức cách bài trí hoàn hảo bên trong căn phòng, vừa đi vào: "Ông ta đã viết "Chiến tranh và Hòa bình" ở đây sao?"

Người sĩ quan phụ tá: "Chúng ta sẽ đặt bộ chỉ huy ở đây sao?"

"Không." Von Guderian không cần suy nghĩ đã từ chối, "Bây giờ quân địch đã bắt đầu ném bom bừa bãi, nơi này nhất định sẽ trở thành mục tiêu oanh tạc. Chỉ cần nằm trong phạm vi tấn công của pháo binh địch thì không thể

ở trong nhà được, không thể để quân địch được như ý."

Người sĩ quan phụ tá: "Nhưng mà, vì không thể ở trong nhà, không thể đóng quân trên đường khi nằm trong phạm vi pháo binh của quân địch nên thể lực của quân ta tiêu hao rất lớn. Những chàng trai cần được nghỉ ngơi."

Von Guderian: "Hãy nói với bọn họ, sau khi tử trận là có thể yên nghỉ mãi mãi ở Valhalla."

"Nhưng mà." Người sĩ quan phụ tá nghi ngờ hỏi: "Chẳng phải chiến tranh sắp kết thúc rồi sao?"

Guderian không trả lời, mà đi đến trước bản đồ đã được mở ra, nhìn địa danh lớn nhất trên bản đồ: Yekaterinburg, mím chặt môi, ngay cả tần suất chớp mắt cũng chậm lại.

Lúc này, một vị tham mưu chạy vào, khép hai chân lại, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Tiền tuyến báo về, từ trong miệng của tù binh lấy được tin tức về ba phiên hiệu Tập đoàn quân mới!"

Guderian lập tức xoay người, nhìn về phía vị tham mưu, lông mày nhíu lại: "Mấy?"

"Ba!" Vị tham mưu lớn tiếng đáp.

Guderian trầm giọng nói: "Tôi nghe thấy rồi, không cần nói lớn tiếng như vậy."

Vị tham mưu ngượng ngùng đứng im.

Người sĩ quan phụ tá đi tới, cầm lấy điện báo, lặng lẽ phất tay, ra hiệu cho anh ta mau chóng rời đi.

Guderian đại tướng tự mình bước lên, cầm lấy điện báo, bắt đầu đọc: "Căn cứ theo lời khai của tù binh, xác nhận sự tồn tại của ba Tập đoàn quân 111, 112, 113 của địch. Căn cứ theo lời khai của tù binh, ba Tập đoàn quân này không có quân đội cấp Tập đoàn quân, phỏng đoán là do sĩ quan cấp cao bị tổn thất quá nặng.

"Trong ba Tập đoàn quân, Tập đoàn quân có quy mô lớn nhất là Tập đoàn quân 112, có biên chế tám Sư đoàn bộ binh, cộng thêm pháo binh và quân đội hỗ trợ, quy mô khoảng 10 vạn người.

"Tập đoàn quân có quy mô nhỏ nhất là Tập đoàn quân 111, có năm Sư đoàn và một Lữ đoàn độc lập, khoảng 6 vạn người.

"Chúng tôi phỏng đoán ít nhất có 20 vạn quân mới đã tham gia vào tác chiến phòng ngự."

Sau khi đọc xong, Guderian để tay đang cầm điện báo ra sau lưng, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn lên trần nhà.

Hắn cứ giữ nguyên tư thế đó, như thể một đứa trẻ đang nhìn mạng nhện trên trần nhà vậy.

Một lúc sau, Guderian mới lên tiếng hỏi: "Bộ chỉ huy nói trên chiến trường chính diện chỉ có bao nhiêu quân địch?"

Người sĩ quan phụ tá: "Một triệu."

"Bây giờ là một triệu hai trăm ngàn rồi. Hỏi thăm tiền tuyến xem tình hình trang bị của những Tập đoàn quân mới được bổ sung này thế nào? Nếu như trang bị kém... Vậy thì còn hy vọng."

Người sĩ quan phụ tá lập tức xoay người: "Tôi lập tức gọi điện thoại... À không, dùng điện đài liên lạc."

"Không cần, không cần gấp như vậy, gửi điện báo là được rồi."

...

Khoảng một tiếng sau, Guderian đang lật xem bộ sưu tập sách của Kozlov, người sĩ quan phụ tá cầm điện báo đi vào: "Báo cáo, đã có điện báo trả lời, tướng quân."

"Đọc đi." Vị đại tướng nhẹ giọng nói.

Người sĩ quan phụ tá cúi đầu đọc: "Những Tập đoàn quân mới gặp phải quả thật có dấu hiệu thiếu hụt trang bị, nhưng chủ yếu là thiếu hụt vũ khí hạng nhẹ, còn số lượng trọng pháo và xe tăng tương đối đầy đủ. Tinh thần chiến đấu của binh lính trong những quân đoàn này rất cao, thường xuyên phát động tấn công bằng lưỡi lê để bù đắp cho sự thiếu hụt kỹ năng tác chiến.

"Và..."

Người sĩ quan phụ tá dừng lại, nhìn vị đại tướng, sau đó mới tiếp tục nói: "Và chúng ta lại phát hiện thêm một phiên hiệu Tập đoàn quân mới, Tập đoàn quân 114, có tám Sư đoàn bộ binh và một Sư đoàn kỵ binh, gần 10 vạn người."

Guderian thở dài: "Chiếc xe lu... đã lăn bánh rồi."

Hắn gấp cuốn sách cổ lại, nhắm mắt.

Vài giây sau, hắn mở mắt ra: "Không, vẫn chưa đến lúc bỏ cuộc, ra lệnh cho tất cả các đội, toàn lực tiến về phía trước! Tình trạng lầy lội đang giảm bớt, chúng ta sẽ đến Yekaterinburg để đón mùa đông!"

Nói xong, hắn quay đầu nhìn bộ sưu tập sách: "Mang tất cả số sách này, cất vào trong rương, chuyển xuống tầng hầm! Lũ Ant đó sẽ ném bom nơi này, bộ sưu tập sách này vô tội!"

(Hết chương)

Chương 75: Doanh Đột Kích (412)

Ngày 4 tháng 11, Đại đội trinh sát, Sư đoàn bộ binh cơ giới số 1 cận vệ.

Koshkin cưỡi con ngựa màu đỏ mà hắn mang từ nhà đến, dẫn theo một đội trinh sát nhỏ lên núi.

Trên vùng bình nguyên gần Yekaterinburg, tuy rằng địa hình vẫn là bình nguyên, nhưng bắt đầu xuất hiện rất nhiều ngọn đồi, không giống như thảo nguyên Kazaria chỉ toàn là gò đất.

Có những ngọn đồi cao hơn mặt đất mấy trăm mét, chỉ có điều độ dốc tương đối thoải, cho nên xe tăng cũng có thể leo lên.

Koshkin xông lên đỉnh núi, giơ ống nhòm lên quan sát phía Tây.

Lúc này, thuộc hạ của hắn đột nhiên thúc ngựa chạy xuống núi, chĩa súng tiểu liên vào bụi cây, hét lớn: "Ai đó! Ra ngoài!"

Sau khi hét lên hai tiếng, có vài người đội mũ quân đội xiêu vẹo, run rẩy bước ra khỏi bụi cây.

"Thuộc đội nào?" Người lính trinh sát cố gắng khống chế con ngựa đang nóng nảy, súng tiểu liên vẫn chĩa thẳng vào mấy người kia.

Vị Thượng sĩ dẫn đầu chỉnh lại mũ, lớn tiếng nói: "Chúng tôi là lính của Sư đoàn bộ binh tạm thời số 180, Sư đoàn của chúng tôi bị đánh tan, tất cả đều chạy về phía sau, chúng tôi tìm không thấy Sư bộ, cũng không tìm thấy chỉ huy của Trung đoàn, chỉ có thể tiếp tục đi về phía Đông, hy vọng có thể gặp được quân ta."

Người lính trinh sát: "Giấy tờ tùy thân của anh đâu?"

"Anh xem túi của tôi này." Vị Thượng sĩ chỉ vào túi áo khoác quân đội mùa thu của mình, "Bị mảnh đạn bắn rách mất rồi, bọn họ có lẽ có giấy tờ."

Vừa dứt lời, một người lính Hạ sĩ liền lấy giấy tờ ra: "Tôi có."

Sau đó là hai người lính Binh nhì: "Tôi cũng có."

"Giấy tờ của tôi không biết đánh rơi ở đâu rồi."

"Lúc tôi đang giằng co thì bị lũ quỷ Prosen cướp mất áo khoác rồi! Giấy tờ với ảnh của tôi và vợ sắp cưới đều bị chúng nó lấy mất rồi, chết tiệt!"

Người lính Thượng sĩ làm động tác "im lặng", nghiêm túc nói với người lính trinh sát: "Chúng tôi không hề phản bội, chúng tôi sẵn sàng tiếp tục chiến đấu với lũ quỷ đó! Xin hãy tha cho người nhà của chúng tôi! Chúng tôi chỉ là không tìm thấy sĩ quan chỉ huy, không biết phải làm gì!"

Lúc này Koshkin cũng cưỡi ngựa đi xuống từ trên sườn núi: "Làm sao tôi biết được các anh không phải là gián điệp do quân địch phái đến?"

"Nhà tôi ở Ermusuku! Tôi là người Ant chính hiệu! Nhà tôi có tất cả năm người!" Người lính Thượng sĩ lớn tiếng nói, "Các anh có thể đi điều tra!"

Người lính Hạ sĩ vừa nãy nói mình có giấy tờ nhỏ giọng nói: "Anh nói người nhà ra như vậy, lỡ như bọn họ tìm đến nhà anh thì sao?"

Người lính Thượng sĩ trừng mắt nhìn người lính Hạ sĩ: "Cậu đưa giấy tờ cho người ta xem, chẳng phải cũng giống vậy sao? Không, chúng ta có thể sống sót hay không, người nhà của chúng ta có thể sống hay không, tất cả đều phụ thuộc vào việc có thể gặp được một vị chỉ huy tốt bụng hay không!"

"Được rồi!" Koshkin nói: "Lần này coi như các anh may mắn đấy! Bởi vì chúng tôi là quân của Rokossovsky, ngài ấy sẽ đối xử công bằng với các anh!"

————

"Đối với vấn đề của những tên lính đào ngũ... Còn cả những tên bại binh nữa." Vương Trung nhìn những người khác trong hầm, nói: "Tôi cho rằng có thể triệu tập một cuộc họp, để mọi người chỉ ra những kẻ cầm đầu bỏ chạy, chúng ta sẽ xử bắn những kẻ cầm đầu đó, những người còn lại sẽ được tập hợp lại thành lập Doanh trừng giới, chuyên môn thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm nhất để chứng minh quyết tâm chiến đấu của bọn họ với quân địch."

Popov lắc đầu: "Không được, chúng ta là Cận vệ quân, chúng ta không thể dùng cách gọi Doanh trừng giới được, như vậy sẽ khiến người ta lầm tưởng rằng chúng ta cũng kết nạp cả tội phạm cải tạo lao động và tử tù."

Vương Trung suy nghĩ một lúc: "Vậy gọi là Doanh đột kích. Để bọn họ huấn luyện sử dụng loại lựu đạn chống tăng mới, trong chiến đấu, nhiệm vụ của bọn họ là chuyên môn tiêu diệt xe tăng của quân địch."

Pavlov: "Chỉ có lựu đạn chống tăng thôi sao? Nếu như bọn họ làm phản trên chiến trường cũng sẽ không gây ra tổn thất quá lớn. Tôi đồng ý. Ngày hôm qua, chúng ta đã bắt được 700 tên lính đào ngũ, cần phải tận dụng số quân lực này."

Vương Trung hơi nhíu mày: "700? Nhiều như vậy sao?"

"Đúng vậy, gần đây những người giao chiến với quân địch đều là lính mới, ngay cả sĩ quan chỉ huy cũng chưa có kinh nghiệm, một khi sĩ quan chỉ huy hy sinh thì binh lính sẽ lập tức tan rã." Pavlov lắc đầu, "Gần đây chúng ta có bổ sung thêm một vài thương binh là lính kỳ cựu, tình hình chung cũng không tệ lắm. Nhưng số lượng binh lính kỳ cựu được bổ sung cũng rất ít."

Vương Trung: "Binh lính bị thương đã bắt đầu quay trở lại quân ngũ rồi mà..."

"Đúng vậy, chiến tranh đã kéo dài bốn tháng rồi, tướng quân." Pavlov nhìn Vương Trung, nói: "Bốn tháng rồi."

Sau đó, trong hầm chỉ huy liền rơi vào yên lặng.

Một lúc sau, Popov đứng dậy: "Tôi đi tổ chức Doanh trừng giới... À không, Doanh đột kích, tiện thể để cho thẩm phán dựa theo lời khai của binh lính mà xử bắn kẻ cầm đầu."

Sau khi Popov rời đi, Pavlov mới nói với Vương Trung: "Tốc độ tiến quân của quân địch ngày càng nhanh, có khi còn chưa đợi Tướng quân Mùa Đông đến thì chúng ta đã bị đánh tan rồi."

Vương Trung nhìn mũi tên đại diện cho quân địch trên bản đồ, nhìn từ trên bản đồ, mũi tên chỉ cách địa danh Yekaterinburg bằng khoảng cách của ba lần lấy compa để đo.

Lúc này, người lính tham mưu phụ trách thông tin bước vào, giơ tay chào: "Báo cáo, điện báo khẩn cấp từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây."

Pavlov nhận lấy điện báo, sau khi xem xong liền ngẩng đầu lên, nói với Vương Trung: "Markov đã bị chiếm đóng. Quân địch chỉ cách Yekaterinburg chưa đến 100 km."

Vương Trung bước đến trước bản đồ chiến tuyến, nhìn một lúc rồi mới hỏi: "Dự báo thời tiết thế nào?"

Pavlov: "Một tuần tới sẽ không có tuyết, hai tuần tới, tỉ lệ dự báo có tuyết rơi cũng chỉ có 40%. Nhưng mà nhiệt độ hiện tại đã gần đến 0 độ rồi, sắp đóng băng rồi."

Vương Trung cau mày, ít nhất còn hai tuần nữa Tướng quân Mùa Đông mới đến.

Mà quân địch đã tiến đến khu vực cách Yekaterinburg chưa đến 100 km.

Trận chiến thật sự sắp bắt đầu rồi.

Vương Trung: "Tiếp tục trinh sát."

Lúc này, lại có một người lính tham mưu khác cầm điện báo đi vào: "Báo cáo, điện báo từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây."

Pavlov nhận lấy, sau khi xem xong liền nói: "Tập đoàn quân phía Tây chuẩn bị phát động phản công. Kỳ lạ thật, tại sao lại gửi điện báo này cho chúng ta? Chúng ta chỉ là Sư bộ."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn người lính tham mưu phụ trách thông tin: "Cậu chắc chắn là điện báo này gửi cho chúng ta chứ?"

"Vâng, phần đầu của điện báo có mã nhận dạng, đúng là gửi trực tiếp cho chúng ta."

Pavlov nhìn Vương Trung: "Xem ra là... bọn họ thật sự coi cậu là Hoàng thân, muốn cậu xem qua một chút."

Vương Trung nhận lấy điện báo, liếc nhìn một cái: "Nói nhăng nói cuội, rõ ràng là không hề có ý định hỏi ý kiến của chúng ta. Gửi điện báo trả lời, nói là chúng tôi đã biết."

Sau khi người lính tham mưu phụ trách thông tin rời đi, Pavlov mới nói: "Hiện tại, Tư lệnh của Tập đoàn quân phía Tây, Nguyên soái Semyon là một vị tướng mà Sa Hoàng rất tin tưởng. Tuy rằng không được sủng ái, nhưng về cơ bản vẫn giữ vững quan điểm nhất quán với Quốc vương. Tôi đoán có thể là do chuyện công chúa ngủ lại đây một đêm khiến bọn họ suy nghĩ quá nhiều."

Vương Trung cau mày: "Bọn họ bị làm sao vậy? Quân địch đã tiến đến khu vực cách thủ đô chưa đến 100 km rồi, vậy mà bọn họ còn đang lo mấy chuyện mưu mô chốn cung đình này sao? Lũ sâu mọt này ở cùng một chỗ..."

Vương Trung thầm nghĩ, bây giờ hắn cũng không có ý định diệt trừ sâu mọt, nói ra cũng vô dụng.

Đột nhiên Vasili xông vào, trên tay cầm một chiếc radio: "Mọi người, mau đến nghe này!"

Nói xong, anh ta liền bật radio lên, nhưng lại phát hiện không có tiếng, bèn vỗ mạnh vào mặt sau của chiếc radio.

Pavlov cầm lấy chiếc radio, đặt lên bàn, sau đó giơ tay lên, định bổ một phát thật mạnh xuống, suýt chút nữa thì bổ đôi chiếc radio.

Sau đó, âm thanh liền vang lên, là bài "Phệ Sa", à không, là "Lòng dũng cảm cuối cùng".

Phải công nhận rằng, sau khi được thêm vào những âm thanh nhiễu sóng đặc trưng của radio thì bài hát này lại mang một phong cách khác.

Vasili: "Tôi mới gửi đi có một tuần! Vậy mà đài radio đã phát sóng rồi!"

Pavlov nhìn chiếc radio: "Đáng tiếc là tôi nghe đến phát ngán rồi, ra ngoài nhà vệ sinh cũng nghe thấy người ta hát "Tao còn quả lựu đạn cuối cùng, lũ khốn kiếp chúng mày, thử xem lợi hại của nó này".

Vương Trung cười nói: "Chẳng phải đây là chuyện tốt sao? Nếu như chỉ cần một bài hát cũng có thể khiến binh lính dũng cảm chiến đấu đến hơi thở cuối cùng thì mọi chuyện đã trở nên quá đơn giản rồi."

Lúc này, bài hát trên radio đã kết thúc, người phát thanh viên lên tiếng: "Bài hát này được sáng tác bởi tướng quân Rokossovsky dựa trên cảm xúc của ông ấy trong trận chiến tại Cao điểm Peniye, tại đó, ông ấy đã rơi vào tuyệt cảnh, quân số chỉ còn lại vài trăm người, nhưng ông ấy đã tiêu diệt được 200 xe tăng của quân địch!"

Vương Trung: "Cái rắm! 200 xe tăng phần lớn đều là công lao của tổ lái xe tăng KV! Tôi chỉ tiêu diệt được 8 chiếc, chỉ có 8 chiếc mà thôi!"

Hắn còn đang tức giận thì bên ngoài vang lên tiếng còi báo động phòng không.

Vương Trung vội vàng chạy đến cửa quan sát của hầm, điều chỉnh góc nhìn lên bầu trời.

Dưới góc nhìn từ trên cao, hắn nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong hầm, chắc là tu sĩ Peter gọi đến.

Pavlov nghe điện thoại xong liền báo cáo: "Tu sĩ Peter nghe thấy hai chiếc máy bay ném bom hạng nặng được tám chiếc 109 hộ tống đang bay về phía chúng ta."

Vương Trung chuyển về góc nhìn trong hầm: "Chuyện gì vậy? Chỉ có hai chiếc?"

"Đúng vậy."

Vương Trung bỗng có dự cảm chẳng lành.

Hắn lại quan sát từ góc nhìn trên cao, cuối cùng cũng tìm thấy đội hình đó.

Hai chiếc máy bay ném bom hạng nặng - dưới bụng có treo bom Fritz X!
Vương Trung: "Đại đội Thần Tiễn chuyển đi! Đừng nổ súng!"

Pavlov lập tức cầm lấy ống nghe: "Nhận Đại đội Thần Tiễn! Dừng phòng bị trống, mau di chuyển!"

Tầm nhìn của Vương Trung di chuyển về trận địa của quân đội mình, tìm Đại đội Thần Tiễn, nhìn người tí hon chạy ra từ trong hầm trú ẩn phủ lưới ngụy trang, nhảy lên xe máy chạy trốn.

Được đấy chứ, chiếc xe máy mà Shostka tập kích quân địch cướp được giờ vẫn còn dùng được!

Sau khi xác nhận Đại đội Thần Tiễn đã di chuyển toàn bộ, Vương Trung lại chú ý đội hình quân địch.

Kỳ quái, toàn bộ đội hình quân địch đều bay trên không trung, Đại đội Thần Tiễn ở độ cao này sẽ không khai hỏa, tầm bắn không tới.

Vậy đây rốt cuộc là...

Sau đó Vương Trung nhìn thấy Fristz X ném bom.

Hắn kinh hãi, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo quả bom.

Sau đó hắn liền thấy bom lao vào căn nhà gạch của ông Boye.

Đúng vậy, chính là căn nhà trước đó suýt chút nữa để công chúa điện hạ ở lại.

Giờ là nhà trống, dù sao mình khai pháo cho nổ nhà người ta nhiều, cũng phải đề phòng người ta cho nổ nhà mình.

Một tiếng nổ lớn - tiếng nổ này bản thể Vương Trung nghe được, sau khi đã bị hầm chỉ huy làm suy yếu, mắt thường của Vương Trung - Thiên Nhãn lại nhìn thấy đám mây hình nấm khổng lồ.

Nhìn đám mây hình nấm kia, trong lòng hắn còn giật thót một cái, sau đó phát hiện không có sóng xung kích hay bức xạ ánh sáng quá mức, chỉ là do nhiều thuốc nổ TNT quá nên mới nổ ra như vậy.

Căn nhà gạch của ông Boye, bị san phẳng.

Quả Fristz X thứ hai rơi xuống, nổ tung nhà thờ trong làng, cũng coi như nhà gạch, nhưng mái nhà lại bằng gỗ.

Sau tiếng nổ lớn, nhà thờ cũng không cánh mà bay.

Sau khi ném hai quả Fristz X này xuống, phi đội của quân địch chuyển hướng.

Xem ra quả Fristz X ở trong chiếc máy bay ném bom còn lại không phải chuẩn bị cho Sư đoàn cận vệ số 1.

Vương Trung chuyển về góc nhìn hầm chỉ huy, nói với Pavlov: "Phải nghĩ cách triển khai một số đơn vị tạo khói, khi máy bay địch tới dùng khói che khuất tầm nhìn trên không."

Tỷ lệ trúng đích của Fristz X dựa vào nhân viên điều khiển vô tuyến trên máy bay, mà nhân viên thao tác thì đang ngắm bắn mục tiêu.

Vương Trung: "Ngoài ra kiểm tra hố bom, xem có thể tìm được linh kiện còn sót lại của bom địch hay không."

Pavlov: "Vâng."

(Hết chương)

Chương 76: Tiếp địch (512)

Ngày 8 tháng 11, Sư đoàn cận vệ số 1, Đại đội Trinh sát, đi làm nhiệm vụ trinh sát.

Koshkin chuẩn bị đến ụ đất thường ngày để xem xét tình hình, kết quả phi ngựa được một nửa đường, đột nhiên nghe thấy trên núi có tiếng động cơ.

Hắn kéo mạnh con ngựa chiến, nín thở lắng nghe.

Đúng là tiếng động cơ, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Hắn quay đầu hô lớn: "Misha (biệt danh của Mikhail)! Chạy mau! Chúng ta gặp địch rồi, mau về Bộ Tư lệnh báo tin!"

Mikhail là người cưỡi ngựa giỏi nhất trong Đại đội, cho nên con ngựa mạnh nhất vẫn luôn là do hắn cưỡi, giờ nghe thấy Đại đội trưởng gọi như vậy, Mikhail lập tức quay đầu, thúc ngựa bắt đầu chạy như bay, vó ngựa bắn lên những tia bùn đất.

Koshkin một bên lấy lựu đạn khói cướp được từ quân địch trên lưng xuống, một bên hô: "Chuẩn bị tạo khói! Chúng ta phải câu giờ cho Misha!"

Thực ra trong tình huống đường xá thế này, ngựa chiến phi nước đại còn nhanh hơn cả đội quân cơ giới.

Nhưng để cho chắc chắn, Koshkin quyết định dẫn đội ở lại chặn đội trinh sát của địch.

Hắn ném lựu đạn khói ra, đồng thời một chiếc xe máy lao lên đỉnh núi.

Ngồi trong thùng xe máy không phải là xạ thủ súng máy, mà là chỉ huy đội trinh sát xe máy, nên súng máy không bắn tới ngay lập tức.

Nhưng khi chiếc xe máy thứ hai lao lên, xạ thủ súng máy trong thùng xe lập tức nổ súng.

Ba con ngựa của đội trinh sát trúng đạn ngã xuống, ba người cưỡi ngựa chỉ có hai người kịp nhảy xuống, người còn lại trực tiếp bị ngựa đè lên người, kêu thảm thiết - chắc là xương đùi bị gãy rồi.

Con ngựa bị ngã vẫn còn giãy giụa, muốn đứng dậy.

Koshkin trốn vào trong làn khói, nói với Đại đội: "Tản ra! Tạo khói! Không cho quân địch tùy tiện truy kích!"

Tiểu đội trinh sát tứ tán né tránh hỏa lực súng máy, ném lựu đạn khói.

Rất nhanh, toàn bộ sườn núi chìm trong khói trắng, tiếng súng máy của quân địch cũng ngừng lại.

Koshkin: "Phân tán rút lui, cho quân địch không biết đuổi theo ai, tối nay tập kết tại Sư bộ!"

Nói xong hắn nằm sấp trên lưng ngựa, phi nước đại.

————

Thiếu tá Cohen, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới 512 bò ra khỏi thùng xe.

Hắn nhìn mặt đất dưới chân: "Trên đỉnh núi không còn lầy lội nữa, thời tiết chết tiệt này sắp qua rồi."

Nói xong, Thiếu tá Cohen lại xác nhận tình trạng mặt đất một lần nữa, xác định thật sự không còn lầy lội, hắn cười toe toét: "Thời tiết này qua đi là chúng ta có thể toàn lực tấn công. Ngày tàn của lũ Ant sắp đến rồi!"

Những người khác cũng cười ha hả.

Chẳng trách bọn họ lại cười như vậy, sau khi chọc thủng sông Desna, Tập đoàn thiết giáp số 2 thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, bất kể quân Ant có chống trả kiên cường thế nào, đều sẽ nhanh chóng bị Tập đoàn thiết giáp số 2 nghiền nát.

Tuy rằng không phải là chiến tranh vây hãm, không bắt được quá nhiều tù binh, nhưng liên tiếp giành thắng lợi như vậy có tác dụng rất rõ ràng trong việc cổ vũ sĩ khí quân đội.

Trong lúc cười nói vui vẻ, xe thiết giáp chở theo Tiểu đoàn Trinh sát cũng leo lên sườn dốc, Thiếu tá Cohen lập tức hạ lệnh: "Thiết lập trạm quan sát và điểm tựa ở đây, đảm bảo đội quân quấy rối của địch không thể vượt qua sườn dốc này."

"Vâng, thưa Thiếu tá."

Thiếu tá lại quay đầu, nói với xe tăng số 2 dưới chân núi: "Thế nào! Sửa được không?"

Đội trinh sát có xe tăng số 2 đi theo đã là cách bố trí thường lệ của quân Prosen, xe tăng số 2 không còn cách nào tham gia chiến đấu trực diện nữa, nhưng đi theo sau đội trinh sát dùng pháo 20 ly yểm trợ hỏa lực vẫn rất tốt.

Đối mặt với các đội quân nhỏ và đội kỵ binh trinh sát của quân Ant, xe tăng số 2 có hiệu quả rất cao.

Đối mặt với câu hỏi của Thiếu tá, Xe trưởng xe tăng số 2 hướng về phía này hô lớn: "Không được, hỏng nặng rồi, cần đội sửa chữa đến đây!"

Thiếu tá: "Vậy thì bỏ lại đây đi, đánh dấu vị trí trên bản đồ, đợi đội sửa chữa đến rồi tính."

Vì đường sá lầy lội, cộng thêm Tập đoàn thiết giáp số 2 tiến công quá nhanh, nên đội bảo trì đã bị bọn họ bỏ lại phía sau 100 km.

Vào tháng 10, bọn họ vì đợi đội sửa chữa mà phải dừng tấn công hai ngày.

Sau đó, bộ phận hậu cần đã phân phối rất nhiều trọng tải cho đội sửa chữa, vất vả lắm mới khiến xưởng sửa chữa dã chiến theo kịp đội tiên phong.

Nhưng theo sự tiến công của Tập đoàn thiết giáp số 2, tình hình lại trở nên tồi tệ.

Kíp xe bỏ xe tăng rất nhanh đã lên xe máy leo lên núi, Xe trưởng nhảy xuống xe máy liền phản đối Thiếu tá Cohen: "Xưởng sửa chữa dã chiến còn cách đây 100 km, bỏ lại đây không chừng sẽ không bao giờ sửa được. Chỉ cần có bánh răng số 3 của hộp số là chúng ta có thể sửa được. Nên hỏi xem những xe tăng khác có bánh răng số 3 không?

"Túi phụ tùng mà xe tăng chúng tôi mang theo chỉ mới dùng hết bánh răng số 3, những cái khác còn, có thể đổi cho xe tăng khác."

Thiếu tá Cohen nhìn Xe trưởng: "Tất cả các anh đều mang theo túi phụ tùng sao?"

"Đương nhiên rồi, thời tiết quỷ quái thế này, hậu cần cũng không đáng tin cậy như không quân. Tất cả các xe tăng đều phải tự mang theo túi phụ tùng, tự sửa chữa. Khi giao chiến, túi phụ tùng còn có thể dùng làm giáp phụ nữa!"

Thiếu tá Cohen gật đầu: "Được rồi, anh dùng radio hỏi xem còn xe tăng nào có bánh răng số 3 không."

"Cảm ơn Thiếu tá."

Đội trinh sát vì muốn tránh bị lộ, nên thường giữ im lặng vô tuyến điện, chỉ khi phát hiện mục tiêu có giá trị mới phá vỡ im lặng báo cáo lên trên.

Sau khi tiễn Xe trưởng đi, Thiếu tá Cohen nói với nhân viên thông tin: "Báo cáo Sư đoàn, chúng ta đã tiến đến khu vực cách Sukhaya Verevka 10 km về phía Tây."

————

12 giờ trưa ngày 8 tháng 11, Sukhaya Verevka, Sư bộ sư đoàn cận vệ số 1.

Một kỵ binh được dẫn vào hầm chỉ huy Sư bộ.

Vương Trung: "Ồ, cậu là binh sĩ Mikhail của Đại đội Trinh sát phải không?"

Người kỵ binh kinh hãi: "Ngài biết tôi ạ?"

Vương Trung: "Tôi đều nhớ tên của tất cả sĩ quan, binh sĩ trong Sư đoàn."

Dùng phần mềm hỗ trợ để nhớ.

Nhưng người kỵ binh không biết, lập tức lộ vẻ cảm động: "Thật là ghê gớm!"

"Đừng kinh ngạc nữa, báo cáo tình hình đi. Mọi người đi trinh sát phải không? Sao Đại úy Koshkin không tự mình đến?" Vương Trung hỏi.

Người kỵ binh lập tức nghiêm túc: "Đại úy Koshkin bảo tôi về báo cáo trước, bọn họ phụ trách cản địch. Chúng tôi gặp đội trinh sát của địch ở cao điểm 391, có xe máy, xe thiết giáp bánh xích, còn có rất nhiều tiếng động cơ khác nữa, tôi không nhìn thấy rõ xe."

Pavlov lập tức cầm lấy một chiếc thẻ đánh dấu giao tranh, đặt lên bản đồ tình hình chiến trường trên bàn, bên cạnh thẻ đánh dấu là ký hiệu hình tam giác biểu thị cao điểm, cùng với độ cao của cao điểm 391.

Dùng độ cao so với mực nước biển để đặt tên cho cao điểm cũng là cách làm truyền thống trên bản đồ quân sự.

Cao điểm xảy ra đại chiến sau này mới được đặt tên, ví dụ như "Ngọn đồi vô danh" gì đó.

Vương Trung nghiêm nghị nói: "Đội trinh sát của quân địch đã đến cách chúng ta 10 km."

Pavlov: "Có cần đánh một trận không?"

Vương Trung: "Chưa chắc quân địch đã dừng lại, biết đâu họ vẫn đang tiếp tục tiến về phía chúng ta?"

Lúc này, Vasili đột nhiên báo cáo: "Chờ một chút, tôi nghe thấy tiếng người của quân Prosen đang gọi nhau. Hình như có một chiếc xe tăng số 2 bị hỏng, cần xe tăng khác đưa phụ tùng đến."

Vương Trung: "Tín hiệu radio có rõ không?"

"Rõ, có lẽ người nói chuyện chỉ cách chúng ta khoảng 10 km." Vasili đáp.

Vương Trung: "Làm tốt lắm, nhạc sĩ."

Hắn tự mình cầm ống nghe: "Nối máy với trận địa pháo binh. Trận địa pháo binh phải không? Tôi là Rokossovsky đây."

"Báo cáo Tướng quân! Chúng tôi đang tiến hành huấn luyện bắn giả định!" Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh báo cáo.

Vương Trung: "Đừng giả định nữa, bắn thật đi. Tôi cho anh tọa độ trên bản đồ, anh tự tính toán tham số bắn. Tọa độ là..."

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao để tìm cao điểm 391, tuy rằng lúc này có một tầng "sương mù chiến tranh" bao phủ cao điểm, hắn chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật, không thấy quân địch trên đó, nhưng nói tọa độ thì vẫn rất đơn giản.

Báo xong tọa độ, hắn nói tiếp: "Bắn nhanh 3 phát."

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh: "Bắn nhanh 3 phát, rõ. Tướng quân, quân địch lại sắp có một vị tướng quân nữa chết phải không?"

Vương Trung nghiêm nghị bác bỏ: "Đừng nói những lời không căn cứ như vậy, chỉ là ở đó có thể có một chiếc xe tăng số 2 của quân địch bị hỏng, cũng có thể đội trinh sát cơ giới của địch cũng ở đó. Cho nên chúng ta bắn nhanh 3 phát dò xét xem sao."

"Chỉ là dò xét thôi sao?"

"Đúng vậy, dù sao bây giờ chúng ta ở gần Yekaterinburg, bổ sung đạn pháo rất dễ dàng."

Trên thực tế, đạn pháo bên phía Vương Trung nhiều đến mức hắn lo lắng nếu bị đánh bom, thì số đạn pháo đó phát nổ có thể khiến cả Sư đoàn bị xóa sổ hay không - nhiều đến mức đó.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn Pavlov: "Bọn họ hỏi tôi có phải lại muốn giết chết một vị tướng của địch nữa hay không."

Pavlov cười ha hả.

Vương Trung: "Nên tránh để những lời đồn đại thiếu thực tế như vậy xuất hiện."

Pavlov: "Anh bỏ đi, anh không xem tờ báo lá cải mới nhất ở Yekaterinburg đưa tới sao? Người dân Yekaterinburg bây giờ đang bàn tán về chuyện giữa anh với Công chúa Hoàng gia, anh đã giết bao nhiêu tướng của Prosen, còn có chuyện anh chính là Thánh Andrew tái thế."

Vương Trung nhíu mày: "Chuyện sau cùng là thế nào?"

Pavlov chỉ tay vào Popov: "Đó là lĩnh vực của anh ta, anh hỏi anh ta đi."

Popov sau khi chạm mắt với Vương Trung bèn nói: "Đầu tiên, đây không phải là do Giáo hội tung tin, nhưng... Thông thường mà nói, nếu có lời đồn đại nào đó cho rằng người nào đó là Thánh Andrew tái thế, thì sẽ bị Tòa án dị giáo coi là báng bổ Thánh Andrew, thế nhưng lời đồn đại như vậy lại có thể xuất hiện trên báo chí, tuy rằng chỉ là báo lá cải, nhưng mà... phải không ạ?"

"Cái gì mà phải không?" Vương Trung vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng pháo nổ ầm ầm bên ngoài, Trung đoàn Pháo binh đã tính toán xong tham số bắn, bắt đầu khai hỏa.

Vasili đột nhiên nói một câu: "Hy vọng là đã giết chết một tên tướng địch."

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn.

————

Lúc Thiếu tá Cohen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió, hắn lập tức nằm sấp xuống, hơn nữa còn rất chuyên nghiệp áp dụng tư thế nằm chống pháo.

Đợt pháo kích đầu tiên nện xuống cao điểm, trực tiếp lật tung xe thiết giáp bánh xích, súng máy trên xe văng ra khỏi bệ, rơi xuống trước mặt Thiếu tá Cohen.

Lượt pháo kích thứ hai ập tới, Thiếu tá Cohen bất đắc dĩ phải há to miệng để cân bằng áp lực trong và ngoài tai.

Khi đợt pháo kích thứ ba ập xuống, hắn rốt cuộc cũng bị chấn động đến bất tỉnh.

Sự thật chứng minh tư thế chống pháo quả thật hữu dụng, nhưng chỉ cần hỏa lực của địch đủ mạnh, thì tư thế chống pháo cũng chẳng còn tác dụng gì.

Không biết đã hôn mê bao lâu, Thiếu tá Cohen tỉnh lại, hắn bò dậy, ngồi ngây người trên mặt đất, nhìn xung quanh với vẻ mặt ngơ ngác.

Lúc này, đầu óc hắn vẫn chưa hoạt động trở lại, vẫn đang trong trạng thái mơ màng - hơn nữa là mơ màng theo nghĩa đen.

Đồng thời, tai hắn lúc này không nghe thấy gì cả, chỉ có tiếng ù ù, tiếng ù ù chói tai.

Sau đó, hắn nhìn thấy một gã Đại úy chạy tới, liên tục há miệng, ngậm miệng với hắn.

Thiếu tá Cohen ngơ ngác nhìn vị Đại úy, cho đến khi tiếng ve kêu bên tai đột nhiên biến mất, thế giới như trở lại bên cạnh hắn, hắn lại có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của thương binh và tiếng nói của Đại úy.

"Thiếu tá! Xe máy và xe thiết giáp của chúng ta đều bị tiêu diệt rồi! Chúng ta có tiếp tục trinh sát nữa không?"

Thiếu tá lắc đầu: "Không, mau rời khỏi cao điểm! Quân địch, quân địch là Rokossovsky! Là Bạch mã tướng quân! Cách thức pháo kích bất ngờ, lén lút như vậy, nhất định là hắn!"

(Hết chương)

Chương 77: Rokossovsky cam đoan với ngài, lễ duyệt binh có thể tiến hành (612)

Quân đội Prosen, Tập đoàn thiết giáp số 2, sở chỉ huy dã chiến.

Gọi là sở chỉ huy dã chiến là bởi vì hiện tại sở chỉ huy vẫn đang di chuyển, chưa được thiết lập. Trong trạng thái này, tuy xe thông tin của sở chỉ huy có thể nhận điện báo, nhưng tuyệt đối không thể gửi điện báo - lý do rất đơn giản, xe xóc nảy quá, xe rung lắc một cái là lại gõ thêm một chữ, rung lắc thêm cái nữa lại gõ thêm một chữ.

Mà điện báo chỉ cần ấn xuống là điện văn đã được gửi đi.

Đương nhiên, cho dù đang di chuyển, sở chỉ huy vẫn có thể liên lạc với các đơn vị thông qua radio.

Công suất radio trên xe thông tin rất lớn, nếu phát tín hiệu với công suất tối đa, có khi cả nước Prosennia đều có thể nghe thấy.

Nhờ có radio, Đại tướng Von Guderian vẫn có thể nắm được tình hình của các binh đoàn, thỉnh thoảng còn có thể nghe ngóng tình hình chiến đấu của các phi công.

1 giờ chiều ngày 8 tháng 11, Tham mưu Thông tin đột nhiên đứng dậy nói: "Tướng quân, Sư đoàn Thiết giáp số 2 báo cáo."

Lúc này, Von Guderian đang nghiên cứu bản đồ, bèn hỏi mà không ngẩng đầu lên: "Có chuyện gì?"

"Lại gặp phải tuyến phòng thủ kiên cố của quân địch, tướng lĩnh trấn giữ có thể là Rokossovsky."

Von Guderian ngẩng đầu lên: "Thật sao? Không phải hắn ta đã được điều động đến phòng tuyến Charon ở hậu phương, phụ trách tổ chức phòng thủ Charon rồi sao? Rabverd nói như vậy mà! Cục Tình báo mới thành lập của bọn họ đã cung cấp rất nhiều tin tức tình báo về quân Ant!"

Tham mưu Thông tin nhìn sang Tham mưu Phụ tá.

Tham mưu Phụ tá vừa định lên tiếng, Đại tướng đã lắc đầu: "Thỉnh thoảng tình báo có sai sót cũng là chuyện bình thường. Chỉ là vấn đề nhỏ."

Hắn đột nhiên dừng lại, cau mày: "Không, không phải vấn đề nhỏ, nếu quân địch không rút lui... Bọn họ đặt "Bức tường thép" ở đây, rõ ràng là muốn quyết chiến với chúng ta."

Đại tướng Guderian suy nghĩ vài giây, nói: "Vẫn phát động tấn công theo kế hoạch ban đầu. Nhưng điều động lực lượng dự bị ban đầu của chúng ta cho Sư đoàn Thiết giáp số 2."

Tham mưu Phụ tá: "Điều động lực lượng dự bị ngay bây giờ sao?"

"Nếu chúng ta không thể công phá Yekaterinburg, thì giữ lại lực lượng dự bị để làm gì? Tuyến phòng thủ của hắn đã ở gần vòng ngoài Yekaterinburg rồi, chúng ta chỉ còn cách mục tiêu một chút nữa thôi.

"Đây là lúc nước rút, phải dốc toàn lực! Toàn lực tấn công!"

Đại tướng Guderian đập mạnh tay xuống bàn.

Tham mưu Phụ tá: "Vậy... lệnh cho Sư đoàn Thiết giáp số 2 lập tức phát động tấn công?"

Đại tướng Guderian suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Không, không, muốn làm việc gì cho tốt thì trước tiên phải mài sắc công cụ, đó là một câu tục ngữ của phương Đông. Bây giờ Sư đoàn Thiết giáp số 2 có pháo binh chưa?"

"Chưa ạ. Pháo binh vẫn còn ở phía sau, chưa theo kịp. Nhưng Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 35 bên cạnh được trang bị pháo tự hành Brummbär."

Đại tướng Von Guderian đứng dậy trong chiếc xe chỉ huy đang rung lắc không ngừng: "Brummbär sao, pháo hạng nặng 150 ly có khả năng công thành nhất định, nhưng cũng chỉ có vậy. Dựa theo kinh nghiệm chiến đấu của Lữ đoàn Kỵ sĩ Asgard, thì gã Bức tường thép này rất thích xây dựng những công sự kiên cố và xảo quyệt."

Đại tướng dừng lại một chút: "Lúc ở Agasukov nghỉ ngơi, tôi cũng đã đến xem hầm trú ẩn xe tăng mà hắn xây dựng ở Olaci, rất xảo quyệt, nhưng quá phức tạp, về cơ bản không thể áp dụng trên chiến trường. Tôi đã đơn giản hóa thiết kế của hắn, sau này chắc chắn sẽ phát huy tác dụng rất lớn trong tác chiến phòng ngự."

Tham mưu Phụ tá nhíu mày: "Tác chiến phòng ngự? Quân ta vẫn đang tấn công mà..."

"Chỉ là phòng ngừa bất trắc thôi!" Đại tướng Guderian cắt ngang lời Tham mưu Phụ tá: "Cũng giống như việc gã Gilles đi dưỡng thương kia đã cho bảo tồn Shostka, yêu cầu Học viện Khoa học Quân sự của Đế quốc đến vẽ bản đồ, thì tôi cũng học hỏi trí tuệ của quân địch. Gã Bức tường thép này, về khoản phòng ngự - và cả khoản chơi bẩn, quả thật có bản lĩnh."

Tham mưu Phụ tá không nhịn được cười: "Chơi bẩn ạ?"

"Phải, chơi bẩn. Sau này chiếm được nơi hắn từng phòng thủ, nhất định phải cẩn thận, rà phá bom mìn cho kỹ. Nếu không thì cứ cho nổ tung hết đi." Đại tướng Von Guderian lắc đầu: "Sao lại có loại quân nhân vô liêm sỉ như vậy chứ, lại đi chôn mìn bẫy ngay trong sở chỉ huy của mình."

————

Vương Trung hắt hơi ba cái liên tiếp, thậm chí còn hắt hơi vào tay Nelly.

Nelly lộ vẻ mặt khinh bỉ, vừa lấy khăn tay lau tay vừa lùi ra xa Vương Trung.

Vương Trung: "Chắc chắn là có người của quân Prosen đang nguyền rủa mình! Có thể là mìn bẫy chúng ta chôn ở Shostka lại bị ai đó kích hoạt."

Đúng vậy, mìn bẫy mà Vương Trung chôn ở Shostka không chỉ có cái ở trong sở chỉ huy.

Pavlov: "Cậu không sao chứ? Bị cảm lạnh thì không tốt đâu, một thời gian nữa nhiệt độ sẽ giảm mạnh, lúc đó bị cảm thì phiền phức lắm."

Vương Trung: "Có gì mà phiền phức, cứ trùm chăn ngủ một giấc thật ngon là khỏi."

Hắn chuyển sự chú ý trở lại tấm bản đồ phòng thủ chi tiết trên bàn: "Chúng ta đã biết, sẽ phải đối đầu với Tập đoàn thiết giáp số 2 của địch, dựa theo tin tức tình báo mà binh sĩ Tiểu đoàn Đột kích mang về trước khi tan rã, thì rất có thể chúng ta sẽ phải đối đầu với Sư đoàn Thiết giáp số 2.

"Lực lượng pháo binh của Sư đoàn này chưa theo kịp, trước đó bọn họ có thể chọc thủng phòng tuyến của chúng ta là do quân ta chưa có đủ thời gian xây dựng trận địa phòng ngự hoàn chỉnh.

"Nhưng chúng ta không chỉ có trận địa hoàn chỉnh, mà còn có rất nhiều pháo chống tăng 57 ly."
Ưu điểm của pháo 57 cơ động ZIS30 là bắn được thì có thể chạy, cơ động diệt địch.

Mà ưu điểm của pháo 57mm cố định là dưới sự yểm trợ của tổ lớn, tốc độ bắn cực cao, thậm chí có thể đạt tới ba giây một phát.

Điều này đã vượt qua một số súng trường lên đạn bằng tay.

Đương nhiên pháo chống tăng phải không ngừng thay đổi mục tiêu ngắm bắn, trong thực chiến không đạt được tốc độ bắn như vậy, nhưng mà 57 pháo của Vương Trung tốc độ bắn thực chiến cũng đủ đáng sợ, có thể nhanh chóng áp chế toàn bộ xe tăng địch.

Tổng kết xong tình huống bên mình, Vương Trung chắc chắn nói: "Sư đoàn thiết giáp số 2 không đột phá được phòng tuyến của chúng ta, nếu liều mạng xông lên bọn chúng sẽ bỏ mạng trước mặt chúng ta."

————

Đại tướng Von Guderian: "Sư đoàn trang bị xe tăng số 2 không đột phá được phòng tuyến của Rokossovsky. Số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của bọn chúng đã không đến 100 chiếc, dùng số xe tăng này để tấn công cái mai rùa Rokossovsky này, chỉ là tiêu hao binh lực vô ích mà thôi.

"Biết đối phó với cái mai rùa quan trọng nhất là gì không? Là vòng qua cái mai, móc thịt bên trong. Đương nhiên cũng không thể hoàn toàn không tấn công Rokossovsky, phải kiềm chế hắn, không thể để cho hắn hành động tùy tiện."

Vị đại tướng xoay người đi tới trước cửa sổ nhỏ của xe chỉ huy, mở cửa sổ ra nhìn về phía cánh đồng hoang không ngừng lướt qua phía sau: "Trong chiến tranh ai có thể tung vào doanh cuối cùng, người đó sẽ giành được thắng lợi.

"Chúng ta nhất định phải đảm bảo sư đoàn của Rokossovsky sẽ không trở thành 'doanh cuối cùng' này."

Sĩ quan phụ tá: "Ý của ngài là..."

Đại tướng: "Tấn công mạnh vào sư đoàn của Rokossovsky, tiêu hao binh lực của bọn chúng, sau đó lực lượng tinh nhuệ của chúng ta sẽ vòng qua phòng ngự của hắn từ hai bên trái phải. Không, không phải hai bên trái phải, các tướng lĩnh khác thuộc cùng tập đoàn quân với Rokossovsky trước đó cũng thể hiện rất tốt, quân đội cũng vô cùng kiên quyết.

"Chúng ta phải đi vòng một vòng lớn hơn nữa. Chúng ta..."

Vị đại tướng từ bên cửa sổ trở lại trước bản đồ, cầm lấy bút chì di chuyển dọc theo phòng tuyến quân địch đã trinh sát được, cuối cùng dừng lại trên địa danh Kalanskaya này.

"Vị trí tổng tấn công là ở đây. Chúng ta từ nơi này đột phá phòng ngự của địch."

Phó quan nghe xong lời này, lập tức đi tới tủ tài liệu bên cạnh, tìm một cái túi đựng tài liệu, từ bên trong lấy ra album ảnh, dựa theo phân loại trên album tìm được ảnh chụp Kalanskaya do thám trên không.

"Nơi này, e rằng không dễ dàng công chiếm, nơi này là thành phố vệ tinh của Yekaterinburg, có rất nhiều công trình bê tông cốt thép, hơn nữa còn có một pháo đài được xây dựng trên núi, tầm nhìn bao quát xung quanh. Hơn nữa sườn dốc phía sau pháo đài có thể làm vị trí pháo phòng thủ..."

Guderian xòe tay: "Anh nghĩ rằng có bê tông cốt thép, chính là nơi dễ thủ khó công sao? Không, trên thực tế tác chiến cự ly gần rất thử thách lòng dũng cảm và ý chí chiến đấu của quân đội.

"Trong trận chiến trước đây của chúng ta, quân địch có thể đối mặt với hỏa lực của chúng ta, đối mặt với xe tăng của chúng ta, nhưng một khi giao chiến cự ly gần với quân đội Prosen tinh nhuệ, bọn chúng sẽ nhanh chóng sụp đổ!

"Mà hiện tại, trên đường tiến quân, chúng ta gặp phải quân đội Ant, chúng đang dần dần đánh mất ý chí chiến đấu. Có một số sư đoàn thậm chí thương vong 10% sẽ tan rã.

"Đây là thời cơ tốt nhất để tận dụng ưu thế của chúng ta!"

Đại tướng Guderian đứng thẳng lưng, nhìn về phía quốc kỳ Ant treo trong xe chỉ huy.

"Chúng ta sẽ dùng dũng khí để giành chiến thắng trong cuộc chiến này. Còn Rokossovsky chỉ có thể ở trên trận địa của hắn mà nhìn, nhìn chúng ta đột phá phòng tuyến, tiến thẳng đến Yekaterinburg!"

————

Vương Trung: "Nếu quân địch không đánh chiếm được chúng ta, mà chuyển sang tấn công Kalanskaya, tuyến đường tiếp tế của bọn chúng sẽ rất kỳ lạ."

Vương Trung dùng bút chì chỉ vào quốc lộ trên bản đồ.

"Con đường này tôi đã thực địa, tôi cảm thấy quý tộc xây dựng con đường này chắc chắn đã tham nhũng. Tình trạng đường xá này rất tệ, cho dù chúng ta không gài mìn trên đó, bọn chúng cũng không vận chuyển được bao nhiêu vật tư. Lúc chúng tôi trinh sát, đường đi toàn là bùn lầy, chỉ cần phi ngựa nhanh một chút là có ngựa bị thương chân.

"Tôi đã hỏi thăm nông dân ven đường, con đường này khi đóng băng cũng không dễ đi, quân đội tấn công Kalanskaya chắc chắn sẽ gặp vấn đề nghiêm trọng về tiếp tế."

Pavlov nhìn bản đồ: "Nếu con đường này khó đi, vậy quân địch chỉ có thể tấn công chúng ta, chiếm lĩnh trận địa hiện tại của chúng ta làm trung tâm tiếp tế, phải không?"

Vương Trung: "Chính xác là như vậy. Bọn chúng buộc phải tấn công chúng ta."

Popov cảm thán: "Bình thường khi rời khỏi thủ đô tôi sẽ đi tàu hỏa, không ngờ giao thông xung quanh thủ đô lại tệ như vậy."

Vương Trung: "Không, là giao thông đường bộ của cả Ant đều kém. Chúng ta chủ yếu dựa vào đường sắt và vận tải đường thủy. Tuyến đường thủy của Yekaterinburg có thể xuôi dòng về phía nam tiến vào nội địa, vì vậy mới hình thành nên vùng công nghiệp dọc sông Valdai.

"Mà vùng công nghiệp này và vùng công nghiệp Kazaria - Livonia gần như đã bị chúng ta vứt bỏ mất, vậy thì dựa vào sông Valdai và sông Neva ở phía bắc kết nối với nhau, giữa hai con sông này có một kênh đào dài 100 km. Giao thông bên trong các vùng công nghiệp này cũng không tệ lắm, nhưng giữa các vùng công nghiệp - ngoài đường sắt ra, thì chỉ còn những con đường đất như thế này."

Vương Trung vừa nói vừa nhún vai nhìn bản đồ.

Bản đồ của Ant nếu đánh dấu các vùng công nghiệp thành màu đen, những nơi còn lại đổi thành màu trắng, trông sẽ giống như tấm da của ngựa vằn.

Pavlov: "Nhưng nếu vượt qua được chúng ta, tình trạng giao thông sẽ tốt hơn."

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi cũng đã trinh sát qua, ở phía đông của chúng ta, chất lượng quốc lộ tăng lên rõ rệt, còn có đường trải nhựa. Đồng thời các công trình bê tông cũng nhiều hơn, còn có các nhà máy nằm rải rác trên cánh đồng.

"Quân địch vượt qua được chúng ta, sẽ có thể nhanh chóng tiến quân, chúng ta nhất định phải chặn đứng quân địch."

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung tự động nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky."

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nam trầm ổn: "Rokossovsky."

"Đại Mục thủ." Vương Trung theo bản năng đứng thẳng người.

"Ta có một vấn đề muốn hỏi anh. Ta nghe nói quân đội của anh đã giao chiến với quân địch?"

"Vâng, quân đội của tôi đã giao chiến với quân địch." Vương Trung thành thật trả lời.

"Vậy ta muốn hỏi anh, ngày 10 tháng 11, chúng ta có thể tổ chức duyệt binh mừng ngày Quốc khánh chứ?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, kiên quyết đáp: "Tôi, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin cam đoan với ngài, lễ duyệt binh có thể diễn ra bình thường!"

(Hết chương)

Chương 78: Bùng cháy (7/12)

Lúc 06:00 ngày 9 tháng 11, quân địch bắt đầu pháo kích.

Lúc này Vương Trung đã ở trong hầm chỉ huy của sư đoàn. Trước đây, lúc 4 giờ sáng trời đã sáng, nên Vương Trung cũng quen dậy lúc 4 giờ.

Lịch sinh hoạt của Vương Trung đã hoàn toàn là "giờ mùa hè", hơn 10 giờ tối trời tối là bắt đầu buồn ngủ, ngủ đến 4 giờ sáng là dậy.

Mà bây giờ, mùa hè ban ngày dài bao nhiêu, thì ban đêm cũng dài bấy nhiêu.

6 giờ sáng trời vẫn tối om, đây chính là phương bắc.

Nhưng lịch sinh hoạt của Vương Trung vẫn như cũ, kết quả là 4 giờ sáng, khi trời vẫn còn tối đen như mực, Vương Trung đã ngáp ngắn ngáp dài đến hầm chỉ huy của sư đoàn, sau đó tán gẫu với Popov trực đêm.

Lúc quân địch bắt đầu pháo kích, Pavlov mới loạng choạng chạy vào hầm chỉ huy.

Vương Trung: "Anh không cần phải như vậy, có thể đợi quân địch pháo kích chuẩn bị xong rồi hẵng tới."

Pavlov: "Làm vậy sao được, bọn chúng chuẩn bị đến tận 2 tiếng đồng hồ, tôi phải đến chứ. Không có tôi chia nhỏ mệnh lệnh cho anh, anh chẳng khác gì tướng tá chỉ huy trên giấy. Hơn nữa trọng điểm pháo kích của quân địch cũng không phải chỗ chúng ta, mà là trận địa tiền tuyến, trên đường tôi đến đây rất an toàn."

Vương Trung vừa định lên tiếng, thì pháo kích bất ngờ thay đổi.

Vương Trung cũng là lính lâu năm, nên khi pháo chuẩn bị chuyển sang bắn yểm trợ bộ binh tiến công là Vương Trung có thể nhận ra ngay.

Những người khác trong phòng cũng nhạy bén ngẩng đầu lên.

Popov: "Chuyển sang bắn yểm trợ rồi? Hình như kết thúc hơi sớm thì phải?"

Vương Trung: "Bọn chúng không có nhiều đạn pháo như vậy! Tôi đoán không sai đâu, hậu cần của quân địch căn bản không theo kịp, bọn chúng sẽ phải bỏ mạng trên trận địa của chúng ta."

Nói xong Vương Trung đi tới bên cửa sổ quan sát.

Thực ra lúc này cửa sổ quan sát ở sở chỉ huy không nhìn thấy tiền tuyến, bởi vì khu vực bố phòng của sư đoàn không giống như Shostka.

Shostka có sông Desna, hầm chỉ huy của sư đoàn nằm ngay bên bờ sông, nên có thể quan sát được tình hình chiến đấu.

Sukhaya Verevka là một giao lộ đường bộ và đường sắt, nằm trên đồng bằng.

Cho nên trận địa phòng ngự của trung đoàn bộ binh cận vệ 1 được bố trí thành nhiều lớp, ở sở chỉ huy không thể quan sát được tiền tuyến.

Thật ra hồi ở Olaci, sở chỉ huy mà Pavlov đóng cũng không nhìn thấy tiền tuyến, sở dĩ Vương Trung có thể nhìn thấy tiền tuyến là vì lúc đó binh lực của Vương Trung yếu, nên Vương Trung phải tự mình lái xe tăng hạng nhẹ ra tuyến đầu chống đỡ.

Bây giờ nói đùa một chút, sư đoàn của Vương Trung, chỉ riêng pháo chống tăng 57 ly kéo xe đã được bổ sung đến 36 khẩu, đây chính là 36 khẩu pháo bắn 3 giây một phát, chỉ cần quân địch không dùng pháo hạng nặng bắn

san phẳng trận địa pháo chống tăng, thì xe tăng của quân địch nhất định sẽ tổn thất nặng nề.

Cho dù trận địa pháo chống tăng bị san phẳng cũng không sao, Vương Trung còn có 30 chiếc ZIS-30 làm lực lượng pháo chống tăng cơ động.

Trung đoàn bộ binh cận vệ 1 đã được trang bị như một sư đoàn nhà giàu, nên Vương Trung có thể đưa toàn bộ 36 chiếc xe tăng T-34 dùng cho lễ duyệt binh của lữ đoàn xe tăng – không đúng, bây giờ phải gọi là T-34W – vào lực lượng dự bị.

Đương nhiên khi tung lữ đoàn xe tăng vào phản công, Vương Trung nhất định phải tự mình chỉ huy chiếc xe tăng hạng nhẹ của mình.

Nếu thực sự đến mức phải tung lữ đoàn xe tăng vào tấn công, thì Pavlov chắc cũng sẽ không phản đối việc Vương Trung tạm thời rời khỏi sở chỉ huy.

Ngoài ra, Vương Trung còn có 3 chiếc KV - số lượng này vẫn giữ nguyên như cũ.

Hiện tại, 3 chiếc xe tăng KV này được Vương Trung bố trí ở 3 cứ điểm phòng ngự, được ngụy trang thành xe tăng nằm trong công sự ở tuyến đầu.

Hơn nữa, để thu hút đủ hỏa lực vào những con rùa với giáp dày pháo lớn này, khi xây dựng trận địa, Vương Trung đã bố trí các cứ điểm ra phía trước, còn bố trí lính kỳ cựu sử dụng súng tiểu liên ẩn nấp ở gần các cứ điểm, chuyên môn chờ lính kỳ cựu Prosen xông lên đánh cận chiến.

Lúc này, Vương Trung dựa vào góc nhìn bao quát của mình, chờ quân địch đến kiểm tra cường độ công sự của mình.

Khi chưa liên lạc trực tiếp với tiền tuyến, Vương Trung chỉ nhìn thấy các biểu tượng của quân đội, Vương Trung ngạc nhiên phát hiện bên cạnh 2 tiểu đoàn đi đầu còn có biểu tượng quân sự là đường răng cưa, đại diện cho trận địa phòng ngự.

Đang ngạc nhiên thì biểu tượng của quân địch xuất hiện.

Biểu tượng của quân địch là hình vuông màu đỏ, bên trong đáng lẽ phải có hình vẽ đại diện cho binh chủng của quân địch, nhưng lúc này lại là hình vuông cộng thêm một dấu hỏi.

Có phải là do tiền tuyến chưa xác định được quân địch tấn công là loại quân nào không?

Vương Trung: "Gọi điện cho tiểu đoàn 1, trung đoàn 31."

Pavlov giật mình: "Gọi cho bọn họ làm gì?"

Vương Trung: "Tôi muốn nắm tình hình, kết nối được rồi đưa ống nghe cho tôi."

Pavlov lập tức cầm điện thoại: "Kết nối với tiểu đoàn 1 trung đoàn 31. Tiểu đoàn 1 phải không? Sư đoàn trưởng muốn nói chuyện với cậu! Này, nghe đây."

Vương Trung cầm lấy ống nghe đặt bên tai, sau đó chuyển góc nhìn sang phía tiểu đoàn 1, tầm nhìn sáng lên, có thể nhìn thấy từng người trong tiểu đoàn 1, cũng có thể nhìn thấy quân địch đang tấn công.

Nhưng thứ nhất là quân địch không được tô sáng, thứ hai là đội hình của quân địch vẫn chưa xác định được.

Nói cách khác, trước đây có thể trực tiếp nhìn thấy đội hình của quân địch, biết được quân địch là tiểu đoàn xe tăng hay là tiểu đoàn súng phóng lựu, là bởi vì mình tận mắt nhìn thấy quân địch… Vương Trung thầm nghĩ.

Nói cách khác, trong tình huống khẩn cấp vẫn phải tự mình ra tiền tuyến quan sát.

Lúc này, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1 ở trong điện thoại nói: "Sư đoàn trưởng, mời ngài nói!"

Lúc này Vương Trung mới phản ứng lại, mình cầm ống nghe mà chưa nói gì.

Vương Trung: "À, tình hình bên cậu thế nào rồi?"

"Báo cáo sư đoàn trưởng, quân địch đang tiến lên, hiện tại vẫn chưa vượt qua mốc 1000 mét, nên chúng tôi chưa nổ súng."

Vương Trung: "Tốt, tìm cách bắt sống một vài tên, xác định phiên hiệu của bọn chúng, và loại quân tham gia tấn công lần này."

"Rõ! Chờ đánh lui được quân địch, chúng tôi sẽ cố gắng tìm trong số quân địch chết vài tên bị thương nhẹ đưa về cho ngài. Ngài còn dặn dò gì nữa không?"

"Hết rồi, hẹn gặp ở Prosenia!"

"Hẹn gặp ở Prosenia!"

Vương Trung chỉ thuận miệng nói ra câu đó, nhưng tiểu đoàn trưởng lại đáp lời rất hùng hồn.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung phát hiện tầm nhìn ở tiền tuyến vẫn còn trong 15 giây, sau đó thì biến mất, lại trở về trạng thái các biểu tượng đụng độ.

Khá thú vị, plugin này muốn cho dù mình có ở vị trí cao, thì cũng phải chạy ra tiền tuyến.

Hả?

Vương Trung chợt nhớ ra ở nước Đức trên Trái Đất cũng có một vị tướng rất thích chạy ra tiền tuyến, thậm chí vị tướng đó còn leo lên chức Tư lệnh quân đoàn Afrika, nhưng vẫn thích nhảy lên chiếc xe tăng hạng nhẹ yêu

thích của mình để xông pha trận mạc.

Trận đánh nổi tiếng nhất của vị tướng đó – không đúng, phải gọi là trận chiến đấu, chính là khi vị tướng đó tự mình chỉ huy 2 sư đoàn xe tăng tiến công thì bị quân Anh bao vây, sau đó liều chết đánh tan vòng vây, đánh cho đội hình của quân Anh chuẩn bị tiêu diệt quân của vị tướng đó tan tác.

Cáo sa mạc, ông cũng là người chơi hack! Bị tôi phát hiện rồi!

Sở dĩ Vương Trung quen thuộc với trận đánh đó như vậy là vì hồi nhỏ, tạp chí Xe tăng – Thiết giáp đã lấy trận đánh đó làm "đề bài" cho chuyên mục độc giả tham gia, để độc giả gửi kế hoạch tác chiến của mình, xem làm sao để phá vỡ thế bao vây.

Đương nhiên Vương Trung cũng viết bài gửi, nhưng kết quả là như đá chìm đáy biển.

Sau đó, đáp án tiêu chuẩn được công bố chính là kế hoạch tác chiến trong lịch sử của Cáo sa mạc, ngoài ra còn đăng kèm kế hoạch của một số độc giả, cuối cùng bình luận là cho dù độc giả có góc nhìn của Chúa, thì cũng không đưa ra được phương án tác chiến nào hay hơn phương án của Cáo sa mạc.

Từ đó về sau, Vương Trung trở thành fan hâm mộ của Cáo sa mạc, và luôn cảm thấy Montgomery chẳng có gì ghê gớm.

Đương nhiên, dấu hiệu của trưởng thành là không còn thần tượng nữa, sau khi đọc rất nhiều sách về tiểu sử của Cáo sa mạc, Vương Trung không còn sùng bái ông ta nữa.

Mà hiện tại, tôi, chính là Cáo sa mạc của thế giới này!

Tôi cũng phải đánh vài trận để đời, để sau này tạp chí quân sự lấy phương án tác chiến của tôi làm đáp án tiêu chuẩn!

Vương Trung đột nhiên bừng bừng khí thế.

Vương Trung không quan tâm đến tiền tuyến nữa, quay trở lại trước bản đồ khu vực phòng thủ, nhét ống nghe vào tay Pavlov, tập trung nghiên cứu bản đồ.

Pavlov tò mò hỏi: "Sao thế?"

Vương Trung: "Trong tình huống pháo kích chuẩn bị vội vàng như vậy, mà quân địch vẫn tấn công chúng ta… Anh thấy bọn chúng có ngốc đến thế không?"

"Ừm, đúng là…" Pavlov vừa nói vừa đặt ống nghe xuống, "Tôi thấy đây giống như là hành động kiềm chế để chúng ta không tấn công, nếu đúng như vậy, quân địch sẽ tấn công liên tục, tuy rằng sẽ không uy hiếp được căn bản phòng tuyến của chúng ta, nhưng sẽ không dừng lại."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, xem ra, quân địch muốn tấn công Kalanskaya. Đi theo con đường nhỏ này."

Vương Trung chỉ vào con đường nhỏ mà hôm qua Vương Trung đã nói đến.

Pavlov: "Vậy anh định làm gì?"

Vương Trung: "Chúng ta phải tiến lên, ít nhất cũng phải tiến đến vị trí cao điểm 391 trước đây, như vậy pháo binh của chúng ta mới có thể đẩy lên, đưa con đường nhỏ này vào tầm bắn."

Pavlov: "Tấn công sao? Nhưng anh đã nói, trình độ kỹ thuật chiến thuật của chúng ta kém xa quân địch, nếu rời khỏi trận địa, thì cho dù là quân tinh nhuệ nhất của chúng ta cũng không đánh lại quân đội bình thường của quân địch."

Vương Trung: "Tôi còn nói, về mặt pháo binh, chúng ta không hề yếu thế. Gọi điện thoại cho Kirienko."

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung: "Kirienko, tôi là Rokossovsky đây."

"Có chuyện gì vậy? Áp lực lớn lắm phải không?"

"Không, tôi không hề bị áp lực, tôi phán đoán hướng tấn công chủ yếu của quân địch không phải ở chỗ tôi, tôi cho rằng có thể là Kalanskaya."

Kirienko: "Tôi cũng phán đoán như vậy, áp lực ở mặt trận của chúng tôi quá nhỏ, thậm chí pháo kích chuẩn bị sáng nay chưa đến nửa tiếng đồng hồ. Vậy anh định làm gì?"

Vương Trung: "Tôi muốn tấn công. Nhưng do kỹ thuật chiến thuật của chúng ta kém, nên cần pháo binh của anh yểm trợ."

Kirienko: "Tôi sẽ tăng cường lữ đoàn pháo binh của tập đoàn quân cho anh, anh xem sử dụng thế nào cho hợp lý. Lữ đoàn này vừa mới được bổ sung một trung đoàn pháo mới, toàn bộ đều là pháo hạng nặng 152 ly."

Vương Trung: "Không có pháo phản lực à?"

"Cái gì cơ?" Kirienko giật mình.

Ra vậy, vẫn đang trong giai đoạn giữ bí mật.

Vương Trung: "Không có gì. Bao giờ lữ đoàn pháo binh đến nơi được?"

"Nếu xuất phát ngay bây giờ, thì ngày mai sẽ đến nơi, anh chuẩn bị trận địa cho bọn họ trước đi, giăng lưới nguỵ trang gì đó."

Vương Trung: "Tôi đã cho chuẩn bị 4 trận địa dự bị cho trung đoàn pháo của tôi rồi, để bọn họ vào trận địa đó là được."

"Mẹ kiếp, 4 trận địa dự bị?"

Vương Trung: "Không chỉ có trận địa dự bị, còn có cả pháo giả làm bằng gỗ nữa. Lữ đoàn đến nơi chỉ cần dỡ pháo giả ra là được. Chúng ta lại tìm chỗ

khác xây dựng trận địa pháo binh giả mới."

Kirienko: "Cậu đúng là... trận địa giả, mìn giả, mìn bẫy, pháo kích bất ngờ, cái gì không chính thống là cậu dùng hết."

Vương Trung: "Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đánh chính diện thì không lại bọn chúng, chỉ có thể dựa vào đấu pháo, tôi phải làm sao bây giờ? Tăng cường lữ đoàn pháo binh cho tôi đi, tôi cho bọn chúng một trận ra trò."

(Hết chương)

Chương 79: Duyệt binh (8/12)

4 giờ sáng ngày 10 tháng 11, cung điện mùa hè ở Yekaterinburg.

Sa hoàng Nicholas V chất vấn: "Nếu duyệt binh, Belinsky có đến không? Hắn ta sẽ không phải đã chạy rồi chứ? Tên đó, chắc chắn là muốn chúng ta ở đây tử thủ, giống như Ivan, chết trận, sau đó hắn ta sẽ đến hái quả ngọt!"

Tham mưu trưởng Tukhachev liếc nhìn Nguyên soái Boris, người kế nhiệm chức vụ Bộ trưởng Bộ Quốc phòng của Nguyên soái Semyon sau khi Nguyên soái Semyon nhậm chức Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.

Nguyên soái Boris đẩy gọng kính: "Theo chúng tôi được biết, Đại Mục thủ vẫn chưa rời khỏi Yekaterinburg, ông ta cũng sẽ tham gia duyệt binh."

"Chắc chắn là thế thân!" Nicholas V xua tay, "Thế thân! Nếu các ngươi hỏi hắn ta một số vấn đề liên quan đến giáo phái thế tục, bảo hắn ta giảng giải kinh thánh, hắn ta sẽ ậm ừ cho qua chuyện!"

"Ta rất sẵn lòng trả lời ngài bất cứ vấn đề gì liên quan đến giáo phái thế tục." Một giọng nam trầm hùng hồn vang lên từ phía cửa ra vào.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Đại Mục thủ Belinsky bước vào phòng với những bước chân vững chãi, theo sau là 2 Hồng y giáo chủ và đội cảnh vệ.

"Bệ hạ." Đại Mục thủ hành lễ với Sa hoàng Nicholas V, đây là lễ nghi mà bề tôi dùng khi diện kiến Hoàng đế.

Vẻ mặt Nicholas V dịu lại: "Ông hiểu nhầm rồi, Belinsky, ta vừa rồi chỉ là... chỉ nghe người ta đồn đại vậy thôi. Ta đã cho người xử lý những kẻ tung tin đồn rồi. À, không cần đa lễ."

Belinsky lúc này mới đứng thẳng người: "Bệ hạ, thực ra quân địch đã đến lúc sức cùng lực kiệt rồi, chỉ là do trước nay vẫn tiến quân thuận lợi nên bọn chúng mới tự tin như vậy. Quân địch cũng tăng cường thả truyền đơn

xuống khu vực xung quanh Yekaterinburg, chỉ riêng ngày hôm qua, máy bay của bọn chúng đã ném xuống hơn chục tấn truyền đơn.

"Rõ ràng là quân địch muốn chúng ta đánh mất ý chí kháng cự, giống như Carolin. Thủ đô của Carolin vẫn có thể chiến đấu, bộ chỉ huy phòng thủ thành phố đã huy động hàng triệu dân quân, thành phố anh hùng này đã vô số lần chống trả quân xâm lược, nhân dân ở đó cũng đang chuẩn bị làm như vậy!

"Nhưng mà, những người đứng đầu Carolin đều là những kẻ hèn nhát, sợ chết, nên đã lựa chọn đầu hàng, quân đội Prosen thậm chí còn chưa nhìn thấy thủ đô, bọn chúng đã đầu hàng rồi.

"Người Prosen đang hy vọng chúng ta cũng làm như vậy."

Nicholas V nhìn chằm chằm Belinsky: "Nhưng ông nhìn chiến tuyến đi, chúng ta đã dồn bao nhiêu quân ra trận, đều bị quân địch đánh tan, quân đội mới được đưa ra chiến trường thậm chí còn không chống đỡ nổi 1 ngày! Ông có thể đảm bảo bọn chúng không đánh chiếm được Yekaterinburg không?"

Belinsky: "Rokossovsky đã cam đoan với tôi là quân địch không thể tiến vào Yekaterinburg."

"Lúc làm lễ tưởng niệm, hắn ta cũng nói như vậy! Hắn ta nói bùn lầy và tuyết rơi sẽ chặn đứng quân địch. Bùn lầy đã đến rồi lại đi, tuyết rơi phải còn ít nhất 10 ngày nữa mới đến, nhưng quân địch đã tiến đến cách Yekaterinburg chưa đầy 50 km rồi!"

Lúc này, Olga đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Quân đội của Rokossovsky đang trấn giữ tuyến phòng thủ cuối cùng cách Yekaterinburg 20 km! Anh ấy cũng cam đoan với con là sẽ không để một tên địch nào vượt qua phòng tuyến."

Nicholas V đột ngột quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm con gái, quan sát kỹ lưỡng con gái từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phần eo của con gái: "Ta biết con đã ở chỗ hắn ta 1 ngày! Hắn ta dùng cái gì để cam đoan với con? Hả? Dùng cái gì?"

Olga: "Dùng lý trí và logic. Phụ hoàng, bách tính cần người làm gương. Hơn nữa, chẳng phải phụ hoàng đã thề là sẽ báo thù cho hoàng huynh sao?"

Nicholas V đột nhiên im bặt, nhìn gương mặt của con gái có vài phần giống con trai, sau đó vẻ mặt trở nên kiên định: "Phải rồi. Ivan, con nói đúng." Ngay khi được phụ thân nhận thành ca ca, khóe miệng Olga giật giật, nhưng rất nhanh dựa vào nhiều năm huấn luyện lễ nghi cung đình để kiểm soát biểu cảm, duy trì sự đoan trang.

Nicholas V quay đầu về phía Belinsky, giống như biến thành một người khác: "Ngươi nói đúng, chúng ta phải duyệt binh! Phải cho những tên

Prosen kia biết, chúng ta tuyệt đối không từ bỏ kháng cự! Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ đánh thẳng vào thủ đô của chúng, san bằng thủ đô của chúng!"

Nói xong Nicholas V tức giận bỏ ra khỏi phòng.

Lúc này Olga mới thở dài, vai buông thõng xuống.

Belinsky đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: "Đừng buồn, sẽ có một ngày, hắn ta sẽ hiểu con."

Nói xong Belinsky cũng sải bước đuổi theo Nicholas V.

Lúc hắn ta không đi theo, trong phòng bao gồm cả Tổng tham mưu trưởng và Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, không ai dám đi theo, hiện tại quyết đoán ào ào đi theo.

————

Khu vực đế quốc Prosen, Kehlsteinhaus.

Hoàng đế Prosen là Reinhardt đặt xuống báo cáo mật mà tình báo Asgard vừa gửi tới: "Đài phát thanh ở Yekaterinburg của chúng ta vừa liều chết phát báo, nói hôm nay người Ant sẽ tổ chức duyệt binh mừng quốc khánh."

Hắn ta nhìn về phía thủ lĩnh Rabverd là công tước Redvez.

Công tước Redvez: "Chúng tôi cũng đã đệ trình báo cáo, cho rằng có khả năng sẽ duyệt binh. Chúng tôi còn cho rằng duyệt binh là vì để ổn định quân tâm, sau đó bọn họ vẫn sẽ lui về giữ vững phòng tuyến Charon, dù sao bọn họ đã phái Bức Tường thép của đế quốc là Rokossovsky đến phòng tuyến Charon."

Reinhardt: "Rokossovsky đang ở ngay mặt trận của Tập đoàn quân thiết giáp thứ hai!"

"Sai số ở mức độ này cũng nằm trong dự liệu. Cũng có thể hắn ta vốn muốn đến Charon, nhưng mà bị hủy bỏ bổ nhiệm. Cũng có thể bổ nhiệm vẫn chưa kịp thi hành. Phải biết rằng, Cục Kratt chúng ta mới thành lập cực kỳ hùng mạnh, liên lạc trực tiếp với tổ chức lưu vong Sùng Thánh phái năm đó."

Công tước Redvez vô cùng tự hào nói.

Reinhardt á khẩu, quay đầu hỏi thư ký cơ yếu của mình: "Rabverd nói như vậy sao?"

"Vâng, nhưng lúc ấy bản báo cáo này đã bị ngài bỏ qua. Bởi vì ngài muốn sau khi chiếm lĩnh Yekaterinburg sẽ kết thúc chiến tranh, từ chối xem bất kỳ báo cáo nào về việc chiến tranh có thể sẽ tiếp tục sau khi Yekaterinburg bị chiếm đóng."

Reinhardt trầm mặc một giây, quyết định bỏ qua chuyện này, lập tức quay đầu hỏi Đại công tước, Nguyên soái không quân Meyer: "Không quân có

thể phá hỏng cuộc duyệt binh lần này không?"

Đại công tước Meyer lắc đầu: "Không được, bởi vì sân bay tiền tuyến của chúng ta vẫn chưa xây xong, xuất phát từ sân bay hiện tại chúng ta có thể bay đến bầu trời Yekaterinburg, nhưng không thể duy trì thời gian quá lâu."

Reinhardt: "Chúng ta đã tiến công đến vị trí cách Yekaterinburg chưa đến năm mươi cây số rồi!"

Đại công tước Meyer: "Sân bay tiền tuyến của chúng ta vẫn còn cách 300 km, trước đó do đường băng lầy lội nên công binh không thể san bằng được, luôn bị ngập nước. Hiện tại đang nỗ lực xây dựng sân bay mới.

"Người Ant đã tập trung toàn bộ máy bay chiến đấu đến để bảo vệ thủ đô, xuất phát từ sân bay hiện tại của chúng ta, máy bay chiến đấu của chúng ta sẽ gặp bất lợi rất lớn."

Reinhardt: "Bất lợi gì?"

Đại công tước Meyer giang hai tay ra: "Tôi là phi công lái máy bay chiến đấu chủ lực, vì vậy tôi có thể giải thích cho ngài. Đầu tiên, máy bay chiến đấu của chúng ta muốn bay 300 km, cần phải mất hơn một tiếng..."

Reinhardt: "Ta nhớ rõ máy bay của chúng ta có thể bay với tốc độ 500 km/h mà?"

"Phần lớn thời gian không đạt được tốc độ đó, hơn nữa còn phải bay lên cao, vì vậy khi bay đến bầu trời Yekaterinburg, phi công thường đã rất mệt mỏi. Nếu bọn họ phải phối hợp với máy bay ném bom hạng nặng có tốc độ bay chậm hơn, vậy thì thời gian cần thiết sẽ lâu hơn.

"Bởi vì máy bay ném bom hạng nặng không thể cất cánh từ sân bay tiền tuyến, bọn họ phải tập hợp với oanh tạc cơ trên không trước, trước khi tập hợp còn phải mất thêm mấy chục phút để bay lên độ cao của oanh tạc cơ. Tóm lại, ngài chỉ cần biết phi công của chúng ta đến bầu trời Yekaterinburg sẽ vô cùng mệt mỏi là được rồi.

"Một vấn đề khác là bay lệch hướng. Chúng ta không kích Liên Hiệp Vương Quốc sử dụng phương pháp dẫn đường bằng sóng vô tuyến, dẫn dắt phi đội máy bay ném bom bay đến thủ đô của Liên Hiệp Vương Quốc. Nhưng ở Ant... chúng ta không có thiết bị như vậy.

"Trong tình huống không có sóng vô tuyến dẫn đường, chỉ có thể dựa vào la bàn để bay bằng thiết bị, bởi vì trên mặt đất của Ant không có quá nhiều điểm đánh dấu rõ ràng."

Reinhardt lại cắt ngang lời Đại công tước Meyer: "Bay bằng thiết bị thì có vấn đề gì?"

"Trên không có gió, thưa bệ hạ." Đại công tước nói xong thấy bệ hạ không để ý mới nói tiếp, "Trên không thường có gió lớn kinh người, máy bay sẽ bị

gió thổi lệch hướng. Máy bay ném bom hạng nặng của chúng ta được trang bị con quay hồi chuyển, còn có thể chống lại gió ở một mức độ nhất định - nhưng vẫn sẽ bị lệch hướng. Trừ phi cải tiến kỹ thuật dẫn đường của chúng ta, nếu không trong điều kiện hiện tại thì không thể tránh khỏi việc bay lệch hướng."

Reinhardt thở dài: "Bảo bọn họ nhanh chóng xây dựng sân bay tiền tuyến!"

Lúc này mồ hôi của Tham mưu trưởng Bộ Tổng tham mưu Prosen đã túa ra: "Bệ hạ, việc tiếp tế ở tiền tuyến rất khó khăn, tuy rằng tình trạng lầy lội hiện tại đã biến mất, nhưng ảnh hưởng của khoảng cách và cơ sở hạ tầng kém của Ant vẫn còn... Yêu cầu tiền tuyến xây dựng sân bay, e là không thích hợp."

Reinhardt: "Xây một cái được chứ? Chỉ một cái thôi! Xây!"

Tham mưu trưởng nhìn những người khác, đáp: "Vâng!"

————

Olga đi theo phụ hoàng và Đại mục sư cùng nhau bước lên lễ đài.

Các quý tộc đã ngồi chờ ở hai bên khán đài đều kinh ngạc, không ngờ tới Đại mục sư lại lên khán đài "Bên này".

Khán đài của giáo hội nằm đối diện với đại lộ duyệt binh.

Olga đi tới lễ đài, bỗng nhiên nghe thấy đội ngũ đang chờ được duyệt binh phía dưới đang hát.

Cô vội vàng nhìn xuống, thấy trong hàng ngũ có người ôm mũ sắt trước ngực, vừa vỗ vừa hát.

Là bài hát của Rokossovsky!

Ban đầu Olga còn tưởng rằng là hai ba người đang hát lớn, kết quả phát hiện không phải như vậy, mà tất cả các binh sĩ tham gia duyệt binh đều đang hát, giọng của mỗi người tuy không lớn, nhưng lại hợp thành âm lượng mà lễ đài cách xa mấy trăm mét cũng có thể nghe thấy.

"Bao vây rồi, bị bao vây rồi, không còn đường thoát nữa.

"Lại gần chút nữa, các ngươi lại gần chút nữa đi, lũ súc sinh để tao chiêu đãi chúng mày!"

Lúc này Đại mục sư đột nhiên nói: "Ngươi có biết không, rất lâu về trước, tác giả của bài Khúc ca sông Rhein đã gặp Hoàng đế Prosen, Hoàng đế nói: Một bài hát của ngươi còn lợi hại hơn mấy quân đoàn.

"Hắn ta nói như vậy là bởi vì, quân đội Carolin vừa hát Khúc ca sông Rhein, vừa liều chết đánh vào phòng tuyến của người Prosen. Chỉ cần tiếng hát còn vang vọng, Carolin sẽ không bại trận.

"Xem ra bài ca chiến đấu đó, Carolin đã quên mất cách hát rồi."

Olga vừa định trả lời, thì dàn nhạc quân đội bắt đầu tấu lên, là bài Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant .

Bên phía đội ngũ giống như bị kích thích, hát càng lớn tiếng hơn, như muốn át cả dàn nhạc quân đội.

Các sĩ quan chạy tới chạy lui, liều mạng quát tháo, lúc này mới áp chế được âm thanh.

Nghi thức sư tuyên bố lễ duyệt binh bắt đầu, Tư lệnh duyệt binh kiểm duyệt đội ngũ trước.

Đại mục sư ở bên cạnh Olga, nhận xét vị Tư lệnh đó: "Chẳng có chút khí thế nào cả, cả người lẫn ngựa đều như vậy."

Olga không biểu hiện gì, nhưng cô thử tưởng tượng người kiểm duyệt đội ngũ thành Rokossovsky đang cưỡi Bucephalus.

Cô cười nói: "Quả thật, kém hơn nhiều lắm."

Đến phiên Hoàng đế đọc diễn văn, Olga cũng chẳng buồn nghe phụ hoàng nói gì, chỉ cảm thấy tiếng hét của ông ta có chút khô khan và ồn ào.

Như thể đáp lại suy nghĩ của Olga, sau khi bài phát biểu kết thúc, tiếng hô "U-ra" của đội ngũ cũng có chút yếu ớt.

Sau đó là diễu binh, đội ngũ sau khi rời khỏi hội trường gần như lập tức bắt đầu hát bài "Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng".

Bọn họ vừa hát bài hát này, vừa ngẩng cao đầu sải bước tiến về phía chiến trường.

(Hết chương)

Chương 80: Cuộc tấn công của Rokossovsky (912)

14 giờ ngày 10 tháng 11, Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ".

Hai vị Chuẩn tướng được Tham mưu dẫn vào pháo đài của Sư đoàn.

Vương Trung thấy hai người vẫn rất bình tĩnh, bởi vì góc nhìn của hắn ta đã nhìn thấy hai trung đoàn đang tiến đến.

Nhưng Vương Trung vẫn phải diễn một chút, vì vậy trừng to mắt: "Sao lại đến hai vị Chuẩn tướng? Không phải chỉ có một trung đoàn pháo binh thôi sao?"

"Trung đoàn pháo binh là tôi." Vị Chuẩn tướng đi đầu đứng nghiêm chào: "Donikov, Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo binh 33! Nghe theo sự điều động của tướng quân!"

Vương Trung đáp lễ, nhìn về phía người còn lại: "Vậy ngài là Trung đoàn trưởng của trung đoàn nào?"

Vị Chuẩn tướng khác chào: "Kính chào ngài, tướng quân Rokossovsky! Tôi là Ivanov, Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo phản lực Cận vệ số 1, chúng tôi được lệnh bắn hai loạt cho ngài."

Vương Trung đã chuẩn bị hỏi "Sao mới có một loạt", nghe nói là hai loạt thì ngây người.

Thật sự cho hai loạt sao?

Pavlov thấy Vương Trung ngây người, tưởng rằng số lần ít như vậy khiến Vương Trung kinh ngạc, bèn thay Vương Trung chất vấn: "Sao mới có hai loạt?"

Ivanov xấu hổ: "Chúng tôi chỉ mang theo đạn dược lắp cho một lần bắn. Giữa hai lần bắn cần thời gian lắp đạn rất lâu, cho nên khi phân phối hỏa lực cần phải chú ý. Đây là sổ tay sử dụng pháo phản lực của chúng tôi..."

Vương Trung cầm lấy sổ tay, không thèm nhìn mà nói thẳng: "Kế hoạch của tôi là như thế này. Trung đoàn pháo binh và pháo binh của Sư đoàn tôi cùng tiến hành chuẩn bị hỏa lực, bắn hai tiếng, phải đảm bảo đập nát hết xe tăng của địch.

"Sau đó, khi pháo binh chuyển sang bắn yểm trợ, quân ta sẽ bắt đầu tiến công, pháo phản lực bắn khi quân ta cách địch 1000 mét. Chờ tín hiệu của tôi."

Ivanov kinh hãi: "Ngài sẽ đích thân tấn công sao?"

Vương Trung: "Cha tôi, đã hy sinh ở Agasukov, binh lính chạy thoát nói ông ấy lúc nào cũng xông về phía trước. Cha tôi là Đại tướng, còn xông về phía trước, tôi chỉ là Thiếu tướng mà thôi."

Hốc mắt Ivanov đã ươn ướt, người lính từng trải qua sinh tử vừa nhìn thấy biểu cảm của Vương Trung là hiểu ngay.

Tuy rằng Vương Trung xông lên trước là vì muốn dùng hack để xem tình hình, nhưng trên thực tế chính là liều chết.

Hơn nữa, hiện tại Vương Trung cũng không sợ, cùng lắm là xuống suối vàng chiêu mộ binh sĩ cũ, kéo cờ đến đánh Diêm Vương. Diêm Vương có dám thu nhận hắn ta không?

Đây là dũng khí được tôi luyện qua lửa đạn - không, là lòng dũng cảm.

Ivanov chào: "Kính chào ngài! Có tướng quân như ngài, là phúc phận của binh sĩ. Nhưng có một vấn đề, trung đoàn chúng tôi không có máy vô tuyến."

Vương Trung: "Cái gì?"

Ivanov: "Trung đoàn chúng tôi không có máy vô tuyến. Quân đội chúng tôi không có lệ trang bị máy vô tuyến cho pháo binh."

Vương Trung chợt nhớ ra, ở Olaci, pháo binh cũng không có máy vô tuyến, vì vậy phải đặt một chiếc xe tăng BT hoặc là một chiếc T26 ở trận địa pháo binh, lúc này mới thiết lập được liên lạc vô tuyến.

Vương Trung: "Vasili!"

"Có!" Vasili đứng dậy, đeo máy vô tuyến: "Tôi đã sạc đầy pin rồi, pin của Prosen, đáng tin cậy. Tôi đi cùng với trung đoàn pháo phản lực Cận vệ."

Vương Trung gật đầu: "Đi đi."

Ivanov và Vasili cùng nhau rời đi.

Donikov: "Tôi đi đâu để tìm sĩ quan chỉ huy pháo binh của ngài?"

"Tôi sẽ bảo Tham mưu dẫn anh đi. Chúng ta vốn có bốn trận địa pháo binh giả, tất cả đều là pháo gỗ. Chúng ta đã chuyển pháo gỗ đến trận địa giả mới, các anh hãy vào những trận địa này. Ở đây, đây và đây."

"Rõ, thuận tiện hỏi một câu, những trận địa giả này có phòng không không?" Donikov hỏi.

Vương Trung: "Có, chúng tôi dùng xe tải chở bệ phóng Thần Tiễn, tu sĩ cầu nguyện ngồi trên mô tô, bọn họ đều đang du kích ở gần đây. Ngoài ra, trận địa của tiểu đoàn pháo cao xạ được bố trí ở đây và đây, vừa vặn có thể yểm trợ cho bốn trận địa."

Donikov gật đầu: "Hiểu rồi, bảo Tham mưu dẫn đường đi."

Pavlov lập tức gọi một Tham mưu đến, bảo anh ta dẫn đường.

Sau khi hai vị Trung đoàn trưởng rời đi, Pavlov nói: "Cậu cứ yên tâm xông lên phía trước, tôi giải quyết những chuyện khác. Nếu cần chi viện, ở đây chúng ta cũng có máy vô tuyến, cũng là thu được của địch, chỉ là hơi cồng kềnh một chút."

Nói xong, hai người cùng nhìn về phía máy vô tuyến trong góc, là do kỹ thuật viên hải quân tháo từ trên xe tăng của Prosen xuống.

Rất dễ sử dụng.

Cũng chỉ là hiện tại xe tăng của Prosen quá kém, nếu bọn họ có xe tăng số 4 F2 nòng dài, Vương Trung sẽ chỉ huy chiếc đó.

Dù sao trong War Thunder, xe tăng có thành tích tốt nhất của Vương Trung chính là xe tăng số 4 F2, nhưng đó là chuyện trước khi thay đổi hệ số, hiện tại chắc là không đánh ra được.

Vương Trung: "Cứ quyết định vậy đi, liên lạc bằng máy vô tuyến. Tín hiệu của các anh là sông Valdai, tín hiệu của tôi là..."

Vương Trung sờ lên hộp cơm bên hông, hắn ta có một loại ảo giác, cảm thấy quê hương trong hộp cơm đang nóng lên.

"Tín hiệu của tôi là sông Desna." Vương Trung nhìn về phía Pavlov, "Chỉ cần gọi sông Desna, tôi sẽ trả lời, nhất định sẽ trả lời!"

Pavlov mắng: "Khỉ khốn, tôi cũng là người Kazaria, tôi cũng muốn dùng sông Desna làm tín hiệu."

Vương Trung: "Vậy anh... Anh dùng..."

"Thôi được rồi, tôi chỉ oán giận một chút thôi." Pavlov phất phất tay, như thể muốn đuổi người, "Đi đi đi, lái xe tăng của cậu đi."

Vương Trung cười rồi đi ra khỏi Sư đoàn.

Vừa vặn xe phóng pháo phản lực của trung đoàn pháo phản lực đang từ nhà ga tiến về phía trận địa pháo kích.

Belyakov, lái xe số 422 hỏi: "Rốt cuộc những chiếc xe tải này là vũ khí gì vậy? Nhìn giống như Thần Tiễn của Đại đội Thần Tiễn, chỉ là gom nhiều bệ phóng lại với nhau."

Pháo thủ Alexander Yefimovich nói: "Lúc nãy lúc bọn họ dừng ở đó, tôi đã đi qua xem, trên xe có chữ K, nhưng không có kiểu loại."

Vương Trung: "Cái đó gọi là Katyusha, sẽ khiến quân địch cảm nhận được sự ấm áp của mùa xuân."

Belyakov huýt sáo: "Là loại ấm áp mà tôi đang nghĩ sao?"

"Là loại ấm áp mà anh đang nghĩ đấy."

Lúc này, một Tham mưu chạy tới, báo cáo với Vương Trung: "Tướng quân, đã phát mũ sắt cho tiểu đoàn xung kích, tất cả đều được viết chữ Z."

Vương Trung: "Tốt lắm, như vậy mọi người đều có thể nhìn thấy bọn họ chiến đấu như thế nào, chỉ cần chứng minh được bản thân, có thể bổ sung vào các đơn vị khác."

Nói xong, Vương Trung trèo lên xe tăng, vỗ vai pháo thủ: "Nhường chỗ, nhường chỗ, tôi ngồi."

Alexander cười nói: "Lại giống như trước kia rồi."

Vương Trung: "Ừ."

Ngồi vào trong xe tăng, Vương Trung đeo tai nghe và micrô, sau đó ấn vào micrô ở cổ họng nói: "Bây giờ kiểm tra máy vô tuyến, tất cả hãy báo số xe, những ai không phải xe tăng thì im lặng trước."

Trong lúc các xe tăng đang báo số, quân địch đột nhiên bắt đầu pháo kích vào trận địa chính diện của Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1, xem ra là chuẩn bị tấn công lần nữa.

Nhưng quân địch rõ ràng là thiếu đạn dược, chỉ pháo kích vào trận địa chính diện.

Vương Trung quay đầu vẫy tay với Pavlov, Pavlov liền đến gần: "Sao thế?"

Vương Trung: "Bắt đầu chuẩn bị hỏa lực, đập nát hết xe tăng của chúng!"

Pavlov giơ ngón tay cái lên, xoay người trở về hầm.

Vương Trung nhìn thấy động tác giơ ngón tay cái của Pavlov, bỗng nhiên nhớ đến một câu nói vui, nếu như bom nguyên tử rơi xuống, thì hãy giơ ngón tay cái lên so với đám mây hình nấm, nếu đám mây hình nấm nhỏ hơn ngón tay cái, vậy thì hãy nhanh chóng chạy đi.

Nếu như bom nguyên tử lớn hơn đám mây hình nấm, vậy thì chấp nhận số phận đi, có chạy cũng vô ích.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên, so sánh với bầu trời xanh.

Chắc là... Cũng chỉ có người dân trên một hòn đảo nào đó mới dùng đến kiến thức vui này thôi.

Lúc này pháo binh của Vương Trung bắt đầu chuẩn bị hỏa lực.

Uy thế này còn mạnh hơn pháo kích nhỏ nhoi của quân địch nhiều.

Vương Trung thầm nghĩ.

Hắn ta còn hai tiếng để tập hợp đội hình tấn công, Pavlov sẽ lo liệu chuyện này.

————

Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân đội Prosen, trong căn phòng làm bằng lều vải có treo bản đồ, Đại tướng Guderian đang xem bản đồ, một Tham mưu thông tin chạy vào lều: "Báo cáo! Trận địa của Sư đoàn thiết giáp số 2 và Sư đoàn súng trường cơ giới số 35 bị pháo kích dữ dội."

Guderian phất tay: "Có phải bọn họ vừa mới chuẩn bị hỏa lực xong không?"

"Vâng."

Đại tướng Guderian cười lạnh: "Đây là phản pháo, Rokossovsky thích nhất là làm loại chuyện này. Sau này khi chúng ta phòng thủ - tôi muốn nói là, nếu chúng ta phòng thủ, cũng có thể cân nhắc làm như vậy."

Tham mưu thông tin: "Nhưng mà, Sư đoàn thiết giáp số 2 không chỉ gửi điện báo, mà còn dùng máy vô tuyến để gọi. Hỏa lực rất mạnh, bọn họ nghi ngờ quân địch muốn tấn công."

Đại tướng Guderian nhướng mày: "Tấn công?"

Hắn ta suy nghĩ một chút, nói: "Tôi đi nghe thử xem dữ dội đến mức nào."

Hắn ta xoay người, sải bước đi ra khỏi lều, đi thẳng đến chiếc xe vô tuyến bên cạnh.

Sau khi vào trong xe, hắn ta lớn tiếng nói: "Gọi Sư đoàn thiết giáp số 2!"

"Không có trả lời, thưa Đại tướng." Binh sĩ truyền tin đáp lại.

"Tiếp tục gọi! Thuận tiện gọi Sư đoàn súng trường cơ giới số 35, à không, gọi tất cả các đơn vị báo cáo bị pháo kích."

Trong xe vô tuyến lập tức vang lên tiếng gọi.

Đại tướng Guderian muốn đi qua đi lại, kết quả phát hiện không gian trong xe quá chật, không thể đi được, đành phải ra khỏi xe, mở cửa xe, đi qua đi lại trên mặt đất.

Nhưng mà thời gian trôi qua từng giây từng phút, không có bất kỳ đơn vị nào bị pháo kích trả lời.

Sư đoàn thiết giáp số 2, Sư đoàn súng trường cơ giới số 35 và toàn bộ trạm quân nhu phụ trách hậu cần đều như bốc hơi.

Lúc này, viên Phó quan cầm áo khoác đến bên cạnh Guderian, vừa khoác áo cho hắn ta vừa nói: "Những đơn vị này đều không xây dựng công sự phòng pháo, dù sao bọn họ không có thời gian làm công sự, lại luôn tấn công..."

Guderian: "Nhưng bọn họ có tiểu đoàn pháo phòng không, bên trong có pháo 88 ly, dựa theo kinh nghiệm tổng kết sau chiến dịch Carolin, khi một đơn vị đóng quân ở một chỗ quá một ngày, nên xây dựng công sự cho pháo 88 ly, chuẩn bị khai hỏa.

"Nếu quân Ant thật sự tấn công, vậy thì chỉ có thể hy vọng các đơn vị kia đã thực hiện đúng mệnh lệnh này."

Guderian ngẩng đầu lên: "Rokossovsky tấn công? Không thể nào?"

————

Hiện tại, Vương Trung chỉ còn cách trận địa của quân địch chưa đến 3 km.

Quân của Vương Trung đã dàn trận xong, 36 chiếc T-34W dàn thành hàng ngang. Ban đầu Vương Trung muốn học theo người Prosen, bày trận hình chữ V, nhưng Vương Trung tự mình dẫn quân là vì muốn nắm bắt tình hình ngay từ đầu, nếu giống như Prosen, để xe chỉ huy ở phía sau, vậy thì uổng phí công sức.

Vì vậy Vương Trung bày trận hình mũi tên, bản thân Vương Trung đi đầu.

Trên mỗi chiếc xe tăng đều chở theo một tiểu đội bộ binh - đây là chiến thuật đặc biệt của người Ant.

Đương nhiên, ý của Vương Trung là đến vị trí sẽ để bộ binh xuống dàn hàng.

Hàng ngũ thật sự ở phía sau xe tăng của Vương Trung, đã bị bỏ lại phía sau 700-800 mét.

Vương Trung luôn chú ý phía trước.

Tầm nhìn của Vương Trung hơn 2 km một chút, nếu quân địch có mai phục, Vương Trung có thể phát hiện ra chúng trước khi quân địch có thể

tấn công.

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy một khẩu pháo cao xạ 88 ly.

Pháo thủ đang vào vị trí, nhưng đạn pháo vẫn chưa được đưa lên.

Vương Trung lập tức ấn vào micrô ở cổ họng: "Ivanov, pháo phản lực của anh đâu? Bắn cho tôi!"

(Hết chương)